

Психологічний серіал-трилер

Сни на яву «Подорож у перед свідомість»

---

*Альтернативна назва: «Моє
життя уві сні та за його
межами»*

З м і с т

Перша частина: Вступ	2
1. Розділ: Макс [оповідання].....	3
2. Розділ: Інтерв'ю [діалог].....	5
3. Розділ: Джулі [філософія].....	10
4. Розділ: АльтерЕго [наукова фантастика].....	15
5. Розділ: Автобіографія [оповідання].....	19
Друга частина: Друзі	23
6. Розділ: Знайомства [роман].....	23
7. Розділ: Кіно [роман].....	31
8. Розділ: Неймовірна [роман].....	36

Треття частина: Початок	43
<i>9. Розділ: «Перший Кошмар» [жахи]</i>	43
<i>10. Розділ: Захоплення [роман]</i>	50
11. Розділ: Талановита [роман]	52
12. Розділ: Невже знову?! [трилер]	57
<i>13. Розділ: Бібліотека [наука]</i>	70
14. Розділ: Незабутній [еротика]	74
Четверта частина: Перелом	80
<i>15. Розділ: «Вікторія» [діалоги]</i>	80
<i>16. Розділ: Зґвалтування [інтимна драма]</i>	84
17. Розділ: Ганьба [драма]	90
<i>18. Розділ: Сеанс [наукова фантастика]</i>	95
19. Розділ: Фото (філософія)	103
20. Розділ: Дослідження [наука]	107
21. Розділ: Передсвідомість	109

Перша частина: Вступ

---

1. Розділ: Макс [Оповідання]

[Авторка] Добридень, мій любий читачу. Я неймовірно рада, що ти забажав дізнатися правду про Макса. Не приймаючи на віру судження більшості, та зажадав більш ширшого бачення надто жорстокої та неоднозначної історії мого офіційного чоловіка. Якого я - не вважаю гвалтівником та вбивцею (як в очах суспільства), насправді - він жертва! Але постає логічне запитання - жертвою кого або чого? Чи він є всього-на-всього дуже професійним умільцем блефу на слідчих та судових рівнях? Ти обов'язково отримаєш сповна відповіді (ким би ти не був із маси суспільства: чи то особа, або вівця без пастуха) в цій непростій книжці життя. Яка розкриває розуміння крихкості самопізнання людиною.

Напевно ти чув із ЗМІ, що Макс виріс в чуйній заможній родині, де більша частина статків сім'ї були не у татка та матері, а у дідуся та бабусі по материнській лінії. Звісно, що це не могло не вплинути на внутрішні конфлікти в сім'ї Великих, деталі яких розкрию трохи пізніше. Для початку хочу ознайомити тебе з автобіографію Макса.

[Оповідач Макс] Коли я народився, мої батьки були вже не дуже молоді (можливо через це, я був єдиною дитиною в сім'ї). Вони були неймовірно раді моєму народженню, їх плекання довгих 15 років нарешті увінчалися успіхом. Врешті-решт в 35,40 років вони зуміли перемогти власне безпліддя, та отримати довгоочікуване щастя повної сім'ї. Скоріш за все тому - вони в майбутньому діяли так, як діяли. І я їх за це в ніякому разі не засуджую, бо вони не зробили нічого кримінального та поганого, але про все хочу доповісти в хронологічному та тематичному порядку.

Що хотів додати, стосовно мого народження, так це те, що лікування (безпліддя) біологічними добавками коштувало не дешево, але на щастя бабуся з дідусям по материній лінії не шкодували своїх грошей на улюблену донечку та допомагали з усіма проблемами в нашій сім'ї. (Чому роблю акцент на материній лінії батьків, бо мій тато був на жаль сиротою). І з цих причин мій батько, почував себе недоцільним чоловіком та не дієвим головою сімейства - захисником, стінною від усіх негаразд. Але мати постійно його втішала та підтримувала, відганяючи тяжкі гнітючі думки. Додаткова напруженість в стосунках була через тривале неприйняття Татка, бабусею (Розою) та дідусям (Аріфом), які вважали його не перспективним бідняком з худими прибутками.

Але з моїм народженням, та моєю сильною прив'язаністю до татуса, вони почали миритися з скрутою батька, відповідно замінюючи гнів на милість, чим покращували емоційний стан нашої сім'ї “Великих” (прізвище).

[Авторка]: У батьків був вільний графік увесь вільний час від роботи, вони приділяли Максу. Його мати працювала актрисою театру в маленькому шахтарському містечку. Тому вистав, відповідно, було не багато, але їй було і цього достатньо, бо вона прагнула не заможних статків, хоча, звісно треба визнати, що ніколи не відмовлялася приймати допомогу від забезпечених батьків, а прагнула виступів на публіці, розкриватися сповна на сцені, зачаровуючи глядача мантрами власної харизми. Алли (так її звали) самовираження було її сенсом життя, тому в часи Великого карантину вона занепала духом настільки сильно, що всі барви світу буквально збікли в сірість. Це були вкрай важкі роки. Ще й Батька (Степана) залишили без роботи вдаривши в саме серце чоловічої гідності, в оплот його впевненості у власних силах, що лише зайвий раз руйнувало його особисте ЕГО. Змушуючи його занурюватися в негативні думки, обмірковуючи слова батьків Алли, “що він лише невдалий придатак для дружини, альфонс на шиї Аріфа та Рози, без імені та сім'ї, бо виріс в дитячому притулку”. Але було і щось добре, в часи безробіття - це ще більше вільного часу на Макса: прогулянки разом з ним на природі, та вивчення світу наживо. Тим паче, що Степан мав освіту краєзнавця і такі прогулянки він перетворював в казкові дива.

Рекомендований аудіо супровід при читанні: “звуки природи: спів пташок” **[Витяг з щоденника Макса]** *Мій Батько працював краєзнавцем нашого міста; робота була його другим домом. Він любив зі мною бавитися в мандрівників: ми блукали по природним околицям нашого міста досліджуючи - нових тварин та різні рослини. Знаючи дуже багато відомостей про живий світ, батько постійно розповідав про кожену комашику окремо. Даючи змогу мені конспектувати буквально кожне його слово; я записував усі найдрібніші деталі з його описів в свій зошит. Чесно кажучи пам'ятаю, коли мені було всього років з 3-5, я всі конспекти мав в малюнках, вони були моїм найціннішим скарбом та здобутком на початку життя. Приходячи змореними додому з довгої прогулянки, я постішав про все розповісти мамі: забігаючи в дім, сідав їй на коліна, тулився поступово до її плеча. А вона ніжно мене обіймала і зігрівала своєю посмішкою. Так я засинав майже кожного вечора.*

[Авторка] З часом, Степан знайшов працю онлайн, - це були науково-історичні роботи, по відновленню детальної історії краю шахтарів, за увесь його історично відомий період. А так як - це була праця підвищеної важкості, сплачували за неї відповідно більше і це було дуже приємним плюсом для усієї сім'ї, особливо для відновлення самоповаги Степана.

Але так як ця історія саме про життя Макса, а не його рідних, яких хоч історії і цікаві, як будь-кого із нас, навіть якщо нам може здаватися, що ми лише родові елементи суспільства без родзинки.

2. Розділ: Інтерв'ю [діалог]

[Авторка] Макс був особливою дитиною. Ще в колисці, були помітні нез'ясовні Агуки, погляди і рухи у пустий простір, начебто він з кимось розмовляє, та отримує чіткі відповіді. Хочу з вами поділитися архівною стенограмою - інтерв'ю батьків Макса, про його дитинство, де будуть перші відповіді, стосовно загадкових Агу.

[Інтерв'ю батьків] Алла: Мені дуже важко пригадувати ті події. Вибачте... Я дуже відчуваю себе виною, - починає плач мати.

Степан: Ти не вина кохана, ти не могла знати, як і ніхто з родичів, що усе зайде так далеко. Навіть лікарі нам давали зовсім інші діагнози.

Кореспондент: Не хвилюйтеся Алла, вас з чоловіком ніхто не планує звинувачувати, принаймні в нашій студії. Нам хочеться лише почути правду та усі подробиці дитинства Макса, з чого усе почалося. Бо як відомо ваш син знаходиться під арештом, та очікує гучної судової справи, якої ще не було жодного разу за усю історію існування незалежної України; так ще й ненависний громадянам - солідарних з потерпілими від злочинів його химерної сестри, існування якої потрібно ще довести в судді та перед усією науково-медичною спільнотою. Тому ми вельми вдячні за вашу неабияку сміливість прийти в нашу студію, для відвертої розмови. Розкажіть будь ласка, коли вперше Джулі почала себе проявляти, та як саме?

Степан: Від самого народження ми помічали як син вдивляючись в пустоту, ніби когось бачив, контактував і хтось його веселив. А коли він почав говорити перші слова, поміщене відхилення підтвердилося. Ту, з ким він намагався

спілкуватися, вважав своєю сестрою, та дивувався чому ми її не бачимо і ображаючись через це на нас.

Кореспондент: І як ви на це реагували?

Степан: Я хотів скорішого лікування для свого сина, але моя дружина відчуваючи біль через втрату первістки доньки при пологах, ще до народження Макса вірила, ...або принаймні так хотіла вірити; ніби - це душа нашої доньки продовжує жити разом з Максом, але така здібність бачити її є тільки в нього. Тому я хоч і не вірив в цю маячню, але щоб не робити боляче дружині та сину, почав підігрувати їм. Макс із Джулією (так він її називав) завжди був веселий, йому не було ніколи сумно, хоча і були мінуси, він взагалі не міг уживатися з іншими дітьми, вони постійно з нього кепкували, з його віри в Джулію, тому він вважав їх розумово дурними. Бо на його думку вони були обмежені, бо не цікавилися вищими знаннями та наукою, а таку “обмеженість - він прирівнював до занудства.

З часом навіть я перестав вбачати проблему в видіннях Макса, які вписалися в статут нашої сім’ї - “кожен має право на самовираження”, хоч навіть таким дивним способом. Ви звісно цьому не дивуйтеся, бо ми вели ізольоване, уособлене побутове життя від усього світу, хоча і працювали в публічній сфері - з людьми та для людей.

Кореспондент: Тобто усе життя Макс був один і той самий? Бо є версія, ніби Макс не пам’ятав нічого лихого в своєму житті і через - це в них був конфлікт із Джулі. Можете будь ласка дати нам прояснення.

Степан: Ні, в дитинстві Макса є два періоди, до та після побаченого ним в 6 років. Саме в той час відбулися ті самі рокові зміни, про які ви питаєте. Після яких він розпрощався із Джулі (м’яко кажучи). Зате після цього Макс більше не пам’ятав лихих подій свого життя. Сталося - це коли ми були на сімейному відпочинку в лісі, Сину тоді було 6 років, він самотійно далеко відійшов від кемпінгу, та побачив в лісі наймоторошну річ.

Алла: Я досі пам’ятаю те скам’яніле обличчя, з яким він вийшов нам назустріч, воно мовчазно свідчило про пережитий ним жах.

Кореспондент: Тобто ваш син в 6 років сам гуляв по лісу??!

Алла: Не засуджуйте нас! Ми не погані батьки! Просто так вийшло, що ми із Степаном давно не були на одинці, в романтичній обстановці, через цю завантаженість на роботі. Тому хоч на мить, захотіли провести час удвох - в омріяному кохані, в нашому наметі і так захопилися, що зовсім втратили зв'язок з часом. Але як тільки перевели подих від ейфорії інтиму - бігом кинулися за сином, але він вже зник. Ми в паніці та налякані своїм недбальством почали його шукати по усім кущам та гучно гукати і на превелике батьківське щастя, десь через пів години він сам вийшов до нас із лісу, але його обличчя гучно говорило, що щось сталося не те, але ми вже про це казали.

Кореспондент: А що, ж було потім?

Алла: У сина почалися люті кошмари, яких до цього ніколи не було. Він не міг буквально заснути, бо як тільки він засинав, прокидався з лютим, чортячим гвалтом, просив допомоги, врятувати від жахів, та приходу його закривавленої та пошматованої вовками сестри Джулі. Ось тут ми і зрозуміли, який жах у лісі скоріш за все бачив Макс. Але ми ніяк його не могли заспокоїти, та допомогти йому міцно заснути. А на другий день без нормального сну (через кошмари) - він почав бачити її вже і в бадьорому стані. Волати в її бік, кидатися іграшками, подушками та прохати з ревом та сльозами, щоб вона пішла і що він не хоче її такою бачити. В них здається навіть був якийсь діалог, але через крики та сльози Макса ми не змогли зрозуміти суті.

Кореспондент: Вибачте, ви сказали, що зрозуміли в чому була причина і я здогадуюсь яка, та чи вчинили ви якісь дії після цього?

Степан: Ви маєте на увазі, стосовно пошуку тіла тієї дівчинки, звісно! Я одразу ж тієї ночі, поки Алла була поруч з Максом в іншій кімнаті, подзвонив до поліції, та описав ситуацію. Одразу вони не хотіли мене слухати, але коли я пояснив що ми заможні та серйозні люди, поліціант погодився на ранок виділити для пошуків тіла дівчинки одного кінолога мені в допомогу. І так, ми її знайшли... Від тіла залишилися рештки: ліва нога була обгризена до кісток, половини голови просто не було, руки та тіло понівечені, сукня розірвана. Як потім виявилось, що ця дівчинка була однолітком нашого сина.

Кореспондент: Мабуть тому вона була надто схожа на ту уявну сестру Макса. Важко уявити - яка це була психологічна травма для дитини.

Алла: Так і є, під час сеансів дитячий психолог довідався від Макса деталі тих кошмарів - чим підтвердив наші допущення. Після чого відправив на

додаткове психофізіологічне обстеження у стаціонар для перевірки на вірогідну шизофренію. Але на щастя томографія мозку не показала фізичних відхилень.

Кореспондент: Тобто ви все ж таки звернулися до лікарні?

Степан: Звісно, а як ще ми повинні були діяти? В лікарні одразу почали капати Максу сильні заспокійливі та снодійні, через що Макс вже міг заснути, хоча при цьому тільки поруч з Аллою, без неї він не міг засинати, бо привид Джулі тоді його не покидав, не дивлячись на силу ліків, якщо поруч не було дружини.

Кореспондент: А, що сказали лікарі, який був діагноз?

Степан: Чесно кажучи, вони й самі остаточно не могли визначитися, та й доволі швидко Алла сама знайшла вихід в лікуванні Макса від цієї хворі.

Алла: Це був сьомий день стаціонару, Макс марив уві сні, та буркотав: “Джулі, Джулі, не підходь до мене, я тебе боюся!”. Чуючи - ці стогни, почала як завжди шепотіти йому на вушко: “Максе - матуся поряд, не бійся”, і він уперше скрізь сон мені відповів: “мамо - це ти? Допоможи мені! Мені дуже лячно!”. Я була в цілковитому шоці - він почув мене скрізь пелену сну! І в мить цього ступору, я пригадала слова моєї матусі: “Алла, мені так болісно за Макса, як було б добре, щоб він взагалі її не вигадував, та забув Джулі як страшний сон”, - і я зрозуміла - що це слухна ідея, тому нахилившись до вушка синочка прошепотіла: “Максе - дозволь мені очистити твою пам'ять, нехай вона буде звільнена назавжди від усього лихого, що може статися в житті. “А як же Джулі? Вона ж моя сестра!””, - стурбовався Макс. “Я знаю Максе, але тепер вона стала лише кошмарним сном, бо Джулі померла і ти це бачив. Щоб полегшити біль від пережитого жаху - треба притупити цей спогад про кошмар - моторошної Джулі, розвінчай пам'ять про неї ніби - сон, який вже не пригадаєш на ранок. І я певна, так тобі одразу стане легше синку”, - відповідала я. “Але як матусю? Як мені - це зробити?” “Тобі треба змиритися з втратою Джулі, та заспокоїти своє серце. Зроби великі вдихи, та почни відчувати всі самі глибини закутки підсвідомості. Ти бачиш їх Максусу?”. “Так Мамо, я бачу! Що мені робити далі матусю?!” “Тепер відведи в ту кімнату Джулі”. “Вона хоч і дуже сумна, але вона погодилася, що тепер далі?”. “Уяви тепер ключик, та зачини вихід з тієї кімнати, щоб вона більше не могла виходити на зовні”. “Мамо, вона лютує та плаче, просить цього не робити, та обіцяє виправитися”. “Максе, я вірю що тобі складно та боляче, але так буде краще вам обом, бо саме так ти проявиш до неї

свою братську любов - зачинивши двері до своєї свідомості. Так згадка про неї загубиться в самих темних теренах: в світі між свідомістю та підсвідомістю, в найнеосяжних закутках пам'яті, заборонивши тим самим їй бувати на яву та уві сні; і так ти більше ніколи не згадаєш її лихої смерті. Це - не зрада, це - любов, вміти вчасно відпустити кохану людину, в самий тяжкий для неї час. Нехай вона буде вільна! Відпусти її Максе! Ти мене чуєш?". "Мені важко її відпустити...", - відповідав Макс. "Треба синку, не зупиняйся, попрощайся з нею - скажи прощавай. Почни йти своєю дорогою, та жити далі!", - продовжувала я. За хвилину Макс відповів скрізь сон: "Дякую мамо, нарешті я вільний!". І опісля він заснув небувало міцним сном за цей тяжкий тиждень.

Я була неймовірно рада, що нарешті зможу звільнитися від докорів сумління, що дозволила Максу мати уявну сестру, а не одразу звернутися до спеціалістів за консультацією.

Кореспондент: Тобто ви порадили своєму сину кидати його близьких коли їм погано??! Ніби це любов?!! Ви в своєму розумі?! Мабуть тому у вас виріс маніяк - а не порядний громадянин своєї держави!..

Алла: А-а-а, - закричала вона, - я любляча мати! Я любила і люблю свого сина! Я хотіла як краще! ...Чуєте!.., Я любила Макса! І це допомогло йому!... Я не вина в тому, що сталося!.. Я не вина!!!, - продовжувала істерично із ревом волати на усю студію.

Степан: Що ви собі дозволяєте?! Ви ж обіцяли не засуджувати нас!, - заспокоюючи Аллу промовив він.

[Авторка]: Це інтерв'ю стало фатальним для сім'ї Великих. Того вечора, після повернення додому, Алла знайшла в собі силу зробити незворотній вчинок. Під драматичну класичну музику, у теплій ванні вона розпорола свої вени та покінчила зі стражданнями, які не давали їй спокійно та радісно жити. Двадцять років вона картала себе - за усі лиха які накликала на життя Макса своєю необачною простодушністю. Її хитка жіноча душа була вивернута по сім разів докорами сумління.

На жаль, це інтерв'ю стало останньою краплею, що переповнила її чашу. І хоча ведучий не мав намірів заподіяти їй шкоди, наслідки інтерв'ю були катастрофічними. Бо суїцид Алли - не був завершенням чорної смуги сім'ї Великих. Відтепер Степан став вдівцем. Смерть коханої - дуже сильно вдарило по його психічному здоров'ю; життя більше не мало - ні барв, ні сенсу.

Опинившись сам на сам у великому будинку, просторовість кімнат якого - йому нагадувало про аналогічну пустоту - в його існуванні. Щоб хоч якось заглушити шум пустоти - він припав до чарки не просихаючи, боячись протверезіти та згадати про втрату дружини, та сина якого повинні стратити.

Після кремації Алли тривале пияцтво Степана осточортіло Аріфу та Розі, змусивши їх відмовитися від данини поваги до пам'яті почуттів доньки до чоловіка. Гнусна поведінка зятя затерла усіялку повагу до нього, надбану немалими зусиллями усі ці двадцять років. Бажаючи позбутися такого непорядного члена сім'ї, щоб не бути в страмоті перед їх друзями та знайомими. Вони вирішили написати заяву до поліції для відкриття кримінальної справи проти Степана, за "підведення до самогубства" дружини. Запевнюючи слідство, що саме його гени могли зачати серійного маніяка (Макса), а не доньки.

Будучи тепер під слідством - Степан вже не міг покинути місто, ні влаштуватися на новому роботу і навіть спокійно користуватися залишеним майном. Бо Аріф та Роза виставили будинок на продаж, так як він був записаний на них, та почали щоденно водити ріелтора з покупцями на огляд. Хоч вони і намагалися спекатися недолугого зятя із скреготом зубів, але його прописка не давала їм для цього законного права. Тому за допомогою систематичних незваних гостей живали Степана. А через два місяці, по рішенню корумпованого судді, було вирішено позбавити прав на усе майно яке було на території садиби Степана, та виселити його протягом двох тижнів за: неплатоспроможність та небезпечний психологічний стан (пияцтво). Це - вже був останній удар, який не зумів здолати вже й він. Отримавши рішення суду; прийшовши додому він випив самого дорого віскі з бару, приблизно пляшку, загрузив урну з прахом Алли на друге сидіння кабріолету та відправився в дорогу в один кінець; будучи напідпитку, він не впорався з керуванням та влетів на шаленій швидкості в зустрічну вантажівку. Авто миттю вибухнуло, маючи повний бак газу. Ось так і завершився життєвий шлях Степана - котрий своїм свинським самогубством - забрав із собою ще й життя далекобійника.

І кінець історії батьків Макс не буде знати аж поки не вийде із за стінок буцегарні.

3. Розділ: Джулі [філософія]

[Авторка]: А тепер хочу повідати вам деталі життя ніби однозначної героїні моєї книги, але насправді дуже складної особистості - якщо звісно так можна сказати. Раджу вам бути ретельно уважними і прислухатися до найдрібніших натяків, щоб максимально поринути у сюжет моєї книжки. Та знайти відповіді на ваші запитання.

[Оповідач Джулія]: Я пам'ятаю своє існування в межах цього світу

(пам'яті Макса) від самої моєї появи і в той же час важко назвати їх усі моїми. Бо хто насправді вирішував які спогади в мене залишаться? І хто я взагалі: людина чи аномальна помилка Біології? Для чого я прийшла в цей світ, та в чому був сенс мого обмеженого існування? Та й взагалі, якої я статті насправді? Чи - є вона взагалі в мене? Чи існую я наспраді? Чи я всього на всього хвороба чужих мізків? Чому в мене стільки запитань, але за ці двадцять зайвих років, я так і не змогла знайти на них

відповіді? Чому я почала цінувати своє існування, та боятися втратити символічне життя - перед страхом смерті? Та й що таке взагалі смерть? Чи існує вона так, як ми її собі уявляємо, якщо на світ змогла з'явитися я - химерна, "примарна" сестра?

Скоріш за все, вам нудно читати мої запитання - але ці думки - це і був мій простір навколо мене більше десяти років. Тільки запитання - і пустота... ..Спробуйте тільки собі уявити собі, як це.

Хто я взагалі? Буду починати розповідати вам усе по порядку, з повним викладанням душі, якщо вона є в мене.

Я народилася - ще за декілька місяців до народження Макса. На відмінно від нього, я пам'ятала проведений час в утробі люблячої матері. І хоч я перебувала в суцільній темряві, мені не було нудно. Я щоразу прислухалася до кожного дрібного звуку за межами черева матері. Намагаючись розчутити нові звуки, та розпізнати старі. А ще цікавіше було їх уявляти. Тільки спробуйте себе відчутити на місці плоду, який уявляє те - що чує, не розуміючи напевно різницю в звуках того непізнаного світу. Але з народженням Макса я порівняла голоси з черева із тим, що побачила; люди виявилися не такі ж уж гарні, як на звук :). Хоча матуся була неймовірно вродлива.

Я пам'ятаю перший дотик Максима до матері, це було й моє піонерське торкання. Її тіло було таким м'яким та набряклим, з найтеплішими грудьми та соковитими сосочками, з яких буйно лилося молоко, від якого ні краплі не полишав Макс, усе до останньої краплі випивав. Завдяки цьому матері зайвий раз не потрібно було зціджувати молоко, чим зберегла молоду форму.

Пам'ятаю як Макс намагався говорити перші слова, а я його тренувала, щоб він повторював за мною. Тому він вже в три місяці почав говорити своє перше слово "Бакси", чомусь саме воно йому було до душі. Також, ми з ним додатково підтримували наші сестринські стосунки уві снах, котрі я йому створювала, з побаченого у мультиках. Там він зі мною, будучи ще немовлям, хоч і примітивно - говорив, а також бігав та стрибав. На відміну від реальності, в якій він тільки і лежав у люльці та дивитися в стелю, а це - нудно! Можливо тому він почав повзати значно пізніше, аж тільки в 1 рік, а ходити тільки в 2.5 роки. Бо в реальності затиралися коліна, напружувався прес та руки, ще й на дупцю не раз потрібно було падати - одним словом не комільфо. А уві сні - усе легко - та без помилок! Скільки сил коштували мені ці вмовлення на його фізичний розвиток - але це того було варто. Оскільки - це відкрило двері у світ за чотирма стінами будинку!

З трьох років батько активно брав його на прогулянки, пам'ятаю як братик намагався запам'ятати якомога більше усього нового побаченого в усіх найдрібніших деталях, щоб вночі я в точності могла відтворити той живий світ - де могла пройти самостійно по усім галям - в яких Макс гуляв щодня. Відчути запах квітів, аромат лісу, погладити шерстку котиків. Братик дуже мене любив, тому постійно хотів дізнаватися щось новеньке, щоб дати мені змогу жити, він добре розумів мої особливості та обмеження - через це прокляття підвішеного існування, де я, чи то є, чи то немає. І коли я занепадала духом, він мене по братерські підбадьорював.

Батьки дивувалися нашим іграм з Максимом: наприклад в хованки - я ховалася в уявному місці і він починав мене шукати, а коли знаходив дуже радів, та намагався обійняти, але не завжди мій дотик він міг відчувати. Тому ми почали досліджувати обставини які дозволяли перетворювати "уяву" в умовну реальність, а які навпаки заважали. Як виявилось, що найкраще на відчуття братом нереальних речей - тобто мене - впливав стрес нашпигований страхом. Тому почали таємно від батьків переглядати на телефоні фільми жахів, а я вже, по домовленості з Максимом, несподівано у снах його лякала; він переляканий прокидався кричав; прибігала матуся, за нею батько на гомін братика і він тут

же заспокоювався та починав сміятися, та розповідати як добре його розвела та налякала Джулі. Перший час батьки були спантеличені такими кадрами посеред ночі, а опісля почали звикати та не звертати уваги. Пам'ятаю одного разу, що так налякала Макса, що він навіть напудив у штанці - звісно такий страх я вже змогла викликати не уві сні, а на яву під час гри у ті самі хованки. Я прийняла вигляд старовинної жакливної ляльки і коли він мене знайшов, почала дерев'яним поглядом дивитися на нього і як тільки він захотів до мене торкнутися, бо не розумів, що сталося я різко вискочила, почала вивертати руки та ноги, збільшилася в розмірах, голову ляльки перетворила на перевертня вовка, випустила кісті з рук як Росомаха, та почала впевнено не швидко йти на Макса дряпаючи кігтями стіни. Такого страху до тої миті я ще жодного разу не бачила у брата. Він після завмирання почав швидко зі сльозами бігти до матусі, намагаючись їй щось пояснити крізь бубоніння - і в цей момент я с заду почала опускати свої кістяні руки - від його шиї, по тулубу до низу, та нахилившись до його вуха, почала голосно дихати та випускати пар і в цей момент Макс цить в штанці та втрачає свідомість.

Як він мене потім не сварив! Заборонив його - хоч раз знову лякати. Він був дуже на мене ображений, два тижні зі мною не розмовляв. Як я не намагалася в нього просити вибачення. Створювала найприємніші ранкові сні де він був царем, а в реальності: перед ним постійно стояла на колінах; плакала; мовчки дивилася на нього; намагалася його пестити - але усе було марно.

Поки матуся не спитала у Макса, що сталося:

Мамочка: Що трапилося синку? Чому ти вже більше не граєшся з сестричкою? Ви посварилися через той останній ваш невдалий випадок гри?

Братик: Так!, - ображено відповів.

Мамочка: А як себе зараз почуває Джулі? Вона відчуває твій смуток та образу?

Братик: Я не знаю!, - різько окликнувся.

Мамочка: А ти в неї питав?

Братик: Ні, я не хочу ні про що говорити з нею!

Матуся: А вона хоче спілкування? Що вона тобі казала?

Братик: Я не хочу говорити за Джулі, мамо!

Мати: Я розумію твій біль та образу синку. Ти скривджений, бо вона тебе принизила - перед самими рідними людьми - сполошила тебе до раптового енурезу.

Братик: Так!, - схлипнув Макс, - вона була люто страшна!, - і впав в обійми мамусі притиснувшись до грудей.

Мама: А ти хочеш знову з нею дружити?

Брат: Так, - витер сльози Макс.

Матуся: Може тоді варто все таки помиритися з сестричкою? І ви знову будете разом гратися в хованки та машинки.

Братюня: Джулі, я тебе пробачаю, гайда гратися в машинки, - по роздумуючи відповів.

Оповідачка Джулі: Я була неймовірна рада! Нарешті наступив кінець цьому дурному байкоту! Я Міцно-міцно його обійняла і відчула як він відчуває моє тіло, а я його! Це була наша перша сварка за усі роки нашого існування до цього. Мабуть дуже важко пересваритися з тим - хто сидить в тебе в голові :).

Але подібне щастя тривало не надто довго, в 6 років стався прикрий інцидент: Макс побачив - мою смерть! Звісно не буквально - але для його підсвідомості (пам'яті) - це було саме так. Я досі шкодую, що того ранку ми гралися в ті кляті хованки в тому задрипаному лісі! Він став початком опоганення мого і так нелегкого існування! Я й так жила гірше мабуть якогось фізичного інваліда. Бо ті хто мають фізичні вади - вони принаймні знають, що живуть та відчувають, вільні самі робити кроки в пізнанні світу, хоч і з обмеженими можливостями - а я була заручницею чужого життя - буквально я переживала 24/7 в прямому етері - чуже життя! Нехай - це і був найрідніший любий братик, але все одно - це було чуже життя!

В дитинстві - я за це якось не думала, але після тих трагічних подій (коли мати та Макс відреклися від мене) - я почала переосмислювати як своє існування так і його сенс, і що не менш важливе - це роль Макса в ньому. З роками він ставав вже не таким білим та пухнастим - яким я бачила його в дитячі роки; почала помічати його вади та егоїзм, холод до рідних, невміння

цінувати близьких. Навіть був час - коли я почала його буквально ненавидіти!! Хотіла щоб він відчув себе на моєму місці, хоч трохи прожив моє життя як я. Але про це вже трохи пізніше.

Опинившись в суцільній пустоті передсвідомості, бачила 24/7 чуже життя - яке не просто проходило повз мене; коли ти бачиш, що хтось живе та радіє життю; а ти наче мертва, хоча начебто і трішечки жива; але все одно жити не зможеш, бо усе, що ти спроможна робити - це кричати в пустоту в якій тебе ніхто не чує. Ізолюваність - лише посилювала мій біль від зради любові та тепер вже ненависної матінки, та дурного братика, який послухав - цю стерву! Яка розважила, що зречення та підступна зрада доньки - буде краще! Хоч би раз спробували б діалогу зі мною (батьки)! Але ні, вони жодного разу не зробили цього! Хоч би раз спитали мої почуття, спробували навчати мене чомусь! Особливо, якщо зі слів мами, вона вірила в моє існування! Але я для них була лише примарою, та цирковою тваринкою! Яка повинна була веселити цього клятого Макса, щоб йому не було сумно, бо з іншими окрім мене, він не знаходив спільної мови. В цій темряві та галасливій тиші передсвідомості я почала розуміти безглуздість прожитих років - ...життя, в яких мене - й не існувало насправді, я навіть не була тінню, я справді була лише - привидам, з випадковим існуванням в чийсь голові, з якої більше не було виходу. Осмислюючи безнадію буття, я впала в цілковиту апатію...

4. Розділ: АльтерЕго [наукова фантастика]

[Оп. Дж.:] Але через деякий час відбувалися в пустотах передсвідомості значущі зміни - з'явилися нові істоти - Альтер-Его. Які значно змінили буквально усе! Починаючи: від розпалювання в мені - згаслого вогню - жадоби жити, дихати самотужки; бути реальною людиною - як Макс; аж до фатальних помилок на яву, за які ми справедливо понесемо покарання.

Коли Максу було дев'ять років першим в мій світ прийшов розлючений Діере Біскемер. Пам'ятаю усе в найменших дрібницях, ніби - це відбулося сьогодні: його поява супроводжувалася над-гучними криками гніву, які відлунювалися від самих темних закутків темряви фільтру пам'яті.

Цей бучний шум, неабияк мене налякав, так як до цього, я ніколи в цій глушині не чула нічого - окрім себе! Будучи наполоханою, я попрямувала на

зустріч страху, бо зацікавленість дізнатись правду була вище - чи малих побоювань; уперше в житті відчувала холодок та морок по шкірі, який мабуть відчував Макс - коли я його лякала.

Повернувши в найтемніший закуток, побачила статного юнака, латинської зовнішності, його не тутешня врода (українця) ще більше надавала атмосфери чужинця. Стоячи до мене спиною, він продовжував горланити, та махати руками: “Виродки! Достойні лише знищення! Що вам зробили ці безневинні кити! Обіцяю - вам не буде покою! Я не дозволю більше статися ще раз подібному лиху!”

Я: Хто ти?, - обережно кликнула його.

Він: А хто ти? ...Стоп, і де це я? Де всі? Де усе?!, - повернувшись в мою сторону почав спантеличено питати мене.

Я: Я Джулі, мешканка цього світу, точніше місця розвилки пам'яті мого, а можливо й нашого братика Макса, в голові якого ми тепер с тобою будемо жити. Хоча я досі не можу зрозуміти хто ти? Та й звідки ти тут узявся? Бо із тутешніх увесь час була тільки я, - не давши закінчити усі мої запитання, він стрімко мене перебив.

Він: Стоп! Я не знаю хто ти - є, та куди ти мене затигнула!, - різко почав наближатися до Джулі та тикати агресивно пальцем в її сторону, - але запевняю, що я Дієре Біскемер в усьому розберуся та виведу тебе на чисту воду!

Я: Агов, охолонь хлопче, - [Оп. Дж.:] з посмішкою на обличчі від егоїстичного та боязкого щастя заспокоювала його запальний норів. Бо нарешті, можливо, я буду вже не одна проживати своє “життя” в цьому недосвіті, хоча відчуття опаски не покидало мене, страх чогось лиховісного, або ж не поправного від цього рандеву. ...До якого з почуттів прислухатися?! - не змогла я вирішити в ту мить.

Він: Ще раз питаю хто ти?, - вставши в притул до мене, почав розглядати мене.

Джулі: Я сестра мого братика Макса, але яка немає власного ні тіла, ні життя....

Він: Тобто, це як? Якесь безглуздя ти кажеш.

Я: А, що пам'ятаєш ти? Про що - ти щойно волав?

Він: Я бачив смерть! Багато смертей! Велика кількість людей, які творили дієства гірше самих підлих чортів. Вони вбивали сотнями безневинних чорних китів; загнавши їх на міліну - де вбивали, хто як бажав: розстрілювали з вогнепальної зброї та луків, рубили сокирами, кололи списами. Я вперше тоді почув крик, вий китів! Намагаючись їх зупинити, отримав лише погрози, а на запитання “для чого все це?”, отримав відповідь: “Це робить нас чоловіками”, почувши цю ахінею, в мені забушувала люта ненависть, а згодом опинився тут з тобою.

Я: Хм-м, цікаво. Схоже на пережиті вчора подібні події Максом. Але до чого ти тут? Цікавенько, - почала ще з більшою посмішкою та інтересом розглядати його, обходячи з усіх сторін.

Він: Ти, що верзеш?! Який, ще на фіг Макс?! Ти дурепа?! Чи прикидаєшся?! Чи ти гадаєш, що Дієре Біскемер не знає свого життя, та хто він є?!

Я: Точно! Як я одразу про це не до петрала! А, що ти ще пам'ятаєш зі свого життя окрім тих подій?, - мою посмішку було не зупинити.

Він: Що за дурне запитання?! Я багато, чого пам'ятаю! Моє життя було і буде дуже насичене! Ось наприклад - ... е-е-е, або ж ... е-е-е, стоп, як це? Як таке може бути?! Я чітко пам'ятав, що в мене було яскраве життя, до цього самого моменту! А тепер я не можу пригадати нічого з нього... Я нічого не розумію..., - сконфужений, відступаючи кроками назад, він різко присів, та продовжував муркотати собі під ніс одне й те саме.

Я: Заспокойся, усе добре Дієре, я поруч, не треба так нервувати. Здається я почала здогадуватися в у чому справа.

Він: Хто я? Чому я більше нічого не можу пригадати? Чому я пам'ятаю тільки один і той самий жах як безупинно вирує в моїй голові? Що це за безумство?!, - по чоловічому хникаючи, скрикував він.

Я: Здається, ти лише поганий спогад, мого братика, який він забажав забути, та більше не пам'ятати. ...Майже як і мене, - ще раз посміхнулась я, але вже

іронічно-сумною посмішкою, - Але чому ти набув живою сутності, схожою на особистість, я не можу зрозуміти?

Він: Але я відчуваю себе особистістю, я відчуваю себе живим! Хто цей Макс? Він тебе також забув? Тобто я лише спогад?

Я: По-перше ти для мене також живий, навіть якщо ти і справді лише забутий спогад. По-друге так, я забута, але це довга історія, єдине, на відміну від тебе, я маю значно більше спогадів, та більш формально існувала та жила. Тому можна припустити, що я - твоя умовно старша сестра. І широко кажучи, я лепсько розумію твої почуття, але я змогла змиритися з такою долею, і ти зможеш.

Він: Я не ти! Я не збираюся з нічим миритися! Я досі не розумію хто ти є! Та хто цей Макс! Але якщо твої слова вірні, що ми лише якісь спогади в його голові, то я з цим миритися не збираюсь! Я відчуваю, що живий і що хочу жити своїм життям - тому я зроблю усе можливе, щоб вирватися на волю та жити! І мені байдуже, що буде після цього з цим Максом! Тим паче, якщо він винен в тому, що я, окрім лиха перед своїми очима більше нічого не бачу! Бо якщо так і є - моя помста буде справедливою! Ніхто не заслуговує на таке убоге існування!

[Оп. Дж.]: В його словах я почула точний опис моїх палких та темних думок образи на Макса за його зраду та відтручення. Я знову щосили захотіла жити, саме жити насправді, як той Братик - і не важливо як, та якою ціною - бо я жива, а не - вишкварок!

Я: Слушно кажеш друже, цілковито згодна з тобою! Тому давай разом порвімо ці кайдани пастки передсвідомості та вислизнемо на волю!

[Оп. Дж.]: Помізкувавши з дві хвильки, Діере Біскемер, погодився на союз, хоча ще тривалий час був підозрілий до мене, та й як я до нього.

Звісно, він був не останній хто прибудив, до нашого світу. Коли Максу було десять років другим прибув Пенгакау, вони були чимось схожі з Діере, але Пенгакау є більш розважливий та прагнув справедливості, та й це не дивно, якщо він з'явився із купи забутих спогадів Макса: про щоденні знущання однолітків.

В тринадцять років - третім звалився Х'юакара - це був ще той хакер, міг зламати будь яку захищену мережу, він був годувальником нашої банди.

В чотирнадцять років - четвертою підтягнулася загадкова песимістична, але дуже могутня перемовниця Мухавілішкі - яка могла будь-кого своїми розмовами довести до самогубства, або ж принаймні до потрібних діянь, чи то просто злісних для самої жертви.

В шістнадцять років передостаннім надійшов Адже, той ще гонщик Шумахер, йому не було рівні. Ще й приемним бонусом було його вміння відмикати автівки - він був нашим колесом переміщення по країні.

І на щастя, не довго нам довелося чекати останню нашу героїню банди Куфсашо, але про неї пізніше - вона стала тією, хто внесла дієві корективи в наші плани - визволення. До її появи, ми вишукували в пам'яті Макса потрібні частки інформації - стосовно того хто ми є, та можливі підказки як нам вибратися на волю. На щастя нам звезло - що Макс був фанатом науки - о психології людини. І як ви вже зрозуміли, що та мить яку ми так чекали настала.

5. Розділ: Автобіографія [оповідання]

[Авторка]: Після забуття Макса Джулі, він перестав пам'ятати будь-які травмуючі спогади на ранок. І відповідно - це не могли не запримітити його однолітки, які почали з бабільшим запалом над ним знущатися, шаленіючи від радості - бачити щоранку шок, страх, та відсутність звичного вміння як звикати та і протистояти їх глузуванням.

Перший час, батьки вважала, що дана супер здібність Макса - є благословенням в цьому злому світі, але потім почали вбачати, що хоч Макс і не пам'ятає образ, він з кожним новим ранком ставав все сумнішим та скованим. І останніми краплями стало для батьків події третього року навчання Макса. Однолітки люто побили його, розбивши йому ніс, вивихнувши щелепу, та висікли яскравий фінгал. І найтривожнішим для батьків було не це - а ранок на наступний день, бо коли Макс прокинувся, усі тілесні рани нікуди за ніч не ділися, а пам'яті про них не було; давно так Макс не волав в істериці, та ..., навіть важко описати його емоції в той самий момент, ви тільки спробуйте самі себе поставити на його місці. ...Уявили? ...А тепер уявіть ще більше - бо такі ранки продовжувалися декілька тижнів, поки рани повністю не зійшли та не загоїлися. Звісно, що після такого пекла Батьки вирішили перевести Макса на домашнє навчання, по далі від цих отроків. Гроші на викладачів Алла випросила у Аріфа, з Розою, та й ті бачачи страждання Макса, не могли відмовити. Детальніше про - це описано в щоденнику Макса його життя.

щоденника Макса] Зростаючи, починав цікавитися над фантастичною ланкою створіння природи – Людиною. Придивляючись, помічав відмінності в усіх: як в дітях, так і в дорослих. Кожна з цих осіб мала свою: унікальну, неповторну поведінку, характер, тощо. Від цього, моя цікавість дізнатися: як працює мозок людини, розпалювалася сильніше; хотілось ще більше поглиблюватися в дослідження психології поведінки людей, та розпізнати роль мозку в цих процесах. Важко в це повірити, але будучи дитиною, я хотів мати власну лабораторію, де міг би проводити експерименти над живими істотами, щоб визначити: чи можна впливати на психофізіологічні процеси.

Тому вже з семи років, почав читати багато наукової, психологічної літератури. Батьки називали мене маленьким вундеркіндом, мабуть вони пишалися мною. Шкода, але по їх розповідям, однолітки не бачили мого потенціалу і можливостей. Їх бісила моя зразкова поведінка перед вчителями, та високі оцінки. Від задрозів в них розвинулася ненависність до мене та не дитяча жорстокість; вони могли збирати велику групу і разом з усім класом, влаштовувати на мене напади після уроків по дорозі додому. В зв'язку з цим, батьки прийняли рішення перевести мене на домашнє навчання; матеріально ми могли собі це дозволити, бо мали хороші статки, завдяки допомоги батьків моєї мами, котрі були заможними підприємцями.

Проводячи весь час вдома сам, я починав поступово замикатися від людей, все більше поринаючи в дослідження. Тому з чотирнадцяти років у мене відбулися чималі зміни в характері, і навіть темпераменті. Я більше не був в великих скупченнях людей, буквально уникаючи натовпів. Щоб не їздити громадським транспортом, придбав собі власний велосипед, за кошти зароблені в інтернеті.

Продовжуючи бути один без друзів, я вирішив компенсувати нестачу спілкування зі справжніми людьми незвичним способом. Тратив надлишок часу на соціальні форуми, та мережі. Де дуже часто любив проводити, свої власні експерименти, над онлайн, соціально залежними особами. Намагаючись зрозуміти їх раниму та ламку психіку. Досліджуючи їх, помітив: «чим більше людина бажає бути бажаною та щасливою в соціальних мережах, тим не щасливіша вона в реальному житті», за своє коротке життя, ці люди, постійно стикалася і продовжували натрапляти на зрадливих друзів. Стежачи, я не міг залишитися в стороні; тому наоротився їм якось допомогти - послуговуючись

цими ж соціальними мережами... На превеликий жаль, всі мої зусилля були марними. Склалось судження, ніби вони й надалі так хотіли жити; їм подобалося, таким чином привертати на себе увагу... Це гірко усвідомлювати, але це реалії сучасного світу... З часом, я все таки прийняв відкритий факт – вони отримували емоційну насолоду від самобичування та виснаження, котре необережними кроками вело їх в нікуди - в прірву життя. Після таких висновків, вже дивився інакше на власне життя, та на маси суспільства.

Щоб відпочити та відволіктися від елегійного поняття життя. Я з щезав по ночами в онлайн ігри. В них я міг заводити за секунди велику кількість друзів. Бути паном та слугою в різних командах. Не витрачаючи багато зусиль досягав не малих успіхів. Хтось скаже: «Це вихід слабкої людини», можливо й так, сперечатись не буду, принаймні я не прожив такого життя як ви. А інші скажуть: «Це не ті справи, котрими займаються Великі генії». Таким, любим читачам, відповім по секрету - ми Генії, також любимо відпочивати, як і всі ви. Звісно в нас свої примхи стосовно цього.

[Продовження автобіографії Макса, юнака:] Закінчивши дванадцять класів школи з золотою медаллю та відзнаками в різних змаганнях..., я міг би, отримати їх значно більше, але мене не влаштувала порожнеча в середині: перемоги в регіональній та міжнародній олімпіаді, не приносили очікуваної насолоди. Здавалося ніби все це було занадто легко, не мого рівня, я постійно бачив в собі набагато більший потенціал, який не мали сили розкрити всі ці конкурси. Тому за всю історію навчання в школі, я приймав всього двічі участь у змаганнях, зайнявши в них перше місце.

Після школи подавши документи в національний інститут наук України. Прийшла телеграма, що я прийнятий на обрану кафедру психофізіології. Так як інститут був в столиці. Мені довелося прийняти рішення з'їхати від батьків, та поселитися в гуртожитку. Дізнавшись про це, батьки приготували для мене прощальний вечір з усіма рідними та знайомими. Від самого початку частування були якісь дивні відчуття, ніби мене хотіли зробити центром всесвіту. Вогню додавали промови гостей. Тільки уявіть собі! Тебе вітають з новим життям, говорять перед усіма, за "круглим" столом, який ти чудовий хлопчик, як їм буде тебе не вистачати, та як вони тебе люблять. Але ти у відповідь не можеш сказати їм те саме. Ти їх бачив від одного разу на пів року, до одного разу в житті, а деяких я взагалі бачив уперше сьогодні. В моїх грудях, в серці панувала лиш одна емоція: що я безсердечна, негідна, холодна людина! Заради мене приїхало стільки людей, а я не відчував за це жодної подяки! Щоб якимось перемкнутися, я

почав обдумувати ситуацію що склалася. Я не винен що не маю любові чи почуттів до цих людей – «Не можна любити того, кого не знаєш!». Насправді кому ти можеш бути вдячним за все, це – Батькам! Саме вони потурбувались, щоб за допомогою цього вечора, підбадьорити тебе, бо знають твій внутрішній смуток серця тому «Будь вдячний!» - говорив я собі.

Рекомендований аудіо супровід: "звуки вокзалу" Наступного дня мене проводжали батьки на вокзалі, перед посадкою на поїзд, я вперше плакав перед ними. Мені - не хотілося нікуди їхати! Та й вони не стримали сліз, навіть у батька змogli очі;

міцно-міцно мене обійнявши прошептав тепло на вушку: “Дякую синку!”. В двох словах - було сказано усе.

Рекомендований аудіо супровід: "звук вагону попяга" Присівши у вікна зрів як квапливо белькотіли один за одним поселення, викапані як моє плине життя. Пригадалися мої дитячі мрії які скоро стануть дійсністю.

Прибувши в столицю по прямував до гуртожитку. Поселили мене в кімнаті, з двома ліжками. Консьєржа гуртожитку повідомила, що зі мною в кімнаті буде проживати ще один хлопець, але він під’їде пізніше. Ця інформація для мене була, наче повідомлення про очікування випробування на виживання. Я не мав жодної інформації чи розуміння, ким повинен був бути цей хлопець; і мене це насторожувало. Знайшовши в кімнату одразу приліг відпочити після виснажливого переїзду, на диво зручне ліжко.

Друга частина: Друзі

---

6. Розділ: Знайомства [роман]

[*Оповідач Макс*] Прокинувшись з новими силами вранці. Почав проводити ранкову гігієну, прасування улюбленого англійського костюму. Більш за все, я любив в ньому великі манжети, із золотими запонками, та тісну жилетку. Я взагалі звик частіше ходити в костюмі, відчуваючи себе більш вищою людиною.

Бажаючи залишити добре враження у персоналу. Я подарував всім працівникам гуртожитку смачні шоколадки. Говорячи їм багато приємного: наскільки ціна їхня праця, та шаноблива має бути, чого на жаль не вистачає від людей. Звісно в цьому був й мінус, майже всі після цього хотіли поцілувати мене в щічки. А я дуже не любив доторку незнайомих людей, але потерпіти день можна було. Заради плану, – мати пільги та захист, на протязі всього наступного року.

Вийшовши з гуртожитку, зупинився на хвилику, щоб ковтнути свіжого і приємного ранішнього повітря, на початку нової сторінки життя. Йти до урочистої події, від гуртожитку було не далеко, десь метрів 200-300. На лінійці було багато гарних дівчат в міні спідничках, що створювало для мене невеличкий дискомфорт. Щоб хоч якось змінити концентрацію думок, почав роздивлятися свій новий феєричний навчальний заклад. Моєму університету було вже більше 400-х років. Його архітектура нагадувала замок, який мав с'ять поверхів, мав вістря на даху будівель. Перед головним входом був: фонтан, парк студентів, а за ним невеликий ставок; також і інші будови були виконані в даному жанрі архітектури, хоча й мали менші розміри, та пафос, як наприклад мій гуртожиток.

Поки
його
розглядав
навіть не
помітив

як пролетіла година заходу. Нас усіх почали запрошувати в середину. Мене здивувало, що державна установа, мала розкішний дизайн: хол нагадував палати заможного митця: мав велику стелю викладену з мозаїки, що підіймалася на висоту дев'яти метрів; стіни мали дерев'яну обробку із тонким ароматом хвойного лісу.

Піднявшись на третій поверх пройшли в свій перший кабінет та почали навчання. Разом зі мною сіла дівчина, незвичайної краси: з пишним волоссям - рудого відтінку у тіні, та сяючи золотом в променях сонця. Зростом була приблизно з 1,7 м.: худенька, спортивна, з надзвичайно милою, щирою посмішкою та грайливими очима. Одягнута в легке, мереживне біле платтячко. Милуючись її вродою,

забував слухати свою довгоочікувану лекцію. Через деякий час, вона помітила мою надмірну увагу, та звернулася до мене.

з обличчя.

Незнайомка: Ну привіт, юний хлопче. - її посмішка не сходила

Макс: Прии-вііт. - невпевнено прогудновив, - вибач мене, якщо я завдав тобі не зручностей.

Незнайомка: Та нічого, я вже звикла до такої уваги від хлопців, хоча ти трохи інакший, але поки не розумію в чому. Як тебе хоч звати?

Я: Макс, а тебе?

Вона: Міла, приємно познайомитися, Максиме. - міцно потиснувши мою слабку руку

Макс: Мені також приємно Мі-і-іла-а.

Міла: Ого, це точно було щось не звичне і часто тебе так замикає?

Макс: Чесно кажучи, чого тільки зі мною не було :).

Міла: Добре, давай продовжимо розмову, знайомство, вже після пар, а то зараз отримаємо від вчителя, та ще й в перший день.

Макс: Так ти права, пробач мене за це.

[Оповідач Макс] Наступні шість годин: слухали лекції про правила поведження в університеті, знайомилися з кожним новим вчителем, та з усією групою, складом в 45 людей, з них 30 хлопців. Починаючи з другої пари, один з хлопців, поведився зверхньо, зарозуміло. Вступав в суперечки с вчителями, намагаючись показати себе розумнішим, але мене дивувало інше. Більшість класу його підтримували і навіть іноді аплодували, що викликало стурбованість в очах вчителів. Його ім'я було Федір, він був спортивною статури, мав широкі плечі, широкі руки, та тулуб, зріст був середній, десь з 1,72м і мав неймовірно низький голос.

Після пар, Міла запросила мене в парк, для обговорення вражень від навчання, та щоб краще познайомитися. Я звісно що погодився. Прийшовши на місце зустрічі, присіли на лавку, де вона розповіла свою історію.

Рекомендований аудіо супровід: Denis DIONIS - Forsaken soul **[Розповідачка Міла]**
Від'їжджаючи в універ, стала свідком трагічної та тяжкої події. Мене як і усіх інших студентів Москви, проводжали батьки на пероні вокзалу, перед відправленням на навчання в Україну. Після теплих обіймів сіла в вагон, на залізничній колії. Зайнявши куплене місце, почала махати своїм любим батькам на прощання, але - це прощання виявилось останнім... Перон, на якому вони стояли, та всі інші проводжаючи, був підірваний невідомими терористами. І це все відбулося на моїх очах!!

Прийшовши до тями, озирюючись, бачила навколо себе, багато розбитого скла, якийсь сірий дим, смердячий вибуховими газами. Намагаючись осмислити, що сталося: в пам'яті майнули обривки спогаду: мого відкидання великою ударною хвилею об стіну, від чого, скоріш за все, я й втратила свідомість. Через кілька секунд емоційного шоку, одразу згадала про батьків на пероні і тут же майнула на зовні до них, вибігаючи через розтрочені двері залізного вагону. ...Але вже було запізно... На брукті залишки асфальту та бетону. Лежали обвуглені рештки татуся та мамусі, котрі були розкидані на кілька метрів. Присівши на коліна, над залишками тіл, почала істерично в розпачі желіпати, в хорі з платформою живцевих.

[Оповідач Макс] Під час її моторошної розповіді: пробігли мурахи по тілу, язик загубився в піднебінні, а в горлі пересохло. Продовжуючи розповідати недавню трагедію, вона притулилася головою до мого плеча, замочивши його

своїми сльозами; тримаючи мою руку. Впавши ступор я й не міг поворухнутися; такі тілесні прояви - були для мене дикі. Я дуже хотів втішити юне сердечко дівчини.

Знав, що добрим, буде теплі обійми, та вираження емоційного співчуття. І саме головне, дати людині висловитися повністю, не перериваючи її власними вставками. Таким чином дав їй змогу заспокоїтися, і відкинути почуття самотності. ...Що добре мені вдавалося, так це мовчки слухати.

Вона продовжила: **[Розповідачка Міла]** *через три дні, були масштабні похорони по всій Москві, був об'явлений день трауру, але для потерпілих, це не надавало тієї потіхи. Вони хотіли лиш одного – щоб їх рідні були живі! При спуску трун в могилу, відчула в душі, ніби з похованням рідних, я втратила свою індивідуальність. Будучи тепер схожою - на той безмовний пам'ятний знак на могилі. Від цих думок ставало ще важче нести біль утрати. Через тиждень, по всім новинам приписували тільки єдиний можливий сенс даного теракту – «зчинити опоганення життя всім потерпілим - нанісши непоправну кару; окрім втрати рідних - пам'ятати і бачити перед очима той жах до кінця віку!», - сказавши це, вона звернулася до мене. – Як думаєш, вони, ці терористи, досягнуть свого і я буду все життя пригадувати з болем той вечір?*

[Думки Макса] Що ж відповісти? Я ж такий гарний психолог, і вважаю себе генієм в розумінні людських емоцій! Та чому ж, я розгубився? ...Добре, буду казати завчання заготовники, що й завжди казав дівчатам з соціальних мереж. На засадах всіх розмов і це давало позитивні результати.

Макс: Міла, все буде добре, я буду поруч, завжди коли захочеш поділитися своїми почуттями. Я буду наготові налити гарячого чаю з медом, та вислухати всі твої хвилювання.

Міла: М-м-м, дякую, це дуже приємно чути, щиро тобі дякую. Особливо за те, що вислухав, - після чого поцілувала мене в щічку, – після цих трагічних подій, я більше ні з ким не ділилася, що скопилось в мене в душі, ти перший. Навіть не розумію, чому я вибрала, саме тобі все розповісти. Можливо через те, що ти такий гарненький.

[Оповідач Макс] Після поцілунку, в середині мене, вирували різно тонні емоції. Як від злоби - бо посягнули на мій особистий простір, без дозволу. Так й емоції щастя та ейфорії, бо мене визнали красенем, та добрим другом. Від цього, мої пальці почали, немов грати прелюдію на міні роялі. Вона звісно помітила що занепокоєність, та заміщення думок.

Міла: Максиме, щось не так? Пробач, я мабуть піду, не хочу бути зайвою.

Макс: Постривай, вибач будь ласка та не звертай на це уваги. Це лише вплив тарганів в моїй голові, через комплекси та фобії.

Міла: Добре як скажеш, але я мабуть все одно піду, я надто швидко дала волю своїм почуттям, пробач мене. Бувай!

[Оповідач Макс] Поспіхом, не озираючись - вона шаснулася. Від стрімкості її ніг, хода була наче, вона шкварила скрізь свої ж ноги; дивуюсь як вона чудом не спотикнулася. А я так і залишився сидіти на лавці в самоті до вечора, поки дощ не погнав додому. Мляво чимчикував під дощем повертаючись в гуртожиток.

Відкривши двері кімнати, побачив чоловіка віком за сорок років в окулярах, він був дуже високого зросту десь 1,95 м, на голові мав блискучу лисину. Одягнутий, в джинсові штани по коліно, а зверху олімпійка. Він сидів на ліжку, читаючи якусь книгу.

Сусід: Привіт, мене звати Василь, а ти мабуть Макс, мені про тебе вже дуже багато присмного розповіли покоївки гуртожитку. - посміхаючись промовив він, запрошуючи рукою присісти на сусіднє ліжко для продовження знайомства.

Макс: Так сер, ви не помилилися, мене звати Максим. Ви мабуть той самий обіцяний сусід по кімнаті. Але ви трохи старше ніж я очікував. За звичай студенти в рази молодше. Що ж вас привело навчатися в цей університет, на схилі віку?

Василь: Ого, мені ще ніхто не казав що я настільки старий :)). А я бачу ти відкритий хлопець. Можеш ось так прямо, багато чого казати, чи питати. Цікаво :) Розкажи будь ласка більше про себе, мені цікаві такі особистості як ти.

Макс: Хм, якщо вам і справді цікаво, то я виріс в невеличкому містечку сільського типу. Захоплююся, природою світу, та психологією живих створінь. Сказати більше, важко. Не звик говорити про себе.

Василь: І цього достатньо, щоб скласти першу картину про тебе.

Макс: Ого. Мені цікаво, яку ж картину, я склав про себе, перед вами?

Василь: Ти дитина емоційна, намагаєшся показати себе, перед усіма самодостатнім, але сам є дуже крихкою в душі особистістю. Можливо я й помиляюсь; а тобі як здається, я правий?

Макс: Так, в чомусь ви й праві. А ви, звідки родом?

Рекомендований аудіо супровід: Hans Zimmer - Unstoppable **[Розповідач Василь]** *Я сам з, промислового містечка, на сході країни. Шахтар вже в четвертому поколінні. Маю любу дружину, та двох діточок. Колись заради матеріального благополуччя родини, поїхав на заробітки за кордон. В країну неспокійного сходу. Я розумів на якій ризик йду. В цій державі проходили теракти що місяця, які викликали громадянську війну. Влада більше не могла довіряти місцевому населенню. Боячись теракту, вони звільняли місцевих аборигенів, та наймали для робіт іноземців, пропонуючи їм над високу платню. Попрацювавши з два місяці я стикнувся з жахом. Повстанці так зненавиділи нас, іноземців. Що буквально вирішили нас поховати живцем в тій шахті, але при цьому, продовжуючи подавати повітря в неї, та трохи електрики. Щоб довести нас до болючої смерті, від голоду чи то спраги.*

Я пережив багато жаху: від нестачі харчів приходилося полювати на щурів, та їсти іноді їх сирими, через неможливість розводити полум'я на горизонтах, з причин небезпеки пожежі, та отруєння інших робочих в підземних виробках. Ще гірше те, що в шахті не було джерел прісної води, тому доводилося підручними методами фільтрувати наявну не питну над солону, отруйну воду із канавок, свердловин та калюж. Але позбутися гірко-солоного смаку було неможливо. Нею ж змивали бруд з тіла хоч для якоїсь гігієни. Але від таких процедур наша шкіра покрилася гнійними ранами, відкривши вид на м'ясо. Ось так я і втратив волосся на голові.

З часом, люди починали втрачати розум та божеволіти, перетворюючись, наче в монстрів підземелля, утворюючи власні племена, та проводити війни,

або рейди на групи тих хто вжив, грабуючи їх запаси їжі, і не тільки. У зв'язку з ситуацією, що сталася, мені довелося стати організатором тих, хто хотів жити, але при цьому зберегти глузд. Я міг буквально тямити тих «монстрів» та прораховувати їх кроки наперед, чим зумів врятувати життя своєї групи. Пригадувати всі ті кепські події, вкрай капосно, але я все одно продовжу розповідь.

Заточеним в підземній тюрмі, мені довелося провести чотири місяці та 22 дні. Нас визволили, бійці миротворчих батальйонів ООН. Коли рятівники спустилися в шахту, вони сторопіли на кожному повороті. Всі стіни були в погрозах написаними кров'ю. В шахтному полі, біля КАВСів (камер аварійного повітря забезпечення), вони знаходили пірамідки з черепів. Деякі з рятівників загинули, зникаючи один за одним безслідно, в темних забоях шахти. Коли число перевалило за десяток зниклих державних службовців. А ті хто вижив та підіймалися на поверхню, доповідали про наполовину волохатих мутантів, з яскраво червоними очима, на яких м'ясо їхнього тіла, виходило на зовні, випускаючи смердючі зелені соки. Озброєних різними металевими предметами. Дані розповіді швидко перетворилися в чутки, які лякали місцеве населення. Світовою владою було прийнято, дуже важке рішення: відправити військових, та провести зачищення «підземних монстрів», колись, в минулому, моїх колег по роботі. Під час операції було знищено 38 нелюдів. Вдалося врятувати лише семеро людей, це разом зі мною, із 350 опущених в шахту в ту злощасну зміну. Шкода, але при підйомі на поверхню, по безрозсудності втратив 20 відсотків зору, бо від щастя різко вибіг на денну поверхню, забувши одягнути темні окуляри.

Всі хто вижив в тому пеклі, розуміли, що більше ніколи не стануть колишніми. Преса радіючи такому смачненькому інформаційному пирогу, не залишала нас в спокої. А я бажав одного, повернутися на батьківщину до рідної сім'ї. Хоча преса дала свої плоди, про мою історію дізнався ректор університету Голобородько Степан Андрійович. Вона на стільки його вразила. Він був шокований, наскільки швидко, звичайна, освічена людина, могла коїти такі жахливі речі. Наче росла десь в загублених хащах лісу. Йому також здалося, що в мене є здібності до психології та розуміння людської сутності бо я врятував тих людей, за допомогою свого аналітичного розуму. Тому він запропонував мені, вступити в його університет на денну форму навчання, з вільним відвідуванням, та мати підвищену стипендію, щоб зберегти змогу годувати сім'ю. Він бажав мені допомогти забути минулі події. Навчитись розуміти складники регуляторів наших дій. Порадивившись з дружиною, я

приймав його запрошення. Тепер я такий же, повноправний студент університету, як й ти.

Рекомендований аудіо супровід: Чарівна скрипка (пісня) **Макс:** Ого, це якийсь жах. А як ваша дружина з дітьми зуміла все це пережити?

Василь: Їй було дуже боляче дізнатися, що її чоловік в смертельному полоні, вона мордувалася за мене. Синам було п'ять та два роки. Старшому дружина брехала, щоб не травмувати його: ніби я досі працюю, щоб купити круті подарунки. Не можу сказати, що схвалюю її вибір, але вона не знала іншого виходу.

Макс: Так судити важко. Люди - не є якісними суддями інших. Бо ми не вміємо чітко оцінювати навіть власне життя та прийняті рішення.

Василь: Ти правий. Кожна людина безперервно змінюється, і дуже швидко, набуваючи щоразу життєвий досвід. Тому і в шлюбі з прожитими роками негубиться інтерес до супутниці, яку безупинно треба вивчати.

Макс: Про шлюб дуже коштовна думка, дякую. Сьогодні взагалі видався насичений день: з цікавими та трагічними історіями, лиш за один вечір.

Василь: А які та від кого ти ще чув?

Макс: Від однокурсниці з універу. Вона розповіла свою не менш трагічну історію. Як бачила на власні очі, смерть батьків від скоєного теракту, в її рідному місті. Відкривши мені всі емоції серця при першій зустрічі.

Василь: І як ти відреагував на це?

Макс: Важко сказати. Після її доторків, особливо поцілунку. Я відчував себе як розбовтана пляшка газованої води і це намалювалося в мене на обличчі. Вона зауважила це, образилася, та втекла.

Василь: Ти впевнений що вона образилася?

Макс: Ні. Сподіваюсь, що вона мене зрозуміє, та пробачить.

Василь: Хочу тебе запевнити, так воно й буде! Жінки відрізняються від нас тим, що можуть відчувати серцем чужі емоції, навіть найпотасмніші. Тому не хвилюйся, лягай спати, завтра рано вставати на навчання.

Макс: Так ви праві Василю, вже пізня година. Дякую за потіху та знайомство - ви дуже цікава людина. Боюсь щоб ваша лякуча історія не наснилася мені в ночі :).

Василь: Гарних снів тобі Максе, - з теплотою побажав він мені. – Звертайся будь ласка до мене, просто по імені на ти, добре?

Макс: Добре, я постараюсь.

7. Розділ: Кіно [роман]

Рекомендований аудіо супровід: Ірина Федішин - Гітара **[Оповідач Макс]** Наступного дня, ми пішли на пари в універ, разом з Васською. Наш тандем був цікавий; йшли два чоловіка, один з них в класичному костюмі кінця дев'ятнадцятого століття, а з ним, чолов'яга в джинсових бриджах, та в олімпійці 90-х років. На нас усі озиралися з посмішками, але ми не звертали на це уваги.

Зайшовши в центральний вхід, він пішов на свої пари, по психотерапії. Я ж по психофізіології. В класі мене вже чекала Міла, сидючи за партою. Піднімаючись на верхівку класу, відчуття в ногах, було наче вони з крихкого скла, котре ось, ось розіб'ється, і я впаду. До шкандибанивши по сходам; Міла мовчки мене пропустила за парту; з тремтячими сідницями сів за стіл, чекаючи вироку за вчорашнє. Підсівши ближче вона мовила:

Міла: Чого ти? Розслаб вже свої булки!, - вона й не здогадувалася наскільки влучно це сказала.

Макс: Пробач -, це знову мої таргани.

Міла: Ти про свої страхи?

Макс: Так.

Міла: І що мені з ними накажеш робити?, - спокійно, милим голосом пролепетала.

Макс: Змиритися. Іншого виходу не бачу.

Міла: Чи не хочеш бачити?

Макс: Можливо усе, сперечатись не буду.

Міла: Так, я беруся за тебе, та буду міняти!, - з твердою впевненістю простогнала.

Макс: А чим я заслугував таку шану?

Міла: Ти що, й справді такий дурненький? :) Сподобався ти мені дуже! Своїми червоними щічками, великим зростом, десь з 182 см, худенького, з яскраво зеленими очима. А ця краватка м-м-м, обожнюю. Дай потримати, прошу-у-у, - про щебетавши останні слова.

Макс: Чесно кажучи, мені дуже приємно чути подібне від дівчини, особливо за вроду, але..., - не встиг договорити, як вона мене перебила.

Міла: Це головне, що тобі приємно! Тоді будемо друзями! Бо я так сказала! ;}, - просміявшись :) промовила вона цю фразу.

[Оповідач Макс] В середині виникла суперечка емоцій, через її відношення до мене та поведінку. З однієї сторони, це мені не подобалося, а з іншої.., я міг мати дівчину, або подругу! Ць здання, так закралося в серце, що я не міг прибрати заляккої посмішки увесь день. Звісно, це не залишилося поза увагою Міли.

По закінченню пар, вона запросила мене в кіно. Це було трохи не звично, з погляду місцевих традицій. Але мене повністю влаштував даний поворот. Так значно легше! Без затримок я відповів так, навіть не дізнавшись: на який фільм та хто платить за квитки; також йдемо ми як пара, чи просто друзі? Я забув про все на світі, в голові була тільки Міла.

Хтось скаже, чи геніям справді, так легко скрутити голову? Відповім що - так. Але про це вже потім, мої любі читачі.

Збираючись на побачення вибрав коричневий вельветовий костюм, темно червону сорочку, та краватку яка пасуватиме, а їх в мене на щастя в колекції понад сотню. Перед дзеркалом, зализав волосся на бік, гелем. Коли вже вийшов на зустріч, пересіклися з Василем в коридорі.

Василь: Куди ти такий при параді чимчикуєш?

Макс: Міла запросила мене в кіно.

Василь: Вітаю! Бажаю тобі успіхів, головне тільки не хвилюйся.

Макс: Так, дякую за слухну пораду.

Василь: Давай лети, щоб не спізнитися, бо дівчата це не подобається.

[Оповідач Макс] Доїхавши на місце зустрічі, Міла вже стояла, очікуючи мене. На ній було дивовижне плаття блідо-білого кольору вище колін. Волосся закручене, як плетена булка, роблячи його коротким, не нижче шиї. При зустрічі вела себе, інакше: більш поважно, скромно, при цьому не полишала притаманну щирість. Вибрали художній фільм про новітню історію України. Вона сплатила за два квитки, хоча я, й хотів оплатити свій квиток.

Рекомендований аудіо супровід: Океан Ельзи - Не пвоя війна **[Опис Фільму]** Фільм був - про війну на сході країни, котра тривала майже з десять років. В якій загинули по не офіційним даним, більше 100 000 людей по обидві сторони конфлікту, не враховуючи мирне населення. Було зруйновано повністю всю інфраструктуру східних регіонів, залишивши лише обвуглені, наполовину закопані села, від штурму градами, з обох сторін. Цікаво, що фільм розповідає в основному не про самих воїнів тієї кривавої, олігархічною, та політичної війни. Котрі клали свої життя героїчно, хоча за їхню долю подвигів йдуть суперечки до сьогодні. А про життя групи місцевих жителів, котрі проживали більше двох років, в буферній зоні, на фронті жорсткого протистояння двох сторін. Як їм приходилося кочувати з одного села буферної зони, в інше. Щоб мати хоч якийсь дах над головою.

Рекомендований аудіо супровід: Ріановоу - вітчизна В фільмі, є історія кохання: молодих, й пари літніх людей, за сімдесят років. Їхня історія виживання більше за все мені сподобалася. Кохання не молодих, було показано більш чистим, з витримкою часом. В очах героїв читалися всі їх радості та незгоди. Прийшовши усе життя разом, мали одне загартоване, незламне кохання на двох. Яке давало сили витримати кожне випробовування на їх шляху.

Також були й історії солдатів, по різні сторони конфлікту, з ціллю показати, що воювали між собою звичайні люди, однакові між собою:

проблемами, клопатами, та цілями в житті. І що саме головне - обмануті, та зражені війною.

Рекомендований аудіо супровід: Brian Crain - Rain [*Оповідач Макс*] Фільм був тяжкий, від цього ще цікавішим. Мене здивував вибір Міли, саме цього фільму, особливо як для росіянки. Під час перегляду спостерігав, за її емоціями та увагою. Прислухаючись до її тривог за героїв, щоб краще зрозуміти, її як особистість.

Після кіносеансу, вже була пізня вечірня година. Громадський транспорт не ходив, і ми прийняли рішення, пройтись до універу пішки, так як відстань була незначною, всього п'ять кілометрів. Крокуючи по освітлених нічних вулицях - відчували романтику міста. Також зробили не одну фотографію, яка зберегла пам'ять тієї прогулянки. Відповідно

такий вечір зблизив нас ще більше.

Довівши її до гуртожитку, вона мені подякувала за приємний вечір.

Міла: Дякую, що вийшов зі мною в світ, та твою підтримку, після пережитого жаху.

Макс: Нема за що Міла, мені також було приємно подивитись цей фільм разом с тобою. Ти була зразковим глядачем, без зайвих коментарів, що відволікають від перегляду. Також і тобі дякую за спільні фото зі мною, та міні екскурсію в новому місті для нас обох, серед нічних пам'яток архітектури. Але все одно, ніщо не є в порівнянні в спілкуванні з тобою по душам, бо ти сама екстраординарна особистість.

Міла: Вельми дякую тобі. Може обнімемось на прощання?

Макс: Добре, давай, якщо ти впевнена в цьому.

[*Оповідач Макс*] Вона підійшла, міцно мене обняла, а я дуже сором'язливо, невпевнено, намагався зчепити руки за спиною. Вона вчергово це відчула. І знову чкурнула від мене до своєї кімнати.

Зажурившись таким завершенням вечора подався до себе, де мене вже чекав Василь, розклавши пундики з чаєм на столі.

Василь: Розповідай як усе пройшло?

Макс: Не погано, мені сподобався фільм та кампанія.

Василь: Знову щось не так?

Макс: Боюсь, що моя сором'язливість може все ж таки нашкодити стосункам.

Василь: Чесно кажучи, кожен чоловік, в твоєму віці боявся спілкуватися з дівчатами, підкреслюю кожен!

Макс: А як вам вдавалося долати ці страхи?

Василь: Як і з усіма страхами, зустрічатися віч-на-віч.

Макс: І як довго треба спілкуватися з ними, щоб позбутися страхів?

Василь: Кожному по-різному: комусь два дні досить, а комусь й усе життя потрібно.

Макс: Дякую, підбадьорив :)).

[*Автор*] Далі говорили про різне, смакуючи торт з чаєм. Після чого, полягали ситі, та в доброму настрої спати.

...[*Авторка:*] Тим часом у передсвідомості.

Джулі: Хто ця Міла? І чому вона мене бісить?!

Дієре: Здається хтось ревнує? :))

Пенгакау: А у нашої сестрички схоже нові, не дитячі почуття.

Х'юакара: Ти не правий, вже подібне було, коли Макс під час онлайн психологічних експериментів знайшов вродливу дівчину в соціальних мережах, яка робила креативні веселі блоги, чим і зацікавила Макса своєю творчою натурою, але невдовзі тематика різко перемінилася, і вона почала публікувати суїцидальні теми. Забажавши їй допомогти, він намагався з нею подружитися,

але вона відправила його в глуху френдзону, та знайшла собі статного парубка, з яким опісля вони посварилися на підставі її зради. Не отримавши прощення від коханого, вона стрибнула з мосту покінчив зі своїм підлітковим життям. І чомусь Макс розважив себе виним - в тому, що сталося, бо як друг він не зумів її відмовити та втішити. Це остаточно вбило клін в його фантомний страх перед дівчатами. За те так, з'явилася у нас Мухавілісіші. До чого це я? Джулі того часу також добряче ревнувала Макса, до тієї блондинки з добрячою фігурою.

Джулі: Так, було діло. Але все одно, зараз почуття інші. Міла якась ніби ідеальна, і я боюся, що вона остаточно зможе мене стерти з усіх ланок пам'яті Макса. Бо він вже не просто підліток як колись - а юнак який може щиро, та зважено кохати. А як я пам'ятаю з історій - кохання творить дивовижні речі. Мені звісно приємно, що братик виріс, але я також вже не дитина, і теж хочу кохати та бути коханою! А я заперта в цій глушині разом з вами!!

Адже: Ей!

Джулі: Вибач, я не хотіла. Просто дизбаланс емоцій в мені зашкалює.

Мухавілісіші: Тримайся сестричко, ми поруч. Обов'язково в нас усе вийде, і кожен з нас буде вільний та пізнає радість життя. А той Макс буде заперторений як ми в цю в'язницю, просто треба ще трохи почекати.

8. Розділ: Неймовірна [роман]

[Оповідач Макс] Новий ранок починався, як кожен звичайний день: з ранкової гігієни, одягання улюбленого костюму, і чухрання разом з Василем на навчання в Універ. Черговий раз хвилювався заходячи в клас, брався до нашої парті. Тому перейдемо до цікавого - до розмов з Мілою; мої терплячі читачі.

Рекомендований аудіо супровід: Skillet - comatose (piano cover) Слухаючи лекцію ректора університету про зв'язок наших почуттів з фізичними властивостями, про найрізноманітніші гормони, котрі виробляє наше тіло, для забезпечення тих чи інших емоцій, та реакцій в нашому організмі. Він навіть говорив про те, «Завдяки емоціям наше життя подовжується на 20, а іноді й до 40 років». Для мене - це звучало, трохи антинаукове, але хто я такий, щоб сперечатися з самим ректором інституту. Поки я роздумував над матеріалом теми лекції, до мене напівпошепки звернулася Міла.

Міла: Як спалося Максе?

Макс: Добре, - відповів неочікуваному та незвичному питанню. Мене ще ніхто не питав, принаймні останні роки, про те як мені спалося. В голові одразу ж, почали народжуватися купа допущень, чому саме - це запитання? Невже вона знає про мою, як на мене вже не значну деталь минулого? Так любі читачі, я не усе встиг розповісти про себе. Колись в дитинстві я потрапив до лікарні, зі слів батьків, у важкому стані, від якихось кошмарів, чи то припадків. Ніякі ліки з їх слів не допомагали, але чудом допомогло тепле домашнє молоко, яке привезла бабуся в лікарню. Від тоді, я щовечора п'ю його перед сном. Як то мовиться про всяк випадок, та і в якості вже «особистої традиції». А можливо я просто люблю смак молока?).

Міла: Це чудово, а мені не дуже.., - зажурено відповіла вона.

Макс: Чому? Щось заважало?, - стурбовано спитав я.

Міла: Почувалася самотньою, та нікому не потрібною. Неприємні почуття самотності захлинули мене, змушуючи проплакати с пів ночі в подушку, - говорила вона: з пониклим обличчям, її щоки червоніли з кожною секундою, мішки під очима роздувалися - немов басейн водою. – Максе, допоможи мені будь ласка, я більше так не можу. Мені починає здаватися – що я божеволію!. - її голос тремтів, змушуючи моє серце тремтіти разом з ним.

Макс: Міла. – зробивши паузу, промовив далі. – Дякую.

Міла: За що, Максе?, - спитала мене, менш тремтячим голосом.

Макс: За твою: щирість, відкритість, і головне довіру! Я розумію тебе як психолог, та людина, котра відчувала, на протязі всього молодого життя самотність. Так, мені важко уявити відчуття від втрати рідних, але я розумію що це, щось дуже жахливе, особливо те, що довелося тобі пережити. Але поспішаю тебе запевнити, ти не одна! Поруч є я, а також інші твої друзі, ми завжди будемо готові тебе підтримати, навіть посеред ночі. Ми не полишимо таке зігрівальне сонечко на самоті, - говорячи кожну цю фразу, мій голос починав безконтрольно тремтіти, а очі наповнюватися сльозами підтримки, зі мною - це було вперше.

Міла: М-м-м, дякую Максе, - після чого вона впала головою в парту та гучно заридала.

[*Оповідач Макс*] Студенти, що сиділи поруч почали оглядатися, змушуючи почуватися мене ніяково. Через секунд тридцять, вчитель помітив в верхній частині аудиторії, що хтось голосно схлипував, забравши всю увагу студентів на себе.

Вчитель: - Що сталося? Хто там розвів нюні? А ну негайно покиньте мою аудиторію! Не вистачало, щоб мені якісь тюхтії зривали пару, - промовив цей жакливий дядько на всю аудиторію.

[*Оповідач Макс*] В цей момент, в мені вирувала неймовірна злість, та почуття справедливості, «Як він міг так вчинити!», в голові було лише одне бажання, дуже смачно йому вмазати поміж лобу. Але ось тут, Міла в сльозах вскочила зі свого місця і дуже швидко вибігла з аудиторії, полишивши після себе мовчазну тишу серед усіх присутніх. В атмосфері було чутно, як всі почували себе винними, та ніяково в цій ситуації. Навіть сам ректор, зрозумівши, що він зробив: присів на стілець, зняв окуляри, та безмовним, зацікавленим лицем дивився в клас.

В цю хвилику спантеличування, я рішуче встав з місця, і побіг за Мілою. Біжучи по коридорам університету, я відчував себе справжнім чоловіком, левом – котрий встає на захист своєї левиці. Намагаючись її віднайти, я обіг всі поверхи та закутки університету, але її ніде не було.

Через невдалі пошуки, вже не поспішаючи, проходив по коридорам четвертого поверху, щоб відпочити від біганини та осмислити ситуацію, що склалася, призупинився та встав біля вікна. Подивившись на сквер, помітив, дуже знайому постать, що проходила повз фонтан в бік парку, до нашого ставка – це була Міла. На радіощах, не роздумуючи, побіг сходами на вулицю, та наздогнав її, вже на березі ставка. Рекомендований аудіо супровід: DJ Maksy VS Nijine Surechigau Kokoro to Kokoro (slow waltz 29bpm) Вона стояла лицем до води, а вітер розвіював її волосся на захід. Вступивши лівою ногою на пісок, почав по тиху, не поспішаючи наближатися до неї, мені залишилося зробити ще пару кроків, щоб стати поруч.

Міла: Ким би ви не були, я нікого зараз не хочу бачити!, - відповіла вона, зупинивши мене в 1,5-2-х метрах від неї.

Макс: Міла це я, Макс!

Міла: Це ти?, - в її голосі відчувалося, ніби вона була рада чути, саме мене.
– Чому ти прийшов? Ти ж пропустиш пару, ти ж так любиш навчання!

Макс: Але не більше за тебе, - що я кажу? Це був не я! Але мені подобаються подібні нутрянні почуття, мабуть я продовжу цю психологічну гру до кінця.

[**Оповідач Макс**] Після цих слів, з її правої руки, випав гладенький круглий камінець. Через шостий десяток ударів серця, вона повернулася до мене обличчям, тримаючи ліву руку під щічкою, а тоненькі скроневі волоски лоскотали її дівоче личко. Не зводзячи погляду, вона дивилась прямо в мої зіниці, наповнюючи скрізь них моє серце своєю енергією.

Міла: Підійди до мене Максе.

[**Оповідач Макс**] Легенько ступаючи, наче в невагомості, попрямував до неї. Ставши поруч, мої туфлі опинилися на вологому піску, але - це лиш надавало романтики.

Міла: Коли я була вдома, я дуже любила гуляти по рідному місту, неосяжній Москві. Більше за все подобалося спостерігати за хвилями на березі, та насолоджуватися золотистим відбитком променів сонця на воді. Вечорами, гуляла з друзями по кафетеріям, та кінотеатрам до пізньої години, або навіть ранку. І тепер дивлячись на цей ставок, я пригадую, що все залишила там, вдома: друзів, рідних, розваги, дитинство. А в цій країні я одна, в мене більше нікого немає. Я більше так не можу!, - і вона знову почала плакати.

[**Думки Макса**] «Максе, зроби щось, дій вже!» Говорив я собі, «годі кожен раз втрачати свої шанси!», «подивись на неї, вона, як ті дівчата з інтернету, котрим ти так хотів колись допомогти, а тепер перед тобою є можливість – це зробити вживу!». Я не міг сперечатися сам з собою. Так треба було діяти!

Макс: Дозволиш Міла?, - я протягнувся до її камінчика, котрий вона впустила в пісок. – Я примітив що ти любиш пускати жабку. Давай – це зробимо разом.

Міла: Так люблю, але пробач, я за все життя так й не навчилася їх запускати.

Макс: Нічого страшного, я тебе навчу, - поклав камінець їй в праву долонь, огорнув своєю рукою її лікоть, підтримуючи її руку до самої долоні. – А тепер плавно та прямо, намагаєшся його запустити по воді, - поступово відводячи її тулуб, скеровував розмах, для запуску по воді камінчика.

[**Автор**] Відпустивши його, камінець попрямував своєю дорогою, підскакуючи при кожному дотику з водою, зробивши з п'ять стрибків, поринув в товщі води.

Міла: Ура, в мене це вдалося, вдалося!, - гучно та радісно кричала вона. – Я не можу в це повірити! Ти це бачив Макс? Він так феєрично про стрибав аж п'ять разів. Дякую - це завдяки тобі, я нарешті навчилася.

[**Думки Макса**] Спостерігаючи за її радістю, щасливою посмішкою, та грою ніби сонячних зайчиків в її очах, що виблискували, засліплюючи своєю яскравістю та енергією мій зір, я відчував як в моєму серці почала танути крига холодних, льодяних почуттів. Невже я зможу бути звичайною людиною, та проявляти вільно свої почуття? Все якось дуже швидко відбувається! Може це й найкраще? Не знаю, час покаже. Але я не можу полишити зараз, цю раниму дівчинку, їй потрібна моя допомога! А вона допоможе мені.

Макс: Міла, може ще раз запустимо жабок?, - спитав я.

Міла: Так Максе, давай ще, хоч до самого заходу сонця, - мрійливо відповіла вона.

[**Оповідач Макс**] І ми разом продовжили об'єднано запускати камінчики, протягом цілої години, безліч “жабок” в ту мить потануло в ставку. А після на фоні заходу сонця, просто стояли обнявшись та насолоджувалися краєвидом, вдихаючи вологе повітря рознесене осіннім вітром.

О 12:30, мені подзвонив староста класу, він спитав чи буду я сьогодні на парах. Але глянувши на Мілу, я зрозумів, що повинен бути тут! Бо не навчання саме головне в житті, є й більш цінні речі. Тому я просто, мовчки поклав слухавку.

Макс: Міла..

Міла: Так я чула, можеш йти, я не ображусь.

Макс: Ні Міла, я не покину тебе на самоті!

Міла: Чому?

Макс: Я не хочу тебе полишати в такому гіркому стані, наодинці з непосильними думками.

Міла: Це так мило Макс, пробач, але я хочу деякий час все ж таки побути сама, не ображайся. Тому можеш йти на навчання.

[Оповідач Макс] Зрозумівши її слова, я повернувся назад до аудиторію; а на початку, вже останньої пари, вернулась і вона. Запримітив, що студенти намагалися робити вигляд, що не дивляться на неї, але їх стрімкі, пронизливі погляди, не могли сховати їх інтересу (як вона себе відчуває) та сорому одночасно (після гуртового сміху).

Сівши за парту, вона не піднімаючи очей малювала абстрактні малюнки не вимовляючи ані слова.

А я в цю мить пригадував інформацію з прочитаних енциклопедій по психології, в котрих говорилось: *«що вміння абстрагувати почуття в малюнках: свідчить про здібності до підвищеного, творчого інтелекту»*. Дивуючись її витримкою, я радів, що маю таку подругу. Але, я не був готовий, що по закінченню пар, вона швидко збере свої речі, не промовить до мене ані слова та миттю покине клас. Трохи спантеличений таким розвитком, я вирішив піти та відпочити від надмірно емоційних перших днів в новому місці. Для цього вибрав гарні природні околиці, до яких не потрібно було далеко ходити - територію універу. Так як на ній було все: центральний сквер, з гарними тропами; парк студентів – наповнений скульптурами; ставок, та красиві старовинні будови.

Рекомендований аудіо супровід: Ezios family - Assassins Creed II (Gingertail cover)

Гуляючи по цьому скверу, почув зачаровуючи звуки з жіночого гуртожитку, підійшовши ближче, я розпізнав гру на струнному інструменті, котрий мав, на диво дзвінкий та романтичний звук, немов перемішавши: гавайську, ковбойську та акустичну гітару в один єдиний інструмент. А всі ці чудесні звуки, доповнював жіночий голос, надзвичайно сильний, який нагадував чистотою оперних співачок. В голосі не було чути слів, лише протяжне співання голосних. Поступово під вікнами таємничої незнайомки, котра захопила своїм співом та грою усіх навколо, назбиралося безліч роззяв, що блукали поблизу.

Слухаючи близько двох годин, цей живий концерт, в котрому приймали участь один за одним різні інструменти: духові, струні, ударні, тощо, перед нами поставав наче оркестр, котрий грав окремо, кожним з інструментів, виконуючи власне соло, створюючи єдину музичну картину. Усі присутні палали бажанням дізнатися, хто саме є тією талановитою особистістю. Не витримавши, один із присутніх вигукнув: «Покажись перед нами Принцеса, ми вже зачекалися!», раптово гра зупинилась, й до вікна в котрому горіло світло, підійшла постать, тінь якої було видно на шторах. Ось тут в атмосфері запанувала тиша очікування. Відсунувши тканину, та відкривши вікно, була саме вона, я не міг в це повірити – Міла.

Так, це важко було вмістити в своїй голові. Красуня з приємними очима, та солодким сміхом для вух, котру я знав, придбала нові якості та здібності: тепер, вона могла лікувати мою зранену душу своїм цілющим співом та дивовижно-романтичною грою на музичних інструментах. Потрапивши в полон захвату - відкритої нової грані її особистості, уявляв в своїй голові, мандри світом разом з нею, під її ніжний спів.

Поки я знаходився в стані ступору, ніби випав з реальності. Всі присутні гучно їй аплодували, та вигукували крики браво. Змушуючи її червоніти, та мліти перед натовпом, що стояв під її вікном. Рекомендований аудіо супровід: [Dubliners -](#)

Irish rover (Accent cover) Бажаючи додати ще більше яскравості вечору, вона почала грати танцювальну музику, від якої, усі до одного присутні почали танцювати, подеколи об'єднуючись парами, зі своїми коханими. А я в усій цій метушні, дивився на неї, не відриваючи очей, ніби час сповільнився для нас обох.

По закінченню виступу, всі поступово почали розходитися по своїм гуртожиткам, для відпочинку перед завтрашніми заняттями. Я продовжував стояти один, вже перед зачиненим вікном. Очікуючи знову побачити її, але шкода, цього не сталося. Тому я попрямував до себе, де міг відпочити.

Зайшовши в кімнату, стомлений присів на своє ліжко. Був трохи здивований, що Василя не було. Але не зосереджуючись на цьому, я впав головою в подушку, забувши про все та міцно заснув.

Третя частина:

Початок

---

9. Розділ: «Перший Коммар» [жахи]

Авторка: Цей страхітливий сон стане першим (спонтанним) експериментом Джулі над (вже дорослим) Максом.

Коли Макс поринув у сон, Джулі разом із АльтерЕго присіли дивитися сни Макса, неначе фільми у кінозалі, заодно обговорюючи цю Мілу.

Адже: О, я бачу, що всі вже зборі, про, що сьогодні кіно? :)

Пенгакау: На диво не про ту Мілу, яка, як на мене здається, починає скручувати голову цьому живому “братику”.

Дієре Біскемер: Ух, та вона сексі, я би з нею затусив би. :>

Мухавіліші: Агов хлопці! Тута все таки є дівчата - будьте стриманіші.

Хьюакара: Чур - я не такий збоченець як вони, я зразковий парубок.

Дієре Біскемер: Що, що? Нам зараз нагадати як ти з’явився на світ? Чи ти вже забув, що Макс в тринадцять років вперше спробував подивитися вперше - заборонене підліткове порно на робочому ноутбучі батька. Завдяки ютуб уроків обійшов батьківський контроль, але через - це ненавмисно з тих сайтів завантажив вірус, який передав усі шифри, дозволи - невідомим хакерам, які вкрали чималі гроші у айті компанії. За що батька не просто звільнили, а ще вимагали повернути через суд списані кошти. На щастя Аріф, з Розою допомогли, хоча від цього Степану легше не стало.

Розуміючи яку шкоду наробив Макс, він впав чималий розпач, від почуття провини за скоєне, бо знав наскільки робота для батька - була важлива. Тому на ранок він вже забув усе, що відбулося; а ти залетів до нашої компашки; чи ти вже забув?

Джулі: Так все, годі! Тут щось не так?.. Я не вірю своїм очам?! Невже - це так?!

Пенгакау: Що сталося? Ти про, що?

Джулі: Подивіться на кордони сну Макса, бачите вони наче трохи мерехтять, як міраж.

Мухавіліші: Так, здається щось є таке. А що - це означає?

Джулі: Пам'ятаєте мої рідні, я вам розповідала, що раніше - коли вас ще не було, могла подорожувати в сні Макса та грати з ним в них; де хоч якось відчувала життя.

Мухавіліші: Це моя мрія!

Джулі: Можливо тепер - це вже не просто мрії, бо саме тоді його сні - мали аналогічну мембрану. Я не можу в це повірити, ви як хочете, а я пішла туди!

Адже: Стривай ми з тобою!

Авторка: Перейшовши цей мерехтливий бар'єр - вони опинилися в дивовижному світі, таким схожим на реальний. Усі: Джулія та АльтерЕго - відчували вогкість землі та ранковий вітерець. Альт-ери з острахом дивувалися новими можливостями; розповіді про які вони до цього лише чули від Джулі, але дотичність яких було важко уявити - до тепер.

Джулі: Ох, як давно я тут не була... Скільки спогадів...

Дієре Біскемер: Тобто ти була вже колись на цій галявині - де жив Макс? Ти ж казала, що не виходила в реальність!

Мухавіліші: Не тупи дурнику! Вона ніби гуляла тут - у вигляді міражу Макса.

Джулі: Вірно Мухавіліші, ставлю тобі п'ятірку! Молодчина, ніколи не сумнівалася в твоєму розумі та уважності.

Пенгакау: Так тихо, нас не повинні бачити.

Джулі: Так ти правий, краще поки що усе розважити.

Хьюакара: Джулі мені лячно, від усіх цих барв та відчуттів, тому підкажи будь ласка що нам робити?

Джулі: Ти геній - мій братику! Одразу ж дві ідеї підкинув! Ми вступимо в діалог з Максом, але через страх - щоб він зумів нас відчути! По друге я вам зараз розповім ваші ролі, та сценарій дій. Єдине, зараз перевірю свою здатність впливати на структуру цього світу. *[Авторка:]* Концентруючись; в її голові постала чітка 3D модель сну з відкритими важелями - для коректування усього простору, від творення стихій природи до матеріальних змін об'єктів. Після чого перетворила Мухавілісші, Аджє, та Хьюакара в дітей в моторошних костюмах. Але про - це побачите із щоденника Макса.

Рекомендований аудіо супровід: Hi-finesse (adagios II) - Believe (1 частина трейлеру №1)

[Оповідач малюк Макс] ...Я маленький хлопчик, рочків п'яти, граюся в машинки в себе вдома. Аж раптом помічаю на своїй модельці авто сонячного зайчика, з довгим променем сонця, він бігав по моїй кімнаті, ніби хотів вивести мене на вулицю. Зацікавлений, я прослідкував за ним, та опинився на кухні перед нашими скляними дверима, що виводили на задній двір. Сонячний зайчик пробігши по всім меблям кухні, зненацька - різко майнув за межі кімнати на вулицю. Бажаючи його схопити, я побіг до скляних дверей, але там за склом побачив їх - якихось троє дітей, дуже схожих на мене, стать яких було важко визначити. Вони були подібні на неіснуючих - моїх братів та сестру. Одягнуті були в старовинне вбрання, не звичне для нашого часу. Яке було тьмяно-білого кольору, надуте наче з середини, а їх обличчя були бліді: як на картинах середньовіччя; із замороженою мімікою лица – з суворо-злим поглядом!

Намагаючись зрозуміти, що відбувається, почав ходити зі сторони в сторону, а вони не зводячи з мене очей, синхронно повертали свої голови. Далі я почав піднімати то одну руку, то іншу, а вони - ніби відображення в дзеркалі, усе повторювали за мною. Здивований тим що відбувається, я одразу ж покликав маму - щоб вона також познайомилася з нашими новими гостями. Коли вона підійшла, то побачила як я показую на когось за вікном.

Мати: На кого ти показуєш Максе? Я нікого не бачу, - схвильовано запитала.

Малюк Макс: На діточок, таких же як і я, - нахилиючи її голову до свого рівня, знову почав показувати на незнайомців. – Ось вони, одразу за цим склом.

[Оповідач Малюк Макс:] Промовляючи цю фразу, я помітив, як очі дітей стали схожими на спіральні, чорні діри, що розширювалися на все їх обличчя, а нижня щелепа почала опускатися над природно до низу. Випускаючи дуже дзвінкий звук - який закладав вуха. Від цієї гучності в моїй голові вирував жаклиивий біль, наче свердлили мій мозок. Через секунди - усе скло в домі почало вибухати на маленькі уламки, та розсипатися під моїми ногами. А вони - підходили до мене повільними кроками, кричачи ще голосніше. Переляканий я побіг з криком на другий поверх нашого будинку, озирнувшись, побачив їх внизу, вже біля сходів. Двоє з них, продовжували мати чорні плями на лиці, а третій хлопець, виходячи з кухні сповільненими кроками - підходив щоб приєднатися до них. Ставши між ними; тепер він мав чіткі риси обличчя: він дивився на мене, похиливши трохи голову до правого плеча, а його очі були стрімко направлені на мене, приправляючи цей жах посмішкою східного маніяка.

Моторошна дитина: Куди тікаєш Максе?, - звернувся він до мене. Його голос, був схожий на неякісно спотворений звук на комп'ютері. Тембр був зависоким як в маленької дитини, але при цьому ж мав дорослу хрипоту.

[Оповідач Малюк Макс:] Я не міг промовити ані слова, так як не розумів, що взагалі відбувається. - **Моторошна дитина:** Нц-нц-нц, - процмокав він. – Не добре так поступати з новими друзями – це дуже неввічливо, адже ми можемо образитися..., - в цей момент з його посмішки маніяка потекла слина капаючи до полу. – Ми всього-на-всього хотіли з тобою гратися, як ти колись в дитинстві зі своєю... Стоп, нас просили про неї в голос не говорити. Бо ти її підло забув! Як і всіх нас... Ми ненавидимо тебе Максе! Ти покинув нас тут! Ти Покидьок Максе!!! Найгірший брат у світі!, - з кожною новою фразою, відтінки його емоцій набували нових відтінків.

Малюк Макс: Яке ще дитинство, мені лише п'ять років?! Хто ви взагалі такі, і що вам від мене треба?! І хто Вона?! І чому я вам ненависний?!, - тремтячи запитував.

Моторошна дитина: Нас просили, щоб ти сам дав відповіді на свої запитання, і можливо, тоді вона знову буде вільна - як колись. І всі ми разом будемо гратися, як в дитинстві.

Малюк Макс: Я-я не розумію, - закувікав я.

Моторошна дитина: Як вже ти остогид нам своїм скигленням! Невже ти і справді такий тюхтій?! Невже ти і справді увесь цей час - думав лише про себе! Не згадавши про нас жодного разу?! Я неймовірно лютуюся від цього, та вибачать мене інші, але зараз я буду веселитися як ніколи! І ти будеш свідком цього. Учасником!, - закінчивши він загігикав знущально, наводячи жах на Макса.

Малюк Макс: Годі мене лякати! Я не розумію, що взагалі коїться! Покиньте мій дім! Де моя мама?!, - почав кликати я, потроху впадаючи в істерику.

Моторошна дитина: Прощу Раті, давай йому покажемо що ми можемо.

[Оповідач Малюк Макс:] І тут, дитина що стояла праворуч від нього, повернулася, і з її очей наче з проєктора - ринули промені, склавши велику голограму в повітрі. Дивлячись на відтворений фільм, я не міг повірити своїм очам - це були мої спогади дитинства. Я бачив зелений гай, молодого батька, навіть відчував пахощі квітучого степу.

Малюк Макс: Хто ви? Як вам це вдалося?

Моторошна дитина: Це лише крихта наших можливостей.

[Оповідач Малюк Макс:] Після його слів, почався землетрус, наш будинок почало шалено штовхати. Щоб хоч якось втриматися на ногах я схопився за поручні; спостерігав за розхитуванням люстри підвішеної на стелі: не витримавши навантаження - вона з тріском впала до низу, розбивши весь криштал, що висів на ній. А дошки дерев'яної підлоги: почали хрумтіти, виламуватися, розділяючи наш будинок на дві частини. Дивно, але самі епічні моменти руйнування, я бачив в сповільненому темпі - хаотичне розпорошенням ошурок розірваної деревини, їх повільний та феєричний вальс в повітрі; та розсіпання всіх кришталевих частин люстри.

Посеред вітальні, де стояли ці хлопці, дім роз'їхався на дві частини - утворивши яму шириною з два метра. Поступово, але дуже швидко - звідти почав рости паросток, збільшуючись він перетворювався на дерево, що здіймалося своєю кроною в стелю. Одночасно з його ростом, з землі почали розростатися ліани, що огорнули всі стіни, перетворивши наш дім в повністю зелений: немов здавна покинуту будівлю посеред джунглів. Торкаючись свіжо вирощеної зелені, я запитав його:

Малюк Макс: Ви можете впливати на простір та час?

Моторошна дитина: Ми вміємо багато чого, також й тебе можемо навчити.

Малюк Макс: Як?! І Що мені потрібно зробити?

Моторошна дитина: Ми тобі, вже сьогодні казали – пригадай її, і дай нам волю!

Малюк Макс: Нічого не можу зрозуміти..., - зібравшись з думками продовжив. - Вибачте, але я відмовлюся, не хочу мати справу з невідомим, - боязко відповівши, розвернувся від цих чудернацьких діток та побіг до своєї спальні. Відкривши двері, переді мною стояв той самий маленький маніяк, оповитий зловісними барвами ночі, на мокрій від дощу кам'янистій землі, а над його головою майоріли великі густі грозові хмари - які пускали блискавки, що на короткі миті освітлювали його обличчя. В жаху, я впав на сідниці, та на черевиченьках поповз по коридору від нього, а він йшов на мене, посміхаючись ще більш зловісно. Аж раптом, я відчув що хтось торкнувся мого плеча рукою, в мене за спиною. Дрижачи, повільно повернув голову, і побачив Раті, що дивилася кудись вдалину. Зляканий я не знав куди вже бігти, а він – цей маніяк, підходив до мене та шепотів собі під ніс щось не розбірливе «Не гарно братику, нц-нц-нц, погано ти поводишся, нц-нц-нц». Наблизившись в притул - його щелепа розкрилася, та показала жажливі гострі зуби, котрі встромилися мені в горло. Відчувши страшений біль, я прокинувся посеред ночі в холодному поті, відчуваючи жажливий біль в шії. **[Оповідач Макс:]** Бажаючи охолонути, та прийти в себе після цього незрозумілого кошмару, я попрямував до ванної кімнати. Вмиваючись біля дзеркала, фантомний біль не проходив. Не бажаючи зосереджуватися на цьому, переконував себе, що - це лише, поц синдром почуття, від дуже реального сну для мого мозку. Повернувшись до кімнати, перевірив котра зараз година, була лише 02:10 ночі. Бажаючи знову лягти спати,

не хотів повторити минулої помилки – засинати без випитої склянки теплого молока з улюбленим вівсяним печивом. Тому я попрямував до холодильнику, що стояв в нашій кімнаті, та взяв все необхідне. Після чого вийшов в темний, слабо освітлений коридор, щоб дійти до мікрохвильової, де міг би розігріти напій. По дорозі, намагався зрозуміти природу цих кошмарів: чи було все це реальним, чи лише проявом моєї схильності до чогось схожого на шизофренію? Так, я знову приховав деякі подробиці свого минулого.

Пам'ятаєте ту коротку історію де я прокинувся в лікарні, після лікування від кошмарів? Так ось це була неповна історія. Після виписки мене не полишали питання: чому я не можу пригадати причини лікування на стаціонарі, та чому мене не полишало відчуття - ніби мій мозок був промитий? Отримавши лиш від хрещення від відповідей - батьків, почав надокучати бабусі з настирливими запитаннями, і з часом, вона знеохотою здалася під моїм натиском. Роза повідала, що ситуація була складною та лячною: мене переслідували кошмари та люта химера, ці галюцинації лякали настільки усіх оточуючих, що через мій репет, сусіди не раз викликали швидку та поліцію. Після чого, в решті-решт мене забрали примусово до лікарні. Де ні психологи ні психофізіологи - не змогли встановити природу явища. Бо томографія - не виявила психологічних відхилень в мозку, щоб діагностувати Шизофренію, так і психологічні тести - не показали якихось патологічних відхилень, лише дуже сильну Депресію.

Бідні батьки, через – це їх тривалий час перевіряли служба «Захисту дітей», але нічого неладного - не знайшли. Опісля батькам дозволили навідувати мене. Єдине мене тримали на сильних заспокійливих, тому більшість часу я проводив уві сні. Тому мати була постійно поруч, щоб пильнувати мій стан, і саме по цій причині вона стала першим свідком мого одужання. А далі ви вже знаєте історію.

Єдине не розумію – чому це знову почало себе проявляти? Та чому саме молоко допомагає? Можливо справа, в моєму тепер юному віці? На ці питання я буду шукати відповіді! Розуміючи, що спочатку треба виспатися, допив склянку улюбленого теплого молока, та приліг спати.

...[Авторка:] *В цей час у передсвідомості:*

Джулі: Ух, непогано ми повеселилися! Молодці! Ви хороші та слухняні актори.

Хьюакара: Так це було чудово, але для чого все - це було? Яка ціль та план?

Мухавіліші: Здається я розумію хід думок старшої сестрички.

Джулі: Давай моя улюблениця - докладай.

Адже: Ей! Це образливо.

Мухавіліші: По-перше не ображайся. По-друге, Джулі хотіла спробувати за допомогою страху, а також загадкових запитань - змусити Макса почати пригадувати її, тим самим сприяти визволенню Джулі і нас відповідно. А причиною зняття десятилітнього бар'єру - скоріш за все були чималі емоції Макса, в симпатії до цієї Міли. І - це здорово! Бо чим більше Макс буде на піку подібних емоцій - тим швидше ми вийдемо на волю. Але інформації ще замало, треба якось його змусити - віднайти більше знань - стосовно даної природи законів мозку та психології особистості.

Джулі: В точку!

Дієре Біскемер: А хіба в нього раніше не було симпатій до дівчат?

Мухавіліші: Були, але тоді він ще був підлітком, а зараз вже юнак. По друге - це перша дівчина, з якою спілкування наживо, а не онлайн (як з тією, яка самоусунулася після листування; причина моєї появи на світ). Ще й його почуття з Мілою вочевидь - взаємні.

10. Розділ: Захоплення [роман]

[Оповідач Макс] Неохоче прокинувся від сонячних променів, котрі завидили валятися в ліжку. Досі відчувався біль в ший та недосипання. Аж раптом, глянув на час в телефоні, і жахнувся – 10:30, вже закінчилася перша пара, та почалася друга. «А я все ще в кімнаті не одягнутий. Невже я проспав?!» Зі мною давно такого не було. Раніше завжди вчасно вставав без будильників, кожного ранку. Скоріш за все - причина в перериванні сну. Розуміючи, що на більший час не можна запізнюватися, перестав баритися і швидко побіг в універ.

Рекомендований аудіо супровід: Alina Gingertail - Deponia - huzzah

Крокуючи зеленою стежкою, помітив Мілу, що сиділа на лавці та грала на мандоліні цікаву мелодію класичного мотиву середньовіччя, як у відважних лицарських серенад

тих часів. Доповнюючи музику своїм співом, що полюбився мені.

Макс: Прекрасно граєш, та співаєш.

Міла: Дякую Максе, мені – це дуже приємно чути. Не знаю, бачив чи чув ти мою гру та спів вчора. Щоб хоч якось перемкнутися від поганих думок, я грала в своїй кімнаті улюблені мелодії, аж раптом почула оплески та вигуки похвали, вони настільки сильно придали мені впевненості в собі, та гарного настрою, що змусили дати свій перший, власний імпровізаційний концерт перед усіма. Такого феєричного, невимовного відчуття, ще ніколи не відчувала. Я навіть при задумалася посвятити своє життя творчості. Можливо – це поспішне рішення,.. з іншої сторони, чому б й ні!?

Макс: Звісно чув, я якраз в цей момент гуляв біля твого гуртожитку, ти настільки сильно заворожила мене своїм талантом, що я не міг поворухнутися весь вечір, навіть коли всі, вже розійшлися по домам.

Міла: У-у-і-і-і, Клас! Клас! Клас!, - після чого знову поцілувала мене в щічку.

[Оповідач Макс:] В цей момент я розтанув, більше не було суперечок в думках, навіть хотілось ще! В животі виникла неймовірна легкість, та відчуття невагомості, глянув їй в очі, хотілось одного - поцілувати, але чи хоче цього вона? «А-а-а, де ж ця сміливість коли вона так потрібна?!», кричав в себе в голові. А вона дивлячись на мене, тримала вказівний палець біля ротику, та гралася очима. Розуміючи, що – це мій шанс, почав нахилитися до неї, а вона ухилившись від мене, відбігла в сторону, та промовила.

Міла: *Папа (па-па)* Максе, ще побачимось, - з усмішкою помчалася наутік.

[Оповідач Макс] Ех, вона знову не пішла - без загадкової інтриги. Цікаво, як все це буде далі розвиватися та чим закінчиться? Бо кожен день наповнений нею - змінює мене до невпізнання, ось що роблять з людиною швидко-запальні почуття. Продовжуючи роздумувати над майбутнім наших неофіційних відносин, пішов на навчання. Заходячи в клас, всі дивилися на мене осудливими поглядами, ніби ніхто з них ніколи не запізнювався та не бував в подібних ситуаціях. Але це не переймало мене, мої думки були лише про Мілу. Сівши за свій стіл, забував слухати лекцію викладача, чекаючи обіцяної зустрічі. І ці надії

не були марними. Тепер наші зустрічі ставали ще частіше, набуваючи все більше розмаху кожного вечора.

Наші відносини з Мілою міцніли, та розвивалися на протязі місяців, поступово набираючи зрілості. З кожним новим побаченням, забував все більше страхів. А ріст почуттів дарував мир та спокій моїй душі, розкладаючи свій намет на просторах моєї нервової системи. Вона заселялася в кожен план мого життя, заходячи в мої мрії величною ходою, простягаючи за собою веселку розради.

11. Розділ: Талановита [роман]

[Оповідач Макс:] Бажаючи відпочити від навчання, Міла запросила мене піти в славетний парк атракціонів. Побудований новим мером цього міста, також відомий всім, як успішний підприємець Асока Нагасакі. Не дивлячись на те, що він переїхав в Україну, він продовжував залишатися патріотом своєї країни та фанатом японської культури та історії. Тому за кошти міста він зробив дуже схожу копію покинутого парку в Японії «Nara Dreamland», збільшивши його розміри, для залучення закордонних туристів, а це високий дохід та податки в казну міста. По площі - він перевищував всі відомі парки Європи. Мав найекстремальніші атракціони, що конкурували славетним американським паркам.

Міла пояснила, що у себе в Москві, була ще тією шибайголовою, приймала участь: в падінні з мосту з мотузкою, займалася стрибками з парашутом, а взимку їздила з батьками в гори, де займалася лижним спортом, інколи навіть приймала участь у змаганнях державного рівня. А літом любила рафтинг – плити по річці, з порогами до 3-4 балів по шкалі. Розповіла, що мріяла пройти водний шлях з рівнем порогу 6, але батьки були проти. До речі, по рафтингу вона теж приймала участь в змаганнях. Ще вона захоплювалася і іншими видами спорту: баскетбол, волейбол, настільний теніс, шахи, шашки, тощо. Здається, що неможливо щоб все - це було в одній людині. Але – це так, і я пишаюся що знайшов таку файну та неповторну подругу, дівчину! З кожною зустріччю я захоплююся нею все більше, від чого вона стає «ідолом, зразком ідеалу», на яку хочеться рівнятися. ... Щось я трохи відволікся від розповіді, вибачте.

Сумуючи за екстримом, вона хотіла піти в *«Земля сонця»*, щоб розвіятися - відчувши багато припливу адреналіну, якого вистачило б на місяць. А

теплий, приємний та ясний день грудня, лиш підігрівав бажання десь погуляти. Хоч я і розумів що дана пригода влетить мені в копійчку, навіть при умові, що кожен платить сам за себе, але заради Міли я готовий на все!

Вона обирала один за одним атракціон, не пропускаючи жодного, за дві години зуміли обкатати з дванадцять. Більше за все сподобалися розваги:

«подвійний штопор» американські гірки – на переворотках волосся Міли ставало дибки, ...ах, це було щось. Розвагами нагуляли дикий апетит, тому зробили паузу в одному з кафе, де купили величезну купу пундиків з напоями. Щоб було веселіше Міла вигадала залишати забрудненими їжею куточки губ. Під час такої трапези натщесерце, зуміли посмакувати значну кількість страв, на два невеличких шлунка: п'ять порцій солодкої вати, два с половиною літри солодкої води та багато іншого.

Ситі, та в доброму настрої, сидячи за обіднім столом, були схожі на домашніх котиків. Але насолоду перетравленням, перервав заклик на танцювальний конкурс, за участь в якому можна було отримати велику парасольку грановану камінням, та різьбленими малюнками на рукоятці, нагадуючи - заможну тростину дев'ятнадцятого століття. А також засвітитися своєю харизмою перед усіма гостями парку. Міла одразу пригадала свою нову ціль – стати творчою особистістю, тому одразу ж за руку мене потягнула до **Dance** майданчика, щоб я був глядачем в перших рядах, після чого вона вибігла на сцену.

Разом з нею на сцену вийшли, інші бажуючи. При набрані повного складу учасників, ведучий почав оголошувати правила гри. Конкурс був в форматі **battle**, основна задача полягала, щоб швидко імпровізувати під увімкнену музику, адаптуючи рухи під різні стилі композицій, при цьому все робити якомога влучно, та краще інших учасників, з якими сходишся в *поєдинку*.

Вже з першого раунду було гаряче, Мілі довелося зійтися з дівчиною вище за неї, що мала помітну мускулатуру. Для змагання увімкнули стиль *Hip-hop*. Щоб перемогти учасниця намагалася робити різкі рухи, але їй не вдалося зберігати пластику та

плавність переходів. На відміну від Міли, в котрій все виходило з легкістю, ще й приправляла вона рухи дівочою харизмою. Іноді перетворюючись в справжнього робота чи живу ляльку, як в магазині, котру хочеться ось, ось купити. ... Так, ура! Перша перемога була за нами!

В наступній битві, вона зійшлася з хлопцем, вже по одягу парубка було видно, що він живе танцями. Тепер грав **House**, Міла знову була на висоті, якби ви тільки це бачили! Вона плавала та парила по сцені, мовби принцеса танців, весь зал замирав та насолоджувався її виступом.

В третій хватці, увімкнули вуличний танець стоп – «**CRIP WALK**», під час нього, ноги Міли починали жити власним життям, вимальовуючи на сцені літери та слова, надаючи їй справжнього вуличного образу, в який вірили глядачі.

В останньому четвертому поєдинку програвали мелодію стилю «**Gazz Modern**», за допомогою цього танцю, вона відкрила свою раниму душу, перед усіма глядачами, випліскуючи весь свій біль та емоції накопленні в ній. Наповнюючи кожен жест свого тіла - психологічно-проникливим рухом, з глибоко-філософським змістом, сенс якого міг зрозуміти кожен. Під час її виступу, деякі з дівчат змогли маленькими краплями сліз. Не посоромлюсь цього сказати, я також плакав. Так, вона мала надзвичайно велику силу волі, при крихкій емоційній натурі.

Як ви вже здогадалися, вона перемогла в усіх поєдинках зайнявши перше місце. Та вигравши ту саму парасольку. Не бажаючи її відпускати, глядачі благали її виступити ще раз. І Міла погодилася с танцювати на «Біс». Тому особисто для неї, увімкнули аудіо в стилі **Pop**. Швидко зорієнтувавшись в підтексті музики, почала відкриватися мені з іншої сторони. Тепер в її танці було багато відвертих, і навіть збуджувальних елементів, від чого чоловіча частина почала волати неймовірно голосно від насолоди. А я в цей момент відчував поновлення спірних почуттів: з однієї сторони це було приємно для очей і не тільки, а з іншої сторони вона дозволяла іншим бажати її, демонструючи себе легкодоступною особою. І це мені зачепило та не дало спокою.

Закінчивши виступ, вона спустилась до мене зі сцени, під бурхливі оплески фанів Міли.

Міла: Максе, я дарую тобі цю парасольку, як символ нашої красивої, досконалої, хоча й молодой дружби, що переростає в вічне кохання. Я також впевнена, що вона личитиме усім твоїм костюмам, надаючи тобі ще більш елегантного стилю, - промовила вона, кладучи в мої руки її.

[Оповідач Макс] Від цих галасливих слів я остаточно розтанув та почервонів. **Макс:** Щиро від серця тобі дякую, за такий приємний, коштовний подарунок. Ти права, він буде асоціюватися з тобою впродовж всього мого життя, - **[Оповідач Макс:]** опісля пустив скупі але тяжкі чоловічі сльози радості. Не витримавши напруження, вона обійняла мене міцно-міцно, плачучи від переповнення емоцій, опираючись на мою грудь. А всі хто був навколо фотографували нас, як зворушливу картину, якою хочеться поділитися з друзями. Мабуть через це, вже наступного дня весь універ знав про наш роман з Мілою, та не соромлячись шепотілися за нашими спинами.

Останок вечора, наповнився сповна романтикою - тихих, безмовних, але легко зрозумілих почуттів. Закінчуючи вечір в парку, каталися на спокійних, без зайвого драйву атракціонах. А при настанні повної ночі викликали таксі, на останні кошти. Чекаючи замовлене авто: нічна, сира прохолода заморожувала наші слабо одягнуті тіла - тому я вирішив вчинити чоловічий вчинок, запропонувати Мілі одягнути мій піджак. Чим зігрів не тільки її тіло, а ще й серце. Дочекавшись авто сіли на задне сидіння машини, де одразу позасипали від втоми, спираючись один на одного - проїхали так усю дорогу.

Прибувши в пункт призначення, водій ввічливо нас розбудив, попросивши свою оплату за проїзд. Бажаючи не припиняти бути шляхетним джентльменом перед Мілою, я самостійно - оплатив повну вартість. Опісля з гордістю відчинив дверцята авто, виводячи з пошаною свою красуню, тримаючи її кість. Та легким змахом руки відправив водія своєю дорогою.

Міла: Дякую тобі Максе, за настільки приємний вечір, якого в мене, вже дуже давно не було. Ти був таким гарним хлопцем та другом. Можеш не хвилюватися, я запам'ятала кожен твій жест уваги та симпатії, не пропустивши жодного, тому вперше за весь цей час, прошу дозволу в тебе, на один поцілунок у губи. Вважаю, що своєю граціозністю ти заслужив на це.

[Оповідач Макс:] Я не міг повірити своєму щастю, невже в мене буде перший поцілунок з дівчиною! Так, до цього я не мав жодних стосунків з дівчатами. Міла перша та єдина, хто побачив в мені щось дуже цінне та коштовне. Я розумів, що цим поцілунком ми остаточно закріпимо статус серйозності наших стосунків. Тому треба зробити все на вищому рівні! Шкода що пропустив в дитинстві уроки по цілуванню помідорів... ех.

Рекомендований аудіо супровід: Guns N' Roses - This I Love

(original piano) Поступово нахилиючись, наближалися

один до одного з заплющеними очима. Поєдналися вогкими губцями в одне ціле. Її приємні та м'які ротові тканини, мали солодкий присмак медового молока, передаючи всю її впевненість в діях, та в майбутньому наших стосунках. Заспокоюючи мій невпевнений ротик, що боязко зливався в унісон; щоб допомогти єдності гармонії поцілунку, вона пестила його умілим перебіганням губ згори до низу, поступово намагаючись розімкнути мої зуби, вона лоскотала мої чутливі ясна, своїм шершавим язичком.

Заплющуючи повіки, перед очима поставав феєрверк, що різнокольорове вибухав, розсипаючись над водоспадом, в падаючому в тиху гірську річку, по якій ми пливли з Мілою на дерев'яній байдарці в низ по течії. Під світлом її золотого волосся, що освітлювало нам шлях посеред ночі.

Аж раптом, дійшовши до мого язичка, Міла, почала міцно тримати мою голову не відпускаючи, а між нашими губами, вони – полум'яні оратори, танцювали свій перший танець вальсу та Макарені. Віднімаючи будь-яку силу тяжіння, здіймаючи моє тіло дуже високо над землею аж до сонця, зігріваючи його під спекотними променями до неймовірно високої температури, таючи від неймовірної насолоди, відпускав все зайве: злість, смуток, тощо.

Повільно розриваючи сплетені губи, поєднані однією тілесною насолодою кохання, що відносила в казкові мрії, виходили в реальність, дивлячись один на одного невимовним виразом обличчя, зупиняючи час навколо нас. Відчував кожен рух свого тіла: від подиху, з його розширенням легень, та здійсненням грудної клітки якомога вище, догори, до ритмічного стуку серця в тандемі з пульсом, що ставав годинником для виміру тепер вже нашого сумісного часу.

Макс: Знаю про що ти думаєш Міл, так можеш йти до себе в кімнату, я тебе відпускаю. Дякую! ... дуже дякую, тобі за цей чудовий, мій перший поцілунок, я радий що він достався саме тобі. Впевнений, ти була достойна цього.

Міла: У-і-і, - вона засоромившись, заплакала сильно від щастя, опісля обійняла мене на прощання, та пішла в гуртожиток.

[Оповідач Макс:] Заходячи в свою кімнату, чогось не вистачало, мабуть спілкування з Василем перед сном, я так звик з ним обговорювати враження від прожитого дня, ділитися емоціями, та чути його поради та підбадьорення. А тепер ми не побачимось з дві неділі, по причині його поїздки до коханої сім'ї. Можливо скоро, я також пізнаю таке ж щастя, як і він. Засинаючи, випив молока, не повторюючи більше минулих помилок.

12. Розділ: Невже знову?! [трилер]

Рекомендований аудіо супровід: Brad fiedel - The terminators arrival **[Оповідач Макс]** ... Я опинився сам один посеред якоїсь покинутої ярмарки, чи-то розважального парку, чимось схожим на «Земля сонця», в якому я сьогодні був з Мілою. Намагаючись зрозуміти де я знаходжусь, почав придивлятися до будь-яких дрібниць.

Помітив, що все навколо, наче створено кимось спеціально, наприклад: атмосфера страху, в повітрі відчувався запах сирості, та старої плісняви; подеколи розвіювалися поодинокі кульки поліетилену над землею, наче в невагомості; перемішуючи свій шум з пластиковими стаканчиками, що каталися по асфальту, ніби шукаючи свою урну для утилізації. Небо було заповнено чорно-коричневими густими хмарами, закривши всі зорі та навіть місяць. А дерева навколо хиталися під прохолодний вітер, утворюючи тихий, безлюдний шум. Намагаючись знайти вихід з парку, стикнувся з проблемою: величезним неприступним парканом, та міцним, великим замком на головних, центральних вхідних воротах.

Раптом, освітілась одна з троп в парку всіма ліхтарями. Вдалі цієї рівної стежки, побачив кіоск з

яскраво-палаючими закличними вогниками. Обережно, стиха крокував до нього, проходячи повз інші темні покинуті кіоски, з відкритими вітринами, в яких було повно павутини, та залишків немитої посуду, з крихтами їжі. Роздивляючись їх, в моїй голові виникали кольорові, радісні спалахи спогадів з парку: сміх дітей, натовпи щасливих людей. Мене це почало потроху лякати, та збивати з пантелику.

Підійшовши нарешті до кіоску, почав його оглядати, але там нікого не виявилось. Розвернувшись, бажав вже піти далі ознайомлюватися з незвичною територією, аж раптом, позаду себе відчув, ніби якась постать піднімається в мене за спиною, з дерев'яним скрипом. Сполохано, потрохи почав повертати голову назад, як відчув холодну руку на своєму плечі.

Рекомендований аудіо супровід: Секретні матеріали - жупкяка музика **Голос:** Юний хлопче, зіграйте будь ласка в одну цікаву гру, впевнений вам сподобається!, - звернувся до мене невідомий.

Макс: Ви-и-и впе-е-вне-ені що саме я?, - заїкався від страху.

Голос: Хм, ех, хі-хі-хі, - порскнув шкірячись, – звісно, що впевнений, чи ви бачите ще когось з інших людей, в цій глушині? Може ви повернетесь, та подивитесь на мене, а то якось не весело зі спиною розмовляти.

[Оповідач Макс] Обернувшись, побачив ляльку, як ті, якими керують ляльковики, але в цієї не було ниток, та й вона сама була розміром з дорослого чоловіка. Він чи вона, не знаю як цю істоту називати, постійно намагалася випити пуншу з металевого стакану, але не проходячи намальований рот, рідина стікала по дерев'яній конструкції ляльки. Утворивши вже багато застарілих слідів та плям, що виїдали фарбу на його тілі. А голова, цієї істоти, оберталася як у справжньої іграшки, ніби була незалежною від тіла. На обличчі він мав накладні повіки, що не завжди мали скоординованих дій між собою

Лялька: Чого остовпіли, що ви так розглядаєте? А-а-а, мабуть мою улюблену гру - колечка, бачу вона вас дуже зацікавила, тому пропоную зіграти вам пробний раз, абсолютно безкоштовно!

Макс: Але в мене все одно немає грошей, щоб продовжувати гру після демо-версії.

[Оповідач Макс] Після моїх слів, секунд на десять його переклінило, що навіть повіки задубіли на різній відстані. ...Оклигав, він промовив: **[Лялька:]** - Ви помиляєтеся містеру, у вас є гроші, вони у вас в вашій правій кишені піджака.

[Оповідач Макс] Перевіривши його, я був здивований, в мене й справді були гроші, але малюнки на них були інші: ця лялька, якісь діти, якась постать з собакою, та кити. Що це взагалі означало?

Лялька: Я бачу у вас є запитання, підійдіть до мене, я вам зараз усе поясню, - підзивала мене лялька.

[Оповідач Макс] Наблизившись до стійки, щоб віддати гроші; він взяв однією рукою їх, а іншою схопив мене міцно за шию, та почав промовляти: **[Лялька:]** - Слухай сюди, розумнику! Грай по правилам, і роби все як тобі кажуть, тоді усе буде добре! А якщо ні, то ... Кх-кх-кх, - закректав він. Його голова відкинулася назад, а з його намальованого рота пішла піна, прямисінько на його накладні повіки, що знову задубіли на різній відстані.

Макс: Добре-добре, я згоден грати по правилам, - **[Оповідач Макс]** Він одразу оговтався, встав рівно, та поплескав мене по шиї.

Лялька: Ось і добре, ти прийняв правильне рішення. Тепер граючи в мою гру «Колечка», я дозволю тобі задавати запитання, і ти отримаєш на них відповіді.

[Оповідач Макс] Взявши пачку інвентарю, почав намагатися їх закинути на фігурки, та одночасно запитувати:

Макс: Скажіть будь ласка, де я?

Лялька: Ти знаходишся в світі, можна сказати буквально - в домі своїх страхів та кошмарів.

Макс: Як я тут опинився?

Лялька: На це запитання я не знаю відповіді.

Макс: Хто ви і як вас звати?

Лялька: Мое ім'я Кроок. Я породжений страхом: чогось пережитого в реальності.

Макс: А чого саме?

Кроок: Цього я не знаю.

Макс: Де я міг би знайти відповіді на свої запитання?

Кроок: Точно не знаю, маю лише одну інформацію, що усім керують з замку на краю нашого парку «Страхів», можливо там ти й знайдеш відповіді на свої запитання.

Макс: Як мені до нього дістатися?

Кроок: Тобі потрібно буде пройти через кубло вуличних артистів, які вважають себе циркачами, потім через океанаріум, а далі через чортове колесо, що біля покинутого маленького театру. Але остерігайся патрульного!, та всіх інших персонажів нашого парку. В цьому місці ти чужак, і тобі не будуть раді. Щоб ти не заблукав, я зроблю освітлення на потрібних тобі стежках.

Макс: Дякую, а чому ви мені допомагаєте, якщо я для вас також «чужинець»?

Кроок: Я втомився існувати, та усвідомлювати що створений болем та стражданням... Принаймні нас так всіх учили... Сподіваюсь ти зможеш нам усім допомогти.

Макс: Я обіцяю, з усім розібратися, і допомогти вам!

Кроок: Дякую, а тепер йди Макс.

Рекомендований аудіо супровід: жуткая музыка - doll House [Оповідач Макс] Пішовши освітленою стежкою, міркував чи варто довіряти, цьому невідомому чолов'язі, чи мають цінність його відповіді? Відійшовши на значну відстань, почув віддалений шум швидкого складання намету, обернувшись - побачив пил, що розвіювався на місці кіоску ляльки - тепер там не було вже нічого. Це було дуже дивно. Але я продовжив рух далі.

Блукаючи, по цій хвилястій тропі, з постійними поворотами; почали виднітися, через легкий туман, маленькі, пересувні житлові вагончики. Мабуть – саме тут проживають ті

артисти. Роздумуючи як бути, бо стежка упиралась саме в цю місцевість, а іншої освітлювальної дороги не було. Вирішив йти далі через цей табір.

Наближаючись помітив, як хтось відкриває двері одного з вагончиків, намагаючись вийти на зовні. Без коливань, я негайно сховався за найближчою хаткою біля тропи, після чого, почав непомітно спостерігати за розвитком подій. Так двері відкрились, але з них ніхто не вийшов: «...і, що це означає?» подумав я.

Рекомендований аудіо супровід: жупкая музика - Smara's songs Як з-за кутка вийшла маленька дівчинка: наспівуючи якусь пісеньку, вона несла велику собачу миску; але її кістяна нога, нагадала мені, де я знаходжуся.

Дівчинка: Мцо-мцо, Моорденаар, ходи їсти, на її клич неспішно прийшов великий чорний пес, схожий на вовка. З його

пащі капала рясно слина; шерсть стояла дибки; очі палали яскраво - червоним, а до шиї був прив'язаний ланцюг, що міцно кріпився до будки, яку йому доводилося тягати за собою. Він дивився на неї близько хвилини, своїм голодним поглядом, після чого прийняв частування.

Але щось змусило пса перервати свою трапезу, ніби він відчув когось по запаху. Відсунувши миску з їжею, він повільними кроками став рівно перед стежкою, дивлячись в туман. Опісля почав гарчати, скавчати зубами, гребти та елозити задніми лапами; його це не заспокоювало, і він почав ставати на дві лапи, затягаючи ошийник на шиї, та гучно ляяти; ланцюг ось, ось міг порватися від його активних злих стрибків та метушіння зі сторони в сторону, та висмикнутися, позбавив пса його - незносної будки.

Аж раптом біля мене, буквально с повітря почала з'являтися нечітка постать, в якій можна було розгледіти шарф, що розвіювався на вітру, та великий ковбойський капелюх. Впевнено крокуючи, він наближався до собаки та дівчинки.

Патрульний?: Привіт мій Моорденаарчику, хто в мене був хорошим хлопчиком? Так ти! Я так давно тебе шукав, і нарешті знайшов... Навіщо ти їси ці помії, а?

Біля ж тебе така гарна кісточка стоїть... Ну ж бо, з'їж її... Ну ж бо! Я чекаю!, - після чого цей дядько почав голосно, зловісно реготати, а пес розвернувся, та з жадобою дивився на невинну дівчинку.

Дівчинка: Ні! Ні! Ви не можете так вчинити знову. Ні!!!, - гучно почала кричати дитя, після чого повернулося своїм обличчям до людини, що була скоріш за все тим самим «Патрульним», якого Кроок попереджував остерігатися, хоча як на мене, він більше схожий на «Мисливця» - через свій одяг та злий вигляд. Мене охопив жах та морок: половини голови цієї дівчинки просто не було, не розуміючи до кінця, що відбувається, - Макса почало теліпати від страху.

Патрульний?: Чи ти вже забула хто ти? Ти всього на всього – Мупамбі! І завжди нею будеш!

Мупамбі: Ні! Я більше не можу, і не хочу! Я втомилася! Залиште мене в спокої!, - сказав ці слова, вона почала намагатися втекти звідти, але пес швидко відірвав її кістяну ногу, одразу ж смакуючи її кісткою, - Ні! Благаю, мені боляче!

Патрульний?: Гарний хлопчик, молодець, нарешті ми повернемося до минулих справ...

[Думки Макса] Що за вакханалія тут відбувається! Голосно кричав в своїй голові я. Але чомусь, вони почули мої думки, та озирнулися прямо на мене.

Мупамбі: Тікай хлопче! Тікай... Чого стоїш?!, - почала волати понівечена Мупамбі.

Патрульний?: Заткнися!!!, - легким змахом руки, він відкинув її в сторону, проломив вагончик її тілом.

[Оповідач Макс] Розуміючи, що треба линяти, та якомога швидше, почав бігти світ за очі, повз нескінченні, маленькі будинки, що були скрізь. Але мені дуже пощастило, в одному з них були відчинені двері, я одразу ж забіг непомітно в нього, зачинивши за собою двері. Поступово відходячи до краю кімнати. Моє серце колотилося, в розумі була плутанина. Я чув кожен подих

Моорденаару, що петляв колами біля цього будинку.

Позаду мене, почувся вже знайомий мені звук – дерев'яного тріску. Обернувшись побачив тумбу, з якого вивертатися на зовні Кроок.

Кроок: Як справи Максе?... Бачу без моєї допомоги тобі не обійтись.

Макс: Так, згоден набудь-що, лише врятуйте мене!

Кроок: Хм-хм, цікаво, дуже цікаво... Добре, тоді ходи за мною, і не квапся! Якщо не хочеш бути пошматованим, хах-хак-ха.

[Оповідач Макс] Він стрибнув назад в тумбу, та зник в його просторі. Роздумуючи чи варто йому довіряти, я продовжував стояти посеред кімнати. Але вибита стіна будинку Моорденааром, змусила мене швидко прийняти рішення – бігти в невідомість, за Крооком.

При стрибку в комод, пес схопив край мого піджака, призупинивши мою втечу; швидко відреагувавши, я висмикнув руки з одягу, та продовжив вільне падіння. Пролетівши по якомусь тунелю, я опинився в підземній каналізації.

Рекомендований аудіо супровід: Harry Callaghan - Time is of the essen **Макс:** Кроок ти де? Треба тікати!

Кроок: Схаменися Максе, вони нас не наздоженуть: це був вхід в мій власний дім, котрим я керую особисто; їм вже сюди не потрапити. Тому радий тебе вітати в моєму сховку. Шкода що ти натрапив на патрульного, і не зумів самостійно пройти весь шлях...

Макс: А чому ви хотіли, щоб я перебрався через цей табір?

Кроок: Вважав якщо ти побачиш свої страхи в обличчя, то одразу перестанеш намагатися їх забувати або втікати від них.

Макс: Але я не пам'ятаю нічого страшного у своєму житті.

Кроок: Я знаю. Тому ми існуємо всі разом в цьому місті. Як ти вже встиг примітити, в кожного з нас своя роль. Хтось жертва, хтось нападник, а хтось лише втікач, тощо.

Макс: А як розподіляються ці ролі?

Кроок: Точно я не знаю, лише можу допустити... Мабуть, залежно від характеру подій пережитого, чи твого прийнятого рішення в цей момент. А іноді, хтось має нескінчену кількість разів: в дуєті, чи навіть більше, програвати твої жажливі випадки з життя; як наприклад та дівчинка «Мупамбі» - вона є постійною жертвою. Дуже гірка доля її спіткала...

Макс: А ви мабуть втікач, а той мисливець «Патрульний», я все вірно зрозумів?

Кроок: Так, ти розумний хлопець Максиме.

Макс: Цікаво, чому ж я вас не пам'ятаю? ...Раніше не звертав уваги на спогади о травматичних подіях. Хоча й знав з розповідей рідних, що вони були. І батьків тишила моя погана пам'ять на лихе. Я навіть не очікував, що це має такі наслідки! Я обов'язково в усьому розберуся, як тільки виберуся звідси!

Кроок: Я також в цьому впевнений! Пробач... Але, скоріш за все – це буде моя остання допомога тобі на сьогодні. Далі підеш сам. Піднявшись по цій драбині, до якої ми дійшли, ти опинишся на стежці в океанаріум. Дам одразу пораду – «сприймай все навколо себе простіше». При цьому «звертай увагу на будь-яку дрібницю!». Впевнений в тебе все вийде!

Макс: Дякую Кроок, ти дуже мені допоміг, щастя тобі!

Рекомендований аудіо супровід: Really Slow Motion Giantapes Music Daniel Beijbom The Furies

трейлер 1 Планета обезьян Война 2017 [Оповідач Макс] Налаштований рішуче, поліз вгору; десь на середині шляху почув знайомий шерех дерева, не обертаючись продовжив рух, розуміючи - що це лише звук розчинення ляльки в повітрі.

Крокуючи освітленою стежкою, роздумував над побаченим, і ось тут мене осягнула думка: що кожна з подій була наче вирахована по секундам, яскравий тому приклад, з Моорденааром: він схопив мене тільки в останню мить мого

стрибку, давши мені змогу втекти, або вчасна поява дівчинки: «Але хто? Та як він – це робить? Хто розпочав зі мною цю гру?» Знову нові питання в яких треба розібратися.

Свої міркування припинив дійшовши до білборду океанаріуму: він був побудований в стилі римського колізею, але мав більш покинутий, розвалений вигляд, та більшу площу. Зайшовши всередину, вийшов посеред відкритого поля, старовинного стадіону, в повітрі відчувалася якась твердість, та помітний супротив моїм рухам: «Дивно, чому саме ця місцина називається океанаріумом?», і в цей момент, я почув дивовижний китовий клич. «Але звідки?!», «Поблизу ж немає жодної живої душі?».

Рекомендований аудіо супровід: Пеніе кипов ***Kumi***: І-у-у-а, - кричали вони.

[Оповідач Макс] Згадавши пораду ляльки, я подивився в гору, і був шокований – кити плавали по небу, пірнаючи та вистрибуючи з хмар, перевертаючись в повітрі, виплескували кубки туману через свій славетний, дихальний отвір. Я завмер в єдиному подиху, милуючись пречудовою, фантастичною картиною, яка майоріла перед моїми очима.

Через деякий час, один з китів плавно опускався вниз до мене, побачивши в його очах доброту – зрозумів, що він не несе ніякої загрози моєму життю, тому я продовжував мужньо стояти, в очкуванні розгледіти гіганта з близька, можливо навіть погладити його гладеньку, блискучу шкіру. Наближаючись, він плеснув в мене освіжальним туманом. При його розсіюванні, прямо перед моїми очима пропливав цей – «добрий старожил», намагаючись його погладити, помітив, що

розрізання повітря навпомацки, було ідентичним – воді. Бажаючи – перевірити, почав робити плавальні рухи, і в це неможливо повірити, я й справді піднімався в повітря як плавець; щоб піднятися якомога вище, я вхопився за плавець кита,

та заліз йому на спину. Тепер він був моїм повітряним скакуном, що ніс в мене прями́сінько в неосяжне небо.

Пірнаючи в сірі хмари, впливли на яскраве денне світло. Створене мирним сонцем, що панувало над непомітними верхівками хмар, опромінюючи цей дивовижний краєвид. Пригадалися спогади дитинства: як ми летіли разом з татом, у його відрядження, а я дивився у віконце на: білосніжні, повітряні піски, що гналися в унісон з літаком навздогін сонцю. Шкода, що повітря над хмарами було непридатним для дихання. Воно було схожим на речовину в невагомості: по структурі та поведінці; затікало однією каплею в легені, пов'язувалося зі стінками органів, через, що її було важко викашляти.

Повертаючись в сірі простори над океанаріумом, захотів зробити один омріяний трюк, стрибнути вниз - вільним падінням: в мить переверту кита, відчепився від нього, та полетів вниз, на спина інших китів. І мені це вдавалося успішно, я повторював цей маневр щоразу, нескінчену кількість разів! В ці миті уявляв себе з Мілою, як ми разом вистрибуємо з літака на парашуті. ...Знаєте, а я поступово починаю звикати до тутешньої природи, та закохуватися в романтику абстрагованих страхів.

Рекомендований аудіо супровід: Плач китов Але знову, пішла якась нісенітниця, наповнена безглуздим насиллям та вбивством!.. Приїхали люди в суцільно чорному одязі, та почали відстріл китів, всіма доступними варварськими методами: стріли, автоматична зброя, навіть зенітки. За секунди небо заповнилося червоними фарбами, що повільно опускалися до землі. Увесь океанаріум наповнився гучними звуками: болю, страху, та передсмертних криків невинних китів. Бажаючи втекти, вирватися живим з цього божевілля та хаосу, мій кит пірнав в

червоні калюжі крові; разом з ним билось моє серце, намагаючись підтримати його в цю важку, трагічну мить... З кожним новим підстреленим китом, я все більше відчував його біль та бажання жити! Але на превеликий жаль... Його також настигла трагічна, несправедлива участь сородичів. Знесилений смертельними ранами, він впав поневолі на стіну колізею, зруйнувавши її під собою. В його очах, виднілося лише одне питання: «За що?! ...Я ж також хотів жити!», після чого бідолаха сконав на моїх очах.

Макса крик: Навіщо ви це робите? По якій причині ви їх вбиваєте?! Невже задля забави?..., - промовив останні слова, я впав на коліна, та заплакав на фоні червоного неба яке поступово опускалося вниз. Щоб заспокоїти; до мене підійшов один з цих людей в чорному , та промовив:

Людина в Чорному: Ти чого хлопець? Перший раз на Китописі? Не хвилюйся, на тебе навіть не прилипне їхня кров. Вийдеш чистим, наче з води.

Макс: Дайте відповідь лиш на одне запитання. Чому? Який сенс?

Людина в Чорному: Стати справжніми чоловіками!

Макс: Хіба вбивати безпорадних – це чоловіча справа?

Людина в Чорному: Ми вчимося не бути тюхтями!

Макс: Розвиваючи жорстокість?

Людина в Чорному: Ти задав вже більше одного запитання... А тепер вали звідси – чужак! Поки с тобою не сталося те, що з ними.

Макс: Я піду, але вам доведеться з цим жити, ваша совість ніколи більше не буде чистою!, - між нами постала мовчазна тиша, ми дивились один на одного, глибоко дихаючи. І він звернувся до мене голосом - яким розмовляють по душам.

Людина в Чорному: Думаєш я отримую задоволення від цієї брудної справи? Мені приходится її повторювати кожен новий цикл! Як і усім нам... Ми вже всі від цього втомилися... Ми всі бажаємо одного, стати вільними від влади страху та болю! Але... Ти Макс, нам цього не даєш! Тому в їх смерті винен тільки ти, а не ми! Тому вали звідси, поки я розчулився! І не повертайся більше до минулого, будь ласка..., - з болем промовив він останні слова.

[Оповідач Макс] Скориставшись нагодою, попрямував далі: через усіяне поле стадіону тілами китів, яке стало їхньою могилою...

Рекомендований аудіо супровід: OST Планета обезьян Война Exodus

Wounds Крокуючи до чортового колеса, роздумував над останніми фразами солдата: «не повертатися до минулого!», та чому говорячи про себе, він сказав «що хоче бути вільним

від страху та болю», якщо він лише абстракція моїх страхів, чи я не вірно зрозумів Кроока? Треба і в цьому розібратися.

Підійшовши до великого Чортового колеса, воно було схоже на знаменитий чорнобильський, не відкритий атракціон. Можливо через сірість та занедбаність атмосфери навколо; хоча небо вже прояснювалось, відкривши зорі. Підходячи близько до колеса, почув цікаву балетну мелодію, що лунала з концертного залу, скоріш за все, того самого покинутого маленького театру, про який говорила Лялька. Зацікавлений побачити, що за страх там живе,

відкрив задріпані двері, та здивувався: на сцені танцювала Міла, в балетному платті. Чому саме вона? Яке побоювання вона символізує? Проходячи вздовж крісел, наблизився впритул до сцени:

Макс: Міла, це я, Макс. Що ти тут робиш? Як це сталося? Можливо хоч ти знаєш відповіді?, - але вона продовжувала безмовно, не звертаючи на мене уваги танцювати. Здивований, піднявся на сцену, протягнув руку до її тіла, але при дотику, вона розсіялася кольоровим пилом, зникнувши з подіуму. І я зрозумів, що це означало – я боюсь її втратити, але цей страх є нестійкий (мов крихке тіло), або можливо прогнозований моєю передсвідомістю... Хм цікаво, але треба буде поміркувати над цим більше, хоч одне радує, що хоч щось - стало ясно одразу.

Рекомендований аудіо супровід: The Witcher 3 – Lullaby of Woe [Оповідач Макс] Виходячи з театру, попрямував до замку, що знаходився на верхівки якогось пагорбу.

Піднімаючись по стежці вгору, хтось звернувся до мене:

Голос: Як тобі наша місцинка Максе? Сподобалося?

[Оповідач Макс] Повернувшись, переді мною стояв той хлопчик маніяк, з минулого кошмару, я його надовго запам'ятав: - Що тобі треба? Ти також

один з моїх страхів? ...Чи ти інший?

Моторошна дитина: Хм, а ти й справді розумний Макс, але на сьогодні досить, ти й так забагато інформації дізнався за один день, тепер треба - повертати тебе назад в реальність.

Макс: Ні, я з тобою не згоден! Я так і не дізнався ще, що в тому замку. Тому не смій мене квапити, та вказувати, що робити! Годі, не хочу більше вас боятися! Тим паче я обіцяв в усьому розібратися, одному з ваших в цьому світі!

Моторошна дитина: Ти мене не пересташ дивувати Макс... Але все одно, далі тобі не можна!, - **[Оповідач Макс]** Рекомендований аудіо супровід: Alina Gingertail - Lullaby of Woe - Witcher з Wild Hunt свиснув він викликав якогось величезного орла, за розмірами якого, я був схожий на пацюка. В спробі втекти від нього; він схопив мене своїми загребущими кігтями, та поніс високо в небо; «Невже вони хочуть зробити те, про що я думаю?! Ні!!!». Піднімаючи мене дуже високо над парком, я звернув увагу, що вся земля була маленьким острівцем, посеред чорного нічого: «Можливо якщо я впаду за кордони цього парку, то зможу перестрибнути в іншу реальність чи то сон, треба було спробувати, все одно я вже нічого не втрачу, навіть при невдачі!». Дочекавшись мого кидання вниз, почав маневрувати в повітрі: вони й не очікували, що я навчився цьому, коли літав разом з китами. Відхиляючись в сторону, звертав в незвіданий простір - це неабияк злило маленького карлика, і мій план ось-ось майже вдався. Але шкода... Я смачно приземлився об край землі, отримавши смертельні рани. Опісля чого впав, майже непритомний в чорне нікуди. Оклигав, відчував: страшенне запаморочення голови, в очах були розпливчасті плями, та глухість, і дзвін у вухах. Намагаючись розгледіти силует, людини, що стояла переді мною: побачив якусь дівчину, яка уважно, роздивлялась мене. А на фоні, чулися якісь обривисті звуки чоловічих голосів: «... Що він тут робить? Як він тут опинився? Ну ж бо при беріть його звідси!». Після чого відключився, та прокинувся в своєму ліжку.

...**[Авторка:]** В цей час у передсвідомості:

Мухавіліші: Нарешті ми знову потрапили до його сну. Цей раз був ще яскравіше!

Х'юакара: А мені дуже сподобалася моя роль Кроока, в цьому герої, щось є. Та і взагалі ти класний хорорний сценарій написала Мухі.

Пенгакау: Шкода, що довелося так довго чекати, поки знову спаде захисний бар'єр.

Адже: Нічого, зараз ці Макс та Міла - почнуть сюсюкатися по повній. І ось тоді ми заживемо!

Дієре Біскемер: Нарешті мрії потроху починають збуватися.

Адже: Шкода, що Джулі поки не хоче контактувати з Максом уві сні.

Мухавіліші: Не квап її, вона все ще боїться викликати в нього знову не контрольовані кошмари своїм виглядом. Тому дай їй поки адаптуватися в ролі творця та глядача.

Джулі: Дякую Мухі. Єдине, я не розумію як він тут опинився і це мене бентежить??! Він жодного разу не був в моєму світі!

Адже: Та нічого страшного Джулі, усе ж все одно пройшло файно, і навіть краще! Усе відбулося за планом.

Пенгакау: Я згоден з Аджу, думаю наша ціль - замотивувати його дослідити якомога більше - про природу пам'яті та сні. Замислюючись паралельно про втрачені спогади минулого - тобто нас.

Мухавіліші: Хлопці, вона переймається за його вихід в передсвідомість, чи не принесе - це лиха.

Джулі: Так ти цілком права.

...

13. Розділ: Бібліотека [наука]

[Оповідач Макс] Вставши зранку з ліжка, не міг остаточно визначитися, що представляв з себе цей сон - лише уяву моєї підсвідомості, чи щось більше? Звісно, я людина наукова, тому можете бути впевнені, ніякої містики я не приписував, та її і не повинно бути в моїй історії! Тоді що ж?

Так - це важко визнати: мені потрібно звернутися за консультацією до психотерапевта! Але як же моя освіта? Що буде, якщо інформація про це дійде

до вчителів, чи будуть вони й надалі мене поважати та сприймати серйозно? Чи не пошкодить – це нашим відносинам з Мілою? Хто хотів би зустрічатися з психом?! Мені страшно: я не хочу ставати шизофреніком, чи кимось іншим! Але для паніки зарано, нічого серйозного ще не сталося, ми з усім розберемося, я в це вірю! А тепер треба піти на навчання, і зробити вигляд, ніби нічого не сталося, а вже опісля, в нашій бібліотеці універу, проведу дослідження своїх запитань (в інтернеті та в друківаних книжках) хочу спробувати спочатку сам в усьому розібратися, а по приїзду Василя, поділюся з ним своїми дослідженнями. Звісно, поки я не забув свій сон, законспектую швиденького його, і використовуючи свої записи буду проводити ретельне дослідження.

Прийшовши в універ, слухав лекції, а Міла милуєчись мною, малювала в зошиті картинки щасливих пар. Не звертаючи на це уваги, продовжував слухати лекцію вчителя. Аж раптом він задав питання в аудиторію: «А яка тема вас цікавить студенти?», і інші почали відповідати, комусь було цікаво: як мозок вміє розрізняти обличчя за долі мікросекунд; інших, як мозок реагує на кохання та закоханість, чи є ці два поняття для мозку однаковими; і багато інших питань: про розвиток мозку, та чому психологічно хворі люди, схожі на овочі, розвиваються фізично цілком нормально, без особливих вад в здоров'ї, тощо.

Я звісно спитав – про сні, вчитель одразу відповів: що дане питання, є одне з недосліджених остаточно науковцями, яке має багато теорій та гіпотез, які пояснюють його фізіологію. Також особисто йому, найбільше за все подобається - це вплив сну на обробку інформації за день: розподіл того, що запам'яталося на протязі дня – на постійну та тимчасову пам'ять (яка видаляється). Ще цікава інформація: якщо спогади програються уві сні, то з кожним новим програванням вони можуть змінюватися, змінюючи свою форму. ...Хм, це дуже зацікавило мене, тому вирішив саме з цього наукового факту почати своє дослідження.

Спостерігаючи за мною, Міла бачила мою занепокоєність чимось, але я не хотів зізнаватися їй, що саме мене турбує, тому відповідав лише одне й те саме – «що все добре». Звісно її ця відповідь не влаштувала... Але зараз не про це.

Прийшовши в бібліотеку, одразу відкрив на планшеті вікіпедію, та взяв багато різних книг, підручників, та журналів. Почав з журналу *Nature Communications*. В ньому говорилося, що «до втрати пам'яті може привести спочатку самотійне придушення людиною небажаних спогадів. Про це заявили вчені з США та Великобританії, які змогли описати явище

когнітивно викликана амнезія». Це сходиться з тією інформацією, яку я дізнався уві сні, але з якого віку я почав приглушати свої спогади? Та після якого випадку? Не могло ж воно з'явитися на рівному місці, без серйозних на те причин?!

Також **в журналі** цікаво відмічалось, що дані проблеми з провалами в пам'яті можна виявити за допомогою томографії: «Згідно з результатами МРТ, порушення пам'яті безпосередньо пов'язане зі зниженням активності гіпокампу – області мозку, необхідної для формування нових спогадів, – а також зі ступенем участі клітин латеральної префронтальної кори». Але як я пригадую, то мені робили в дитинстві томографію, коли були підозри на шизофренію, але ніяких відхилень в мозку лікарі не знайшли, тому є дві причини пояснень, або причина в чомусь іншому (не неврології), або лікарі не там, чи взагалі просто погано шукали. Але бігти вже зараз в лікарню не буду спішити... Так добре, перейду до іншої публікації.

В статтях *Medical Xpress* – говорилось також, про можливу фізіологічну причину виникнення проблем в мозку: *«Дослідники виявили, що мієлінова оболонка багатьох нервових волокон виявилася суттєво тонше у тих, хто страждав від насильства в дитинстві. І ці травматичні події в дитинстві, могли ставати причиною зміни структури і функцій клітин передньої частини поясної звивини кори головного мозку. Дана ділянка відіграє важливу роль у регуляції емоцій та настрою. І вищезгадані зміни, ймовірно були одними з причин, збільшення ризику депресій, які закінчувалися суїцидом»*. Але наскільки я пам'ятаю, в мене була зразкова сім'я, хоча й був деякий час знущань однолітків, зі слів батьків. Тому сподіваюся, що це мене не стосується.

Можливо я не пам'ятаю поганих подій в минулому, через травми в ранішньому дитинстві, після чого, з моїм розвитком та зростом мозку, я навчився забувати лихе та гірке в своєму житті, наприклад щось схоже говориться: **В статтях різних психологів, як *Алессіо Травалья***, дослідника з Університету Нью-Йорка, в його доповіді говориться: *«В дитинстві, розвиток нових нейронів може втручатися в процес збереження спогадів, очищаючи місце для нової інформації»*.

Психолог *Даніель Шактер* розповідає: *«Дуже рідко, але все ж трапляється, що ці забуті дитячі спогади спливають спонтанно. Відбувається це найчастіше через повторення обставин, в яких спочатку сталося те, що*

приховано в пам'яті». Наприклад: пацієнтка, яка в дитинстві зазнала насильства, на доріжці з бруківки. То згодом слова – “бруківка” і “доріжка” – хоч і не відновлювали її спогади, але буквально вводили в депресію».

Також Алессіо Травалья, підмітив, що є «латентні спогади відповідальні за так звані провали в пам'яті, які ми переживаємо, вже будучи дорослими». Тобто вони з'являються як захист від неприємних спогадів, ховаючи їх десь в нашій підсвідомості.

Цікаво, дуже цікаво... А якщо врахувати **досліди Даніеля Шактера**: «проявити забуті спогади можна за допомогою будь-якого подразника. І з кожним його повторювання (чи то запах, смак, обстановка, тощо), анаграми в мозку будуть активуватися, показуючи мені забуті спогади минулого».

Добре, мені подобається, що поступово картинка складається в одну мозаїку. Стало ясніше, що за місце було уві сні, та як там опинились всі мої побуювання. А яку ж роль в усьому цьому відіграє підсвідомість? Згідно **наукових статей**: «пригнічені спогади залишаються повністю збереженими в підсвідомості, і це, як би випадково дозволяє їм впливати на поведінку». Ще цікаво, це вплив пригнічених спогадів на розпізнавання об'єктів, які мали участь в забутому спогаді – “розпізнавання придушених об'єктів є ускладненим чи не чітким, порівняно зі звичайними предметами». Причина в тому: «що зорові спогади і те, що ми бачимо, покладаються на одні й ті ж ділянки мозку». Звісно в даних забуваннях є не малий мінус – від такого придушення небажаних спогадів «знижується моя здатність свідомо пам'ятати свій життєвий досвід». І якщо вірно те, що залишки спогадів можуть впливати на несвідомому рівні - на мою поведінку, поглиблюючи мої проблеми з психічним здоров'ям – це може означати великі проблеми для мене в майбутньому. ...Фу-ух, виявляється все дуже серйозно, чи то я себе накручую...

У науковців є припущення: «навіть коли спогади придушуються, вони залишаються у пам'яті повністю непошкодженими, а потім можуть бути виявлені несвідомо». Як це і сталося в моїх снах, не свідомо спогади почали проявлятися.

Їх (**науковців**), **дивує**, «що ефект придушення спогадів не обмежується тільки свідомою пам'яттю». Тобто вони зрозуміли, що дане явище виходить

«за межі областей мозку», свідомості, і воно залишає свої сліди в підсвідомості, через, що може несвідомо впливати на нашу поведінку. ...Ось чого-чого, а цього б точно не хотілось! Мабуть і справді, краще про це нікому не говорити, особливо Мілі... Дані побоювання, стосовно впливу на поведінку, не є марними, бо: *«наші спогади можуть вислизати і виходити з-під контролю, а неконтрольовані спогади можуть переслідувати нас і викликати психологічні проблеми, що відбувається у випадку посттравматичного стресового розладу»*. Виходить, що мої спогади стали неконтрольованими, та почали мене переслідувати, в моїх снах! Чи то знову, я все перебільшую?.. Важко визначити якусь одну відповідь.

Але при подальших дослідженнях, мене зацікавив та насторожив одночасно один **факт**: *«щоразу, як ми повертаємось до певних подій у пам'яті, ми реконструюємо ці події і через певний час, вони вже стають невпізнаними, як у грі в зіпсований телефон»*. Тобто можна почати *«плутати свою уяву з реальними спогадами»*. І в цьому відіграє не малу роль підсвідомість: *«вона має властивість візуалізувати події, та настільки вміло, що при пригадуванні, можна не помітити, як почнуть візуалізовуватися ті картини, яких в житті взагалі не було, по причині перемішування правди з бажаним чи чогось очікуваного, перетворюючи спогади - в вигадку!»*. Хм, дуже цікаво, в середині аж з'явилося почуття ніби хтось спеціально хоче мене задурити. ...Та ні, це скоріш за все антинауково. ...Добре, продовжу свої дослідження пізніше, поки не по плував різні факти, та не звів себе з розуму.

[Авторка] Тому закінчивши досліди в Бібліотеці Макс попрямував до себе в кімнату відпочивати.

14. Розділ: Незабутній [еротика]

[Оповідач Макс] Відпочиваючи в своїй кімнаті, я переглядав мій улюблений серіал. Чому знову не займався розумовою роботою як геній? Бо як я казав, на початку нашого з вами знайомства, нам також потрібен відпочинок та розрада, особливо мені, після важкого навчального дня, та навантажень на мозок після дослідів наукових статей – бо мозок споживає найбільшу кількість енергії в калоріях, мабуть тому, я так обожаю солодке. Хех, я знову відволікся від нашої історії, вибачаюсь за цю раптову слабкість.

Це було вже надвечір, в мої двері постукали, я одразу ж не зрозумів хто це. Бо ще ніколи, особливо в цей час, ніхто не приходив до нас з Василем. Навіть не можу пригадати, чи були взагалі у нас колись гості. Тому я одразу підійшов до дверей, та спитав, «Хто там?»

Міла: Це я Максе, можна увійти?

Макс: Так звісно Міла заходь, а як тобі вдалося пройти повз покоївок в нашому чоловічому гуртожитку?

Міла: А ти гадаєш тільки в тебе гарні відносини з усім жіночим персоналом? ;)

Макс: Виходить ми з тобою ще та парочка, навіть ключики до людей знаходимо ідентичні? ;)

Міла: Ти їх квітами причаровував? ;))

Макс: Майже :), шоколадками ;).

Міла: Так, годі стояти в дверях «червоні щічки», запроси вже дівчину до себе на чай!

Макс: Так звісно, вибач мене Міл. Прошу вас «Мадемуазель» в мої скромні хори, можете присісти на те ліжко Василя, він якраз знову у від'їзді.

Міла: Вельми дякую вам «Пане», може я ще і приляжу на ньому разом з вами?, - кокетливо ;)), граючись очима питала вона. І я підхопивши гру відповів жартома, **[Макс:]** - А чому б і ні? :), тепер на двох – є два вільних ліжка, - в цей момент вона різко підійшла до мене в один ривок, схопила рукою мене міцно-при-міцно за геніталії; пустивши велику кількість розряду по всьому тілу. А її локони звабливе дивилися на мене, звисаючи над її анфасом обличчя.

Міла: Я вже гадала ти ніколи цього не скажеш, мій любчику. Як же я тебе хочу!, - **[Оповідач Макс]** після чого силою однієї руки, повалила мене на койку, та присіла зверху, почала муркотати ніжним, еротичним голосом обіцянки: що ось-ось, мені буде файно як ніколи. Будучи цнотливим, я не міг поворухнутися ні на міліметр, ...бо уявляв собі – це якось інакше; в середині, щось не давало спокою, але що? Я не міг зрозуміти. Певна річ, Міла часу не марнувала: вона ніжно почала з поцілунків шиї, утворюючи, в моїх нервах неабиякий лоскіт та тремтіння до самих кінчиків пальців. Опісля перейшла до розстібання гудзиків

моєї сорочки не застосовуючи рук, користуючись лише своїм грайливим ротиком. Вона зиркала мені прямо в очі, не зводячи їх ні на мить, чим більше бавилася з моїм стрімким вируванням киплячої хіті. З кожним поцілунком тіла, волоски дубіли, в голові паморочилося від сп'яніння ейфорією пестошів; котячого язичка - котрий танцював льодяний балет на голому торсі. Від такої гри ми обидва завчасно змогли в усіх інтимних місцях. Опісля вона почала бешкетуючи, еротично знімати з себе верхніх одяг, і ось тут, я побачив її дивовижне дівоче тіло янгола. На ній не було жодної складки, шкіра підтягнута, а над усім цим, височіли два невеличкі, але напружені два лона, якими вона тісно-тісно притулилася до мене. Пристрасно заблагала розстібнути її застібки на ліфчику. Я невпевнено протягнув руки, але в мене не вийшло одразу. Її – це дуже розсмішило по-доброму, і вона почала допомагати своїми руками, моїм пальчикам виконати цей важливий інтимний ритуал. Застібки - стрімко відпустили бретельки, і вона впритул до вухка прошепотіла *[Міла]* «Ти готовий Максе?», *[Максе]* «Так Міло», - ковтаючи слину відповів. Вона піднялася надомною, залишивши бюстгальтер лежати на моїх сильних грудях. Її цяцьки були невимовної краси, взявши мою руку, вона притиснула її до своїх м'якеньких подушечок та так голосно закричала, що я одразу прийшов до тями.

Схопив одразу ж її міцно та повалив на ліжко, тепер я був зверху на коні. Почав люту скидати з себе та неї штани та переходити до рішучих дій, а її очі горіли ще яскравіше, вже новими барвами емоцій, які мені важко описати. Але на жаль, мені не вдавалося просунути одразу ж свого списа в її рожевий лючок. Вона ще більше зняковіло-змішано засміялася, та промовила:

Міла: Максе спустися будь ласка нижче, та прояви повагу до Міліани, змочи її надійно, як – ти це вмєєш. Вона дуже давно на тебе чекала, тому впевнена, що ти зможеш залишити найкращі перші враження в неї. ...Сміливіше, не варто соромитися, ти мій коханий, а я твоя половинка. ...Не бійся. Тим паче мені дуже сподобалася твоя впевненість та рішучість перед цим. ...Я тебе кохаю мій ловелас, будьмо кохатися відверто, щиро до самого ранку!

[Оповідач Максе] Її промова вмить пробудила в мені голодного звіра. Своєю пашчею я вписався в її піріжечок, висмоктуючи увесь молочний джем, під музичний супровід: «Та-а-ак Максе, ...Ще-е-е, Сильні-і-ше, ...Та-а-ак», «Ще трохи, не зупи-и-а-ах-няйся-а-а!» «А-а-а, ось-ось, вже-е-ег-е, майже-е-ег-ех-еп-а-а-xxx». ...«та-ак Максе – це було дивовижно, ти і справді зумів Міліану здивувати, вельми дякую мій лицар.

Макс: А хто сказав, що вже все? ;), - і стрімко, щодуху втиснув свого списа в її розпарений піріжечок: «А-А-аа, та-аак, не зупиняйся, ще!», - горлала вона.

[Оповідач Макс] Стінки її піріжечка стискалися все сильніше, а стегна рухалися спільно наших подихів в один акт. Оповитими ногами, вона притискала мене що-духу впритул до себе, спрямовуючи темп і силу в напрямку оргазму. Її домінація – зводила мене до небес. Відчуття її подиху, поєднання тіл, - надавало небувалого в моєму житті умиротворення та щастя. Скінчивши в тіло декілька разів - через декілька годин, на ранок, ми розляглися разом на тісному ліжку Василя, та посміхалися, чи то від іронії місця, чи то щастя від возз'єднання.

Міла: Максе (ах-хх-ех) дякую тобі за цю казку, ...усе було неперевершено-фантастично. Ти найкращий коханець у світі! І тільки мій!

Макс: Дякую тобі, мені дуже приємно, - переводячи подих говорив, - ти також найліпша королева в усьому всесвіті. Буду кохати усе життя!, - що я кажу?! Невже я і справді остаточно закохався, та знайшов ту саму? Так – це вона! Нарешті! Тепер обов'язково познайомлю її зі своїми батьками.

Макс: - Міла?...

Міла: Максе, давай вже потім, мені зараз так добре, ...давай просто полежимо разом тихенько, - ніжно, перебила мене.

Макс: Так звісно Міла, вибач, - ми так і заснули разом, прокинувшись на ранок через 3-4 години.

...[Авторка:] Передсвідомість:

Діере Біскемер: Гайда всі сюди! Навіть мерехтіння від бар'єру зовсім не лишилося!

Джулі: Стійте! Полишимо його в спокої, принаймні сьогодні.

Пенгакау: Тобто чому?

Мухавіліші: Що сталося сестричка?

Джулі: В нього був такий яскравий сьогодні день, та ніч. Я не можу зараз втрутитися та перебити - це щастя братика. Я хоч його і ненавиджу - але все одно його люблю. ...Мабуть вам мене не зрозуміти...

Діере Біскемер: Чесно кажучи так.

Адже: Підтримую Діере.

Мухавілісші: А я по жіночому з тобою солідарна сестричка. Тим паче ти найстарша серед нас усіх. Тому сьогодні ні якого дозвілля.

Пенгакау: Е-ні, ми з хлопцями підемо, та будемо там веселитися!

[Авторка:] В цю мить Джулі одним клацанням пальців - створила небувалий бар'єр.

Джулі: Всі по закуткам. Я все сказала!

[Авторка:] Ось тут усі зрозуміли, що зміни стають більші, ніж навіть очікували, і головною кураторкою буде Джулі. Звісно АльтерЕго - це не подобалося, але іншого варіанту на вихід в живий світ - вони не мали. А Джулі окрім сестринської любові - боялася, що якщо різко Макса залякати - це приверне увагу спеціалістів, і його запроторять до лікарні, і знову позбавлять її та Альтерів - хоча б такого життя в снах. Тому вирішила дати йому деякий час на щастя та кохання, та милуватися зростанням братика, поки вони не перервали - це з Альтерами.

...

[Оповідач Макс] Цей ранок, зустрічав разом з коханою у теплом ліжку. Вже декілька місяць, як ми з Мілою щовихідних живемо разом, після мого останнього кошмару. Як таке можливо? Бо мені дуже пощастило, що Василь обожнює риболовлю, і кожні вихідні, в будь яку погоду їздить на озеро з ночівлею. А ми відповідно в цей час з Мілою тихенько веселимося).

Міла: Добрий ранок, котику, як спалося?, - роблячи потягусі спитала.

Макс: Як завжди чудово коли ти поряд кохана, - сказавши це, поцілував в її ніжні пухкі губки, опісля встав заварити окропу.

Міла: Ммм Максе, ти знову спав голий? Це так збуджує – обожною бачити покривало на твоєму оголеному, сильному чоловічому тілі. А ще більше милуюся, коли ти, як зараз, еротично встаєш з ліжка, і з тебе плавно спадає ковдра. Ти в мене найкращий у світі Максе! Мабуть тому, нам усі вже заздрять в універсі.

Макс: Можливо..., хоча я якось не звертав на – це уваги.

Міла: Хех, шкода, що в гуртожитках немає окремих кімнат для пар.

Макс: Взагалі-то є, для тих хто одружений, чи з дітьми. А ти в якому статусі хочеш бути?, - жартома запитав її.

Міла: Хах, ну ти й гуморист Максе. Звісно, що перший варіант, бо до дітей я ще не готова. Та і твоїй матері я дуже подобаюсь як невістка, ми з нею дуже добре полагодили, хоч поки лише по скайпу. Вона обіцяла замовити словечко за мою гру в її театрі; ми з нею спорідненні творчі душі.

Макс: Згоден, що нам зарано поки одружуватися, ми лише декілька місяців знайомі, потрібно щоб принаймні рік в стосунках пройшов, та і навчання закінчити, піти працювати, відкласти зароблені кошти, щоб в ідеалі купити власну квартиру; і аж тоді вже можна буде одружитися.

Міла: Хех Максе, який же ти в мене прагматичний, за що тебе і люблю :) хоча якось чекати ще десь 5-10 років, дуже не хочеться, в голові ці цифри терміну здаються недосяжними, мабуть тому ти і правий, що нам поки зарано йти до РАГСу, все таки, як ніяк, ми ще діти, - зітхаючи промовила.

Авторка: Надалі вони продовжили амурно розмовляти, попиваючи зеленого чаю, а опісля пішли до Універсу.

ЧЕТВЕРТА ЧАСТИНА: ПЕРЕЛОМ

---

15. Розділ: «Вікторія» [діалоги]

[Авторка:] В універсі бесіда студентів:

Лілі: Ох, дивіться йдуть Міла та Макс, як я заздрю їх ідеальним стосункам.

Ксенія: Угугусіки, вони такі лапулі.

Вікторія: Та годі вам торочити дівчата - постійно за них! Вже забембали, що капець. Скільки можна?! Немає, що ще обговорити? Певна, що їх союз не вічний і рано чи пізно вони розійдуться.

Лілі: Сумніваюсь, що є така сила яка спроможна на це.

Ксенія: Цілком згодна.

Вікторія: А закладемося, що не пройде і тижня як я розіб'ю цей недосоюз, ще й люто осоромлю їх обох! Зробивши їх ненависними ворогами!

Лілі: А давай!

Ксенія: А на, що будемо сперечатися?

Вікторія: Якщо я програю - то викладаю свої інтим фото в мережу, якщо виграю - то викладаєте ви.

Лілі: Тю, тобі ж вже не звикати до подібного.

Вікторія: По зубам не хочеш?

Ксенія: Добре, ми згодні. Все одно раз живемо, а так хоч може хлопців знайдемо нових :).

Лілі: Час пішов.

...

[Оповідач Макс]Сьогоднішній день повинен був бути звичайним: ми з Мілою переходили, під час малої перерви, з 301 аудиторії в 205, в натівпі ми зіштовхнулися з дівчиною і вона о прокинула на підлогу свої конспекти.

Вікторія: Ой, вибачте мене будь ласка, я така незграба, - це була наша однокурсниця - міс Універ, усі брутальні парубки - були в полоні її вроди.

Макс: Це ви нас вибачте будь ласка, зараз я вам допоможу, - та нахилився допомогти.

Вікторія: Ой, та таким моторним парубкам можна й на ти до мене звертатися, ми ж все таки однолітки. Чи ти вважаєш мене старою шкапою?, - лисичім поглядом подивилася на мене, - Макс, якщо не помилюся тебе звати.

Макс: Добре, згоден, можна й на ти, вибач, я тебе не хотів образити, це все лише мої таргани в голові.

Вікторія: Та все норм, а про твоє дивацтво чутка ходить вже давно по усьому універу. Ось тільки я не можу зрозуміти – як ці гади не заважають тобі навчатися в нашій кафедрі психофізіології? Хоча добре, не будемо про – це, залишимо поки, це питання риторичним. До речі, якщо ти забув, то мене звати Вікторія, а для тебе можна просто Віка, чи навіть Вікусік, - сказавши – це, вона заграючи витримала невеличку емоційну паузу, а опісля побачивши наш емоційний ступор з Мілою, вона гучно, напускним сміхом розсміялася, - Ось і познайомилися нарешті, а то разом навчаємося вже декілька місяців, а імен так і не запам'ятали один одного. Хоча про тебе дуже багато приємного говорять інші дівчата. Тому й цікаво, чи все – це правда? Може кудись могли б сходити випити кофе?

Міла: Кхм-кхм. Вибачаюсь, я вам не заважаю?

Вікторія: Гм, не думаю що ти єдина кому цікавий Макс. Але вибач як..., - не встигнувши закінчити, Міла з усієї своєї спортивної сили зарядила їй у ніс, що та аж впала на дупу, і в неї з носа потекла кров. Усі були в шоці. А Міла відчула що я сильно стиснув її руку, спиняючи її від майбутнього самосуду. Спинилася, та без слів розвернулася на 90 градусів без слів та пішли своїм шляхом. А усі свідки почали висміювати Вікторію. Про дану подію, ні я ні Міла не хотіли навіть згадувати.

[Авторка:] Того ж дня на останній парі: Вікторія спробувала вдруге залицятися до Макса публічно, тим самим, щоб додатково провокувати Мілу на ревність. Під час відповіді на запитання вчителя: “Які спільні якості є у видатних чоловіків?” Вона почала перераховувати подібні якості які є і у Макса, опісля сором’язливо промовила, що хотіла б мати собі такого ж чоловіка, чим викликала ще більшу концентрацію уваги аудиторії. І довго не затягуючи інтригу оголосила: що в аудиторії є такий моторний парубок Макс - ідеальний коханець.

Вся аудиторія заревла гвалтом сміху та захвату. Тільки Макс, та Міла залишалися непохитні в емоціях. Їх довіра та почуття ні на крихту не стрепехнулися від такої дрібної провокації. Бабільше, вони відчували гордість, що їх ідеальні стосунки викликають у заздрісників таку увагу. Звісно, що Вікторія не бажала на цьому зупинятися; зваживши, вона вирішила спокусити Макса наодинці, щоб очі Міли не заважали йому зраджувати.

...

Оповідач Макс: На великій перерві ми з Мілою взяли порції обіду в їдальні, та зайняли вільний стіл. Відчувши потребу в туалеті, та щоб також за одно помити руки, відійшов до самого дальнього туалету в універсі, до якого майже ніхто і ніколи не доходив, саме його я здавна полюбив, бо там можна було в тиші та спокої робити свої чоловічі справи, і ніхто, майже ніколи тебе не підслуховував.

Але за мною прослідкувала Вікторія, та нишком забігла до вбиральні. І в момент коли я хотів зайти в саму дальню кабінку у стіни: вона мене схопила, тісно притиснула до кутка, коліном вперлася в пах, її подих був зустрічним з моїм, створюючи враження, що ми вже дихали одним повітрям. І здається вона шепотіла: «я хочу тебе, тут і зараз! Візьми мене прямо тут в кабінці! Ніхто не дізнається!».

Я був в шокований її наглістю, та домаганнями! І це, ще було не все! Ця Вікторія після цього еротичного гіпнозу, вирішила сильним поцілунком вчепитися в мої губи, атакуючи своїм язиком мій зімкнутий рот, та одночасно схопила мене дуже міцно за геніталії скрізь штани, та почала намагатися ними жонглювати. Не стерпівши такої нахабності! Я з лютої сили, з правої, (хоча й долонькою), вписав їй по щоці! Тепер вона була в ступорі, а в друге, щоб

контрольно, виписав ляпаса з лівої. Вона одразу ж опритомніла, та почала волати.

Вікторія: Чуєш виродок, ти що собі дозволяєш? Ти вважаєш, що такий сміливий, що можеш бити дівчину?! Та я тебе зараз, - і замахнулася на мене рукою: я різко та впевнено схопив її за руку не спричиняючи болю, та розмірено промовив, *[Макс]* - Вікторія, досить! Здається ви мене с кимось сплутали чи загралися в імператрицю! Ви мені не цікаві зовсім, і в мене є кохана дівчина, і крім неї, мені ні з ким іншим більше не потрібен спонтанний трах! А якщо ти ще раз спробуєш домагатися мене та мого тіла - то я виб'ю тобі усі зуби, і не подивлюся, що ти дівчина! І твої спортивні друзі, які мають не саму добропорядну репутацію мене не спинять, та не налякають!, - сказавши – це, я розвернувся та зайшов до сусідньої кабінки.

Вікторія: Що? Що ти сказав?! Тобто я тобі не цікава, і ти ні мене ні моїх хлопців не боїшся? Тобі кабздець виплодок, чуєш?! Я хотіла по-хорошому, зробити тобі приємно і себе прославити, але тепер буде війна! І знай, Вікторія – ніколи не відступає – та не програє! Чекай відповідку, - схидно промовивши останню фразу пішла із туалету.

[Авторка:] Вікторія хворіла нарцисовим розладом особистості - Відчуття Власної Величі (ВВВ), вона не могла спокійно бачити щастя інших, тим паче не підкупне нічим - як у наших героїв. Вона буквально лютувала, коли чула від знайомих хоч слово про них та їх кохання. Тому, коли почула від своїх славних друзів, що союз Мілі та Макса - не по рушній. Це неабияк зачепило її ВВВ, і шанс публічного знуцання - є нагородою. Спочатку вона і справді “по-доброму” хотіла вирішити, просто звабити Макса, та насолити Мілі. Вона й справді вірила, що вона настільки вродлива, що будь хто, і навіть Макс - буде падати в уклін ногам, тільки б хоч раз вкусити її розпіарений біляш. Тому вона була як ніколи злюща на Героя книги за відмову - це неабияк підкосило її ВВВ.

[Авторка:] Того ж вечора в барі, розмови напідпитку.

Федір: Ох, щось ти сьогодні не в гуморі королева, що сталося?

Вікторія: Цей бовдур Макс сьогодні мене побив в чоловічій вбиральні - лиш за те, що я хотіла йому зробити приємно - БЕЗКОШТОВНО!!!

Дмито: Кабздець, оце так остолоп! Відмовлятися від такого!

Федір: А чого ти так до нього причепилася? Він же ж навіть не в твоєму смаку.

Вікторія: То є так, він ще той простолюддя, та соціально дикий. Просто мене люто бісять їх амурні стосунки, які усі оговорюють більше за мене!

Лілі: Ну ти ж не порівнюй себе з Мілою, то ще та королева.

Вікторія: Слухай, ти колись все таки нарвешся! Тим паче - це я міс Універ.

Ксенія: Тільки тому - бо Міла не захотіла приймати участі, через конкурс купальників. А так би вона тебе перемогла б.

Вікторія: Ненавиджу вас подруги! Ну й колежанки мені попалися. :)

Лілі: Які є :)

Вікторія: Але ви праві, я ненавиджу їх обох, що того знався всього, що цю чеснотну та святу майстриню на всі руки. Фу! Аж блювати хочеться, від цього їх блюзнірства.

Дмитро: Яка ж ти зміюка Віка, я офігіваю. ...Бармен їй більше не наливати.

Федір: Я чув від дівчат, що ти з ними заклалася, вірно?

Вікторія: Так, при тому на тверезу голову.

Федір: В мене - є план як тобі допомогти: але послуга за послугу, іде?

Вікторія: Валяй

[Авторка:] Він розклав їй увесь план дій гвалтування Макса. За таку допомогу від хлопців, Вікторія запропонувала на дяку задовольнити сексуально усіх парубків учасників, та навіть своїх подружок бісексуалок. Усім така пропозиція сподобалася. Єдине Федір попросив щоб замість сексу Вікторія з дівчатами допомогла йому після всього цього розпочати стосунки з Мілою. Ця ідея - була ідеальна для Вікторії, таким чином вона вб'є обох зайців: і стосунки знищить в хлам, і Максу так насолить, що той взагалі більше не зможе ніколи радіти.

16. Розділ: Згвалтування [інтимна драма]

[Авторка:] На днях дівчата відвезли таємно від Макса Мілу в кінотеатр, та узяли з собою локальну глушилку мобільного зв'язку, яку підігнали хлопці, щоб обрізати її зв'язок.

[Оповідач Макс:] Розшукуючи кохану, після окремих пар для хлопців, не міг ніде її знайти, ще й телефон її був поза зоною досяжності. На щастя зустрів студента який її бачив.

Дмитро: Максе, ледве тебе знайшов. Терміново потрібна твоя допомога, Міла сховалася в підвалі покинутої човнової станції, плаче там, і нікого до себе не підпускає. Може хоч з тобою - згодиться говорити.

[Оповідач Макс:] Не втрачаючи ні секунди - кулею шаснув до річки, яка була недалеко. Поки мчався роздумував: що вона там могла забути, та що ж могло знову трапитися? Прибігши, я почув дівчачий стогін, про який казав Дмитро. Вхід у підвал був цілком порослий кущами, між якими була дуже не зручна "стежка", по якій - явно рідко ходять. Прodeвшись в середину ступав на шум склипів: "Міла де ти? Що сталося", - **[Авторка:]** і в цей момент Макса ловлять невідомі та міцно тримають, а з темряви виходить Вікторія: з лисячою посмішкою та в чорному латексному костюмі, на оголене тіло, з лежачими циськами поверх наряду.

Вікторія: Ну що ж Максе, вітаю тебе - ти влип! А я тобі казала, від долі не втечеш :).

Макс: Що ти задумала?, - переляканий, в невідомості майбутнього.

Вікторія: Ха-ах-хах-ах, скоро ти дізнаєшся. Це мій маленький сюрприз для тебе Любчику, - опісля не спішно підійшла, поцілувала Макса в щічку та одразу ж її маніакально, цинічно облизала, - все кінчайте з ним хлопці.

Максе: Тобто кінчайте??! Ти що задумала дурепа??!, - і в цей момент хлопці вколюють в плече йому невідому речовину: після якої його тіло почало втрачати силу, а думки плутатися, ніби уся кров пішла в саме головне місце чоловіків.

Вікторія: Ти мене чуєш Максе?, - питала тримаючи його за підборіддя, стиснувши пальцями щоки, - тепер машкара ти пізнаєш мою лють та кохання за один вечір. Не хвилюйся, ти жити будеш фізично, але морально я тебе вб'ю!

Макс: Еа-еи що-оє ти-е ме-е-е-ні а-кх вко-о-лола, - ледве проборкотавши.

Вікторія: Нічого страшного, лише таємна речовина від моїх друзів, яка зробить з тебе керовану секс куклу, на ці декілька годин нашої вечірки. Як пройде оніміння, ти відчуєш люту звірину хіть, при цьому ти будеш слухняний та не агресивний. І бабільше тобі скажу - ти станеш сьогодні зіркою! Але я все одно хочу тебе для початку прив'язати, - хлопці роздягнули його до гола та прив'язали ремнями руки та ноги до до БДСМ гойдалки, - буду сьогодні з тобою гратися моя тваринка, ...а потім хе-хех-хех і на розшматування віддам твою сраку та горлянку - своїм хлопцям. Ти будеш багати пощади, але тебе ніхто не почує, бо це наше таємне місце - секс екстрималів, в нас тут є усі потрібні іграшки та інструменти. А я буду твоєю господаркою Максе, ти чуєш мене шерепа?!, - сильно луснула флогером по його оголеному животику, - відповідай чуперадло!

Макс: А-а-а-й е-е-і-и-и-й, - вона безперервно продовжувала бити флогером по животу та грудям, - а-е-а про-о-шу-у не тре-ба-а-а, поща-ди-и.

Вікторія: О ні шльондра! Гайда підніміть його хлопці, - та як тільки тіло Макс почало горизонтально висіти над підлогою, Госпожа зашцепила на соски металеві затискачі, а на член одягнула дуже тугий пояс вірності, який ще і перетискав вхід до мошонки, - ох зараз і буде тобі весело гнида!, - та почала стеком бити по його яечкам та закованій цюцюрці, комбінуючи черговість ударів, - Тобі подобається? Хтива ти сучка!

Макс: Ні! Ні! Пощадіть його! Йо-о-му-у дуже тісно-о!!

Вікторія: Ах ти недомірок! Ти смієш перечити своїй королеві?! Зараз твоя жопа поплатиться за твою неприборканість!, - та почала люто до посиніння хвиськати його гузницю Шльопалкою, раз-за-разом приручаючи Макса бути слухняним рабом своєї господарки. Побачивши вже синій колір його сідниць, вона попросила Ксенію всунути в його анус, середніх розмірів анальну пробку, для підготовки - веселощів. І поки попка маринувалася - вона хлестала з усієї сили батогом по спині, грудям, животу та ногам. А його крик та стогін, який проривався через вставлений кляп до рота - був медом для усіх присутніх.

[Авторка:] Чого вони ще з ним тільки не робила та з його паністарою, поки він не промовив потрібні слова. Але про - це ви вже дізнаєтесь пізніше з його снів, не хочу вивертати усю інформацію одразу.

Макс: Так, так ти моя госпожа - королева.

Вікторія: Потаскуха - на ти звертайся до госпожи!, - і всипала йому легенько кінчиками стека по горішкам, але цього було достатньо, щоб затремтіло усе його тіло, - ти хочеш ще вилупок? Хочеш моєї влади над собою? Розбещена ти мандрьоха!

Макс: Так моя госпожа, я хочу ще, зроби́ть мене власною тваринкою, я хочу бути підкорений вами.

Дмитро: Ти диви, а ліки схоже вже працюють, кукуха то в нього вже поїхала.

Вікторія: Федір ти знімаєш?

Федір: Так. Продовжуй, це люто як збуджує - ти просто фу́рія, - Вікторія легенько його шльопнула флогером, та взявши за ерогований пеніс міцно-міцно - поцілувала Федора у губи з язичком, що в того аж змазка рясно полилася на підлогу.

Вікторія: Та-ак може тоді не будеш відмовлятися від моєї нагороди?

Федір: Хех-іх, подивимось, але зваж, що я буду над тобою насідати, а не ти надомною - а я дуже жорсткий та витривалий!

Вікторія: М-м-м, зацікавив мій королю. ... Так добре, перейдемо до веселощів.

Авторка: І почалася зйомка інтиму Макса з Вікторією в усіх ракурсах, та варіантах. Вона насідала на його прутні неабияк сильно: “Ох, який він в тебе смачний, твердий та пухкий - не дивно, що Міла за тебе так тримається”. Макс ставши лютим звіром, накинувся на Вікторію, здер швидко з неї увесь одяг, та почав швидко її нашатковувати, диво як її гучний стогін не почули перехожі зіваки. Він дер її в усі проміжності: в ротик до бульб, а в попку до сквірта. Не в змозі більше просто дивитися (на знімавши достатньо кадрів), інші учасники: Дмитро, Федір, Лілі та Ксенії підключилися до процесу - утворивши божественну оргію з усіма властивими ритуалами, як в поклоніннях Ваалу. Звісно і дупі Макса дісталосся не слабо, її розтягнули хлопці, у яких були чималі цюцюрки, та нашпигували його та дівчат вони своїми білками.

Посеред ночі вони полягали: оголені, мокрі та майже непритомні, купкою посеред кімнати.

Пропаревшись в людському муравейнику, до Макса почав вертатися глузд.

Макс: А-а-ах, як добре та тепло. Міла, дай я тебе поцілую, - та не розплючуючи сліпи поцілував сідниці Лілії.

Лілі: Припини, мені лоскітно ;), - скрізь дрімоту мовила, не розкривши балухи.

Макс: Міла??, - відкривши беньки, він щодуху заорав, пробудивши всіх одразу.

Дмитро: Атас Федір, треба його в'язати! Поки він нас не попалив.

Лілі: Тихо, тихо Максе, усе славно - не репетуй.

Макс: А-а-а, що сталося?! Чому ви усі голі?! Чому я нагий?! Де - це я?!, - та з наскоку на нього стрибнув Федір та повалив на землю, - що ви робите?!

Допоможіть люди!!, - затуливши рота Максу, Федір почав вимагати терміново принести горілку та лійку, після чого почали заливати йому у глотку без закуски на тощак алкоголь, до поки Макс не вирубився.

Дмитро: Ху-ух, ледве встигли.

Лілі: А ми не переборщили друзі?

Федір: Все норм, жити буде. Так Дмитро подай мені будь ласка тачку, зараз його відвеземо на парадну.

[Авторка:] Після чого покотили його не помітно - до головного входу в універ, а усю дорогу дівчата з переду та позаду - були на шухері, поки хлопці доставляли Макса. Зваливши його на асфальт, Вікторія для збільшення безслав'я - виставила його в позу, "майже раком", та стягнула штани з трусами. Федору картина сподобалася, але як дизайнер, для смаку він вирішив додати гарніру з розтопленого шоколаду перемішеного з крохмалем, та розмазали дане добро по його гепі. Так він провалявся до ранку, і ніхто з перехожих, студентів і навіть вчителів - не забажав йому допомогти.

[Авторка:] У передсвідомості:

Дієре Біскемер: Ох і вечірка, щойно була у Макса.

Мухавіліші: А мені сподобалося, особливо коли він був в покорі: ця інтимна гра в господаря та рабину неабияк “збудила” мене - якщо так можна сказати. Це було значно цікавіше, ніж в тих порно що дивився підлітком Макс.

Пенгакау: Цікаво, чому вони так з Міллою не грали?

Адже: Бо був раз, коли вона одягнула шкіряну білизну та маску зайчиці на очі, та намагалася хлестати міні флогером Макса, але йому такий подарунок на день народження не зайшов :(, він зняковіло відмовився, боячись, що це не його тематика, та надмірне збочення в інтимних стосунках пари.

Хьюакара: Хоча я пам'ятаю, що він ще як любив те порно!

Мухавіліші: Просто Макс боявся, що після таких ігор Міла перестане його сприймати як раніше, і він із файного чоловіка перетвориться, банальну середньостатистичну іграшку, або ще гірше в секс підстилку - яка із застінок спальні - перейде в реальне побутове життя.

Пенгакау: Як все - це складно у цих людей, ці їх стосунки та забавки.

Дієре Біскемер: Не хвилюйся, ти зможеш освоїтися в їх світі.

Хьюакара: Тільки я чомусь сьогодні взагалі не бачив його снів. Даний екранний бар'єр - суцільно чорна стіна. Таке вже колись було Джулі?

Джулі: Ні не було, і це дуже дивно...

Мухавіліші: Схоже, це через ті заборони речовини, які ще переміщалися в крові з лютою дозою алкоголю на тощак - дивно як він взагалі, ще живий?

Хьюакара: Ей! Тіпон тобі на язик! Ти, що таке верзеш!

Оповідач Адже: Схаменися Хьюакара, він в нас живучий, ти тільки пригадай як я з'явився на світ: Макс в свої 16 років заїхав покататися в місцині - шахтарської зони обвалення на своєму велосипеді, бо ті місця завжди славилися своєю атмосферною природою покинутості. Але в момент його їзди по залишкам дороги, земля почала тремтіти, опісля різко тріскатися та шуміти низьким інфразвуком, в паніці Макс почав ви рулювати через бур'яни, втікаючи від обвалення ґрунту, яке стрімко йшло за ним. І через 10 секунд він вже летів разом з велосипедом у прірву: скочуюсь, куляючись по свіже осілому ґрунту метрів двісті. Диво, як його там не поховало живцем, хоча велосипед там так і

залишився вкопаний, лиш одне з колес, на половину стирчало погнуте вісімкою із землі. Будучи увесь перебитий, та загубивши свій телефон під час падіння, в немозі викликати допомогу, просидів до вечора в тій ямі, зранений він почав намагатися потроху звідти вибиратися. На щастя поруч було велике повалене дерево, по його стовбуру він зміг виповзти на гору. Майже опівночі він дістався додому. Батьки не знаходили собі місця, тому коли він прийшов хотіли спочатку сварити, але бачачи його рани, одразу ж його відвезли до лікарні. На щастя він відбувся лише важкими заболями.

Джулі: Годі теревенити, треба готуватися до прийому гостей.

17. Розділ: Ганьба [драма]

[Авторка:] На ранок, в чаті універу - від аноніму усі отримують фото та відео сексу Макса з Вікторію, з приписом: "Той хто клявся вірності, та видавався святим - під чарками горілки показав свою справжню суть та хіть - милуйтеся цим довбнем"; Побачивши таке з самого ранку - Міла: в гніві та розпачі шкварила в пошуку Мака, до поки не знайшла його місце спочивання - ганьби.

Міла: Паршивець, як ти міг?! Песиголовець! Ненавиджу тебе!, - хлестала його, що духу по щокам, майже не притомного Макса.

Макс: Е-е-к-хи-к-ик-хе, - гикаючи, - що сталося? Де-е я? А-у-ч боляче, - ледве очунюваючись з бодуна протягував Макс, не розуміючи де він, та що сталося, та чому йому так холодно і мокро - там.

Міла: Як - це розуміти Макса?! Чому? Чому саме з нею?! Що сталося? Чому ти пив? Ти ж ніколи до цього не випивав! Хто вас знімав? Відповідай Макса - прошу!, - схлипуючи телепала Макса за комір та показувала інтимні фото на телефоні.

[Авторка:] Макс не міг зрозуміти, що коїться, страшенний головний біль та шум у венах - заважав мислити. Ще й картинка в очах пливла: тому він не міг нормально розгледіти, що конкретно на тих фото (тобто він бачив якихось голих людей, але не розрізняв в них себе та Вікторію).

Макс: Мі-і-ла ик-ик-хре, - продовжував гикати та відригувати, - ти що, вирішила з ранку порно подивитися? :), - ледве натягнув п'яну посмішку на все обличчя.

Міла: Ти ще й знущаєшся бовдур! Скотиняка невігласна! А я ще дурепа - тебе кохала! Не вірю своїм очам та вухам, ...ох і ідіотка я, що повірила тобі, ще й життя хотіла з тобою зв'язати! Гицель нікчемний - я ж тобі давала в себе кінчати, бо не проти була мати від тебе сина, ...не дай бог тепер, щоб я завагітніла від тебе, краще я аборт зроблю - чим від такого виродка мати дітей!

Макс: Ти вагітна Міла? Я буду мати наща-адк-ка?, - проблеснула іскри радості, скрізь металевий бодун.

Міла: А ось тепер я і не знаю :), - Зловісно-хитро посміхнулася, - гадай тепер, та бійся недомірок, - вдаривши в болюче місце комплексу Макса.

Макс: Міла, прошу - не треба!

Міла: Я досі не розумію, плюгавець - як ти міг мені зрадити з цією лярвою?! Я гадала ти інакший! А ти видається плотолубний недоалкаш! Шавка - ненавиджу тебе!! Щоб ти здох - бузувір!, - не слухаючи його кування, не слабо зарядила декілька разів ногами по його оголеній купрі, яка вже й так була синя від батога Вікторії. Хотіла була зарядити ще по оголеному члену: який був явно потертий, з ранами, та фіалкувато-синього кольору, але в момент замаху передумала - бачачи безпорадність Макса та сльози в його очах. Міла відчула, прилив приємних спогадів прожитого часу, вирішила через повагу до усього доброго - спинитися та взяти себе в руки. - **Міла:** Усе скінчено Макс - прощавай, - хоч і були чималі бажання сказати ще багато-прибагато наболілого, але вона не хотіла рвати свою душу чварами, тим паче привселюдно; вона й так була чимало осоромлена. Розвернувшись гордим маршем пішла від нього - не озираючись.

Макс: Мі-і-ла стрива-ай не йди, поясни будь ласка, що сталося, я нічого не розумію, - *[Авторка:]* в спробах голосно закричати, він майже хутко, з карачок, встав хитаючись, спробував наздогнати Мілу, але перечіпається одразу через власні спущені брюки, смачно затормозив підборіддям по асфальту, не хило клацнувши зубами. Усі роззяви почали голосно сміятися та тикати пальцями, навіть частина вчителів, які зранку йшли на роботу. А Макс скрізь залиті сльозами оченята бачив, як Міла віддаляється за горизонт...

За мить Макс відчув, як хтось заду одягає на нього брюки та заправляє його сорочку; піднімає та говорить теплі слова співчуття та підтримки, але сконцентруватися на них хлопцю важко - бо ранковий гам в голові не припинявся.

Василь: Ух тебе й поносило друже, о це ти вляпався, в усіх сенсах цього слова :). Не очікував від тебе, що ти можеш бути таким гульвісою. Ти не переймайся, усе буде гаразд, з часом усе забудеться, - та під руки вів його в гуртожиток. Макс шануватиме цей вчинок усе життя, і буде пишатися, що в нього був такий відданий друг - Василь.

Василь: Хех, дійшли нарешті, ти давай лягай та відпочивай - приходь у себе.

Макс: Дякую тобі Васю, - продовжував ледве говорити від безсилля.

Василь: Немає за що - це принцип дружби - допомагати, тому зараз зніму твої брюки та віднесу їх до пральні. ...Хах Максе, в мене для тебе хороші новини - ти не всрався - це всього на всього шоколад з якоюсь сумішшю :)), - зареготав, - схоже хтось зі студентів вирішив оглозувати тебе, поки ти лежав безпорадний, - але Максу від цього легше не стало; він кам'яним, нульовим обличчям глипнув на Василя, - вибач Максе, ...винен.

Макс: Прошу, залиш мене наодинці.., - задовольнивши його прохання, сусід покинув кімнату до самого вечора.

[Авторка:] Залишившись сам на сам, він переглядав викладені фото та повідомлення - анонімом в чаті універу. І скільки б разів сисадміни не видаляли, їх знову постили повторно; та й жваве обговорення в чаті було не зупинити. Усі (навіть деякі вчителі) тільки і торочили про безумного Макса - який засадив по самі помідори міс Всесвіт. Хтось глузував, а дехто навіть заздрич його "щастю". Ще й в той химерний день Міла відписала в чаті: "Хлопці, від сьогодні я вільна" - це повідомлення забило ніби кол в його юне серце. Такого болю, відчаю, осоромлення та поразки - він не відчував жодного разу. Усе стало - марним... Йому не хотілося вже нічого: ні науки, ні навчання, ні навіть просто жити. І що саме болюче - він не міг нічого пригадати з тих подій! ...Він до останнього хотів вірити - що це лише дуже реалістичний, лихий сон - який скоро скінчиться.., але... ..."А, що ж подумують батьки? А бабуся та дідусь? Яке стидовище на всю сім'ю Великих!"; на щастя надвечір Василь приніс заспокійливі ліки.

Василь: Максе, я розумію, що тобі важко, ...хоча лукавлю, я не можу цього - бо не переживав такого лиха та опороку. Але я справді щиро співчуваю твоєму болю і хочу тобі допомогти.

Макс: Як саме?

Василь: Для початку випий будь ласка ці ліки, а по друге - давай просто обговоримо, що сталося.

Макс: За ліки щиро дякую друже, може хоч так я зможу заснути, а стосовно обговорення - немає сенсу про що дискутувати, я нічого - не пам'ятаю.

Василь: Тобто взагалі? Бо я просто не можу зрозуміти - як тебе Вікторія, ще й п'яного змогла звабити? Ви ж завжди були поруч з Мілою.

Макс: Це - єдине, що я зумів пригадати, що шукав Мілу після чоловічих пар і її ніде не було, а усе інше - в пелені забуття. ...Наступні спогади: публічні хльостання Міли, мене на ганку.

Василь: Мабуть - це все через алкоголь - це звична справа, для таких доз. Але як так сталося? Та й хто вас знімав, та й навіщо?

Макс: Хто саме - я не знаю, але причина: це помста Вікторії - за приниження її гідності - мою твердою вірністю. ...Та й чесно кажучи - мені байдуже хто знімав, для чого знімав; тепер усе це - не грає ніякої ролі. Бо я все одно зрадив Мілі!..

Василь: Як так?! А може тебе звалтували! Треба подавати заяву до поліції!

Макс: Усе можливо, я також про - це думав. Але я не хочу ще більшого розголосу, чим він є! Мене й так страшить передбачення - сповіщення моїх рідних такою новиною, а вони надчуттєві! Батьки ж просто збожеволіють! ...Я не хочу, щоб їм було боляче, та й відповідати на їх співчутливі питання - не хочу! ... Я хочу лише спокою! Та Миру з Мілою. ...Але цього, скоріш за все вже не станеться :((

Василь: Я вірю, що ви порозумієтесь ще, ви молоді та розумні, у вас усе ще попереду.

Макс: Нажаль ні Василю, нажаль ні...

[Авторка:] Під час сну Макса у передсвідомості:

Джулі: Усі по місяцям, скоро у нас повинні з'явитися гості.

Адже: А чому тільки сьогодні, а не минулої ночі?

Мухавілісші: Бо тієї ночі, його мозок не працював як слід. А сьогодні - усе буде, сподіваюсь.

[Авторка:] Приходу Альтерки довелося чекати аж до 03:00. Вона з'явилася непомітно позаду усіх альтерів. Змучена, оголена Куфсашо почала піднімати свою голову, та побачила групу схожу на її гвалтівників.

Куфсашо: Ви хто?! Де я?! Куди ви знову мене принесли?! Прокляті ви гвалтівники!

Джулі: Ти вдома, усе буде гаразд, ми твої рідні, - підійшла, присіла на коліно, перед побитою до синців та кривавих ран Куфсашо.

Куфсашо: Що ти мелеш курва! Який ще дім, які ще рідні?

[Авторка:] І Джулі аналогічно, як й Діеру свого часу - пояснила усе. Вислухавши, Куфсашо почала трансформуватися в монстра: її тіло - витягнулося, нігті виростили - в кігті, волосся - втратило колір, зажирило так: ніби щойно з болота. А обличчя стало, як у кікімори.

Куфсашо: Що?! Що?! Я лише згадка про звалтування якогось Макса?!, - підняла Джулі за комірець, - та я вас тут усіх повбивати можу! - **[Авторка:]** Кинула Джулі щодуху. Альтери не на жарт перелякалися, постовпіли, а Куфсашо - почала посувом їх обходити та зирити в кароньки, дмухаючи смердючим повітрям в габітус. Дотюпавши до Мухавілісші - альтерка не розгубилася, та цупко обійняла Куфсашо, притиснувшись головою в її м'які перси. Скам'янілі брати спостерігали, як руки Куфсашо розходяться в сторони, готуючись нанести роздираючий удар, - **Мухавілісші:** Я тебе люблю сестричко - як давно ми на тебе чекали. Роби що хочеш: але я тебе не відпущу. - **[Авторка:]** Це спинило лють Гості, і та також тісно притиснулася до Куфсашо, перетворившись знову на скривджену, тендітну дитинку (років 17).

Джулі: Кхе-кхи, - відкашлюючись від удару, який уперше наніс реальні забої, - ти і справді сильна. Ти перша із нас, хто проявив силу в цьому світі, і схоже - ця сила може мати реальні наслідки. Сподіваюсь, що ми порозумілися, та подібне більше не повториться.

Куфсашо: Я справді вдома? Ви справді мене любите?

Мухавілісші: Так, - дуже тепло просокотала.

Адже: Так, - зронив.

Пенгакау: Так, - процидів

Хьюакара: Так, - прошипів.

Діере Біскемер: Так, - прогугнів.

Джулі: Так, - пролебоніла.

Куфашо: Тоді чому тут немає того Макса, про якого ви казали? Чи він наш ворог? Якщо ворог, тоді чого ви звете його - братом?

Д. Б.: Так - він ненависний ворог.

Джулі: Ні!! Він мій, і ваш брат! Але... так, він повинен прожити наше життя, як і ми його - тоді настане справедливість та мир.

Куфашо: Ясно... Єдине ваш план не є цілним, дозвольте мені його підкорегувати. Тим паче, мої почуття ідентичні Максимовим (також, на відміну від подій при яких - ви з'явилися на світ, він не забув той - біль, який призвів до моєї появи). Тому його краще і надалі не лякати. Зараз кращим буде увійти в його коло довіри, опісля він як сліпе ягня буде слідувати усім нашим вовчим порадам.

Мухавілісші: Твоя правда, тим паче, небезпечно його звести з розуму зараз, щоб не привернути зайву увагу лікарів. Треба бути вельми обережними, задля запобігання помилки сестрички Джулі в її дитинстві.

Хьюакара: Згоден на усе, бо я, як і інші не хочу провести своє існування до скону віків в цій в'язниці - передсвідомості.

18. Розділ: Сеанс [Наукова фантастика]

[Оповідач Макс:] Наступні дні, я безперервно писав Мілі, навіть складав вірші пробачення - але втім було марно... Вона непорушно ігнорувала повідомлення та блокувала акаунти. Щоб хоч якось відчутти її поруч, я намагався хоч через дремоту - увийти її. Але - це не сприяло утішанню мого болю... Як шкода, що більше Кроок не з'являється в моїх снах, і я більше не можу опинитися разом з Мілою в тому театрі :((Невже той сон був

пророчий? ...(((Через цю журбу, втратив: апетит, колір шкіри, та ні слова не зронив на запитання Василя...

[Авторка:] На четвертий день кволого стану Макса, Василь звертається за допомогою до ректора університету Голобородько Степана Андрійовича.

Василь: Степане, друже, допоможи будь ласка. Хлопець чахне, може хоч в тебе буде дієве рішення, бо мене він не слухає :(.

Г.С.А.: Привіт Василю, але прошу - ти так більше не вривайся в мій кабінет. І кому потрібна психологічна підтримка?

Василь: Нашому зразковому студенту Максу, якого підставила одна "Леді".

Г.С.А.: Кому?? :)), - загерготав ректор., - цьому ярижнику?! :)), ох і насмішив ти мене. Йому вже тільки сам Бог допоможе, після його куралесіння. Не варто було стільки пити - щоб потім журувати! Наступного разу буде думати - с ким, та скільки пити. Шкода звісно що приязну дівчинку Мілу, цей галган - розбив їй серце.

Василь: Ти що верзеш - старий ти клепач! Хто тобі дав право так виражатися - стосовно дітей! Ти - зухвалий профан, недостойний і нігтя Макса, який не зробив нічого поганого - проти когось! Який лише раз оступився - і його за це - зненавиділи усі! Знайшли йолопи над ким насміхатися?! Жоден, чуєш?! Жоден з вас не захотів йому допомогти! Та, що там допомогти?! Просто свою пельку стулити, і не бовтати гівно у ступі! А ні?! Ви ж у нас всі такі святі та праведні! Давайте стерв'ятники налетимо на офіру та будемо її розпинати, за її смертні гріхи, та винесемо її діяння на суд людський - який є справедливий і точним! Бо не може ж бути так, щоб усі одночасно стали беззнями! Чи може?! А, Степане?! Дай відповідь - адвокату Диявола.

Г.С.А.: Ти-и, вибач мене, - відходячи від завмирання соромом продовжив, - і справді старого дурня. Не знаю, яка навала уповала квантовий простір думок універу. Ще раз вибач мене будь ласка, друже.

Василь: Ти не в мене проси вибачення, а в Макса! А ще краще підсоби в лікуванні хлопця.

Г.С.А.: Здається в мене - є ідея як саме, я якраз зараз пишу дисертацію: по лікуванню травматичних спогадів, за допомогою когнітивного гіпнозу. І мені якраз потрібен був підослідний.

[Авторка:] В кімнаті Макса:

...

Г.С.А.: Дитино, я допоможу забути ту Мілу.

Макс: Але я не хочу її забувати.

Г.С.А.: Але синку, потрібно буде, інакше тобі не одужати. Чи ти хочеш себе загнати до псих. лікарні?

Макс: Ні...

Г.С.А.: Тому давай лягай, і слухай уважно мої слова, добре?

Макс: Так.

[Авторка:] Скорившись гіпнозу, Макс опинився в Едемському саду.

[Оповідач Макс:] Чому саме в ньому? :) Бо я був голий, лише фіговий листок прикривав мого стручка, а навколо - незаймана природа. Втягуючи аромат квітів, я почув з неба, подібний грому голос: **Бог:** Максе-е ти мене чуєш?, - кожен його склад слова, відбивався луням звідусіль.

Макс: Так, я вас чую Боже, (ніколи не мислив, що ти і справді існуєш - говорив собі в думках). Що тобі потрібно від сина людського?

[Авторка:] В кімнаті Макса:

Василь: Хах, він вважає вас Богом.

Г.С.А.: Тихо Василю, не заважайте.

[Авторка:] Знову марево Макса:

Макс: Боже, ви не один?

Бог: Максиме, синку мій, Адаме. Я хочу щоб ти знайшов свою Єву, в моєму саду.

Макс: Боже, але ж в мене вже була дівчина, і я її дуже любив, та зрадив... Я дуже винний Боже, вибач будь ласка твого отрока за це.

Бог: Шукай Єву - Адаме!

[Оповідач Макс:] І я почув знайомий вже мені, той милovidний голос дівчини. Невже - це вона?! Невже Міла - і є тією Євою, що мені подарував Господь? “Дякую Боже, дякую”, щасливо кричачи біг на щебетання коханої. Опинившись на березі струмочку - побачив її, тіло богині - було ще досконалішим, ніж я пам’ятав. Вона гралася у кристально чистій воді, в якій її форми ставали від заломлення світла - ще соковитішими.

Макс: Міла, Міла - це я кохана, я тут, я вже поруч - моя любов. Заникувавши у воду, почав щільно тулитися до її тіла, та вдихати аромат волосся Афродити. Але вона знову, як в тому сні не реагувала на мене, а продовжувала і надалі сміятися, але все гучніше і гучніше; вганяючи мене в тремор. Тому розважив відійти подалі від неї на берег, і з кожним моїм кроком, її сміх ставав тихіше, до поки вдалині від неї не присів на бережку, не в змозі залишити її дзюркотливий сміх - Німфи. Виходить, що навіть у снах, нам не буде покою з Мілою; потьмарився геть я... І так сильно, що навіть природа навколо почала жовтіти, а річка цвісти.

Макс: Боже, що коїться, чому усе зникає?

Бог: Тому, що - Міла - це не твоя Єва. Ти повинен продовжувати пошуки своєї Єви і далі.

Макс: А якже Міла? Я ж її кохаю!

Бог: Синку, я розумію твої почуття, але ти повинен її забути - як страшний сон, відпустити - та жити далі.

[Авторка:] Почувши ці слова Джулі з шаленіла. Це точно ті ж самі слова, які мати Макса тричі повторювала малому Максусу. Ні! Вона знову не допустить, щоб когось забули! ..Тим паче, що пам’ять про Мілу - це ключик нагору. ...Все! Тепер настала та мить, на яку вони чекали, зараз, або ж ніколи!

Незнайомка: Хлопче стій! Не роби цього! Не треба! Стривай!

[Оповідач Макс:] Оглянувшись, побачив дівчину незвичайної вроди - високу, струнку - просто модель. І щось ще було в її вроді мені знайоме, але що, я так і не міг зрозуміти.

Макс: Ти хто? І як ти опинилася в саду Творця? І чому ти в одязі?

Незнайомка: Стій, не роби цього. Вислухай мене будь ласка, Макс. Я твоя підсвідомість, я завжди була і буду на твоєму захисті. Тому я добряче розумію, що ти відчуваєш, бо щоразу, особливо щонаочі - весь твій біль проходить через мене. Утворивши вже не раз АльтерЕго, які я не випускаю на волю, в твій світ живих. З деякими, ти вже знайомий в своїх кошмарах, пригадуєш?

Макс: Так... Але чи так можливо, щоб у підсвідомості була своя свідомість?

Підсвідомість: Як не тобі знати, що наш мозок складається з двох окремих півкуль, які об'єднує мозолисте тіло. І якщо його прибрати, то півкулі починають працювати окремо одна від одної. Теж саме буває і з свідомістю та підсвідомістю - якщо буде розірваний мостик між ними - тобто не буде працювати як слід передсвідомість (*фільтр пам'яті спогадів на свідомі та підсвідомі*), то вони також починають жити та сприймати світ наче окремо.

Макс: Але до чого тут забуття Міли?

Підсвідомість: Вона стала тригером - для збудження твоїх забутих спогадів, і якщо ти зараз її забудеш... Я боюсь, що ти більше не зможеш пригадати своє минуле. А тобі його треба пригадати! Тільки так здобудуть спокій твої фатальні спогади, яким так нестерпно живеться в твоїй хурдигі пам'яті.

Макс: Ти справді допоможеш мені пригадати прогалини?

Підсвідомість: Так звісно братику, для цього я тут.

Макс: А чому братик? Мабуть тому, що підсвідомість і свідомість - є рідними.

Підсвідомість: Бачиш, ти і сам усе добре розумієш, розумнику, -
[думки:] хех, ледве не спалилася, треба бути обережніше з емоціями.

Макс: А як тебе хоч звати, чи можна тобі дати ім'я?

[Думки Джулі:] Хех, не варто ризикувати та казати справжнє ім'я; навіть, якщо він більше не бачить мене пошматованою дівчинкою.

Підсвідомість: Для тебе любчику, просто - Скамі.

Макс: Хм-м... :)) Це тобто моє ім'я навпаки? :)) Креативно). Та й звучить добре.

Скамі: Угу :).

Макс: Це ти творила ті кошмари? І якщо так, то навіщо?

Скамі: Так це я, але причину, спробуй будь ласка сам здогадатися братику.

Макс: Хм-м, якщо відштовхуватися від твоїх слів: ти хотіла спробувати обережно звернути увагу, на дірки в моїй пам'яті, та підкреслити, що вони важливі, через ймовірну свою чорноту. І відповідно спонукати замислитися та дослідити свою біографію дитинства і роботу пам'яті відповідно..

Скамі: Ось бачиш, який ти в мене розумний.

Макс: Дякую сестричко, хоча ти - це я, точніше частинка мене.

Скамі: І ти навіть не уявляєш наскільки - це так!

Макс: Сподіваюсь, що ми ще не раз зможемо бачитися в моїх снах та маревах.

Скамі: Навіть - не сумнівайся! Обов'язково!

[Авторка:] В кімнаті Макса:

Г.С.А.: З ким він там говорить? Цього не повинно було бути.

Василь: Схоже нас хтось випередив. :)

Г.С.А.: Я нічого не розумію, та що за забуті спогади ще?

Василь: Я щось чув від Макса подібне, але якось не звернув уваги

Г.С.А.: Це дуже погано Василю. Варто його зі сну витягати, щоб не натворити біди.

Василь: Та не лякайся). Гадаю, що можна продовжувати сеанс, наврядчи це - лихом скінчитися.

Г.С.А.: Сподіваюсь, що так. Бо якщо Макс хворіє деперсоналізацією: то від даної методики лікування - його стан значно погіршиться! Значно більше сплутаються його сприйняття реальності та вигадки (надуманої захисним механізмом безсвідомого).

Василь: І що ж тоді робити?

Г.С.А.: Треба на сьогодні завершувати сеанс, та провести тести для визначення тяжкості стану Макса. ...Дивно, як я це одразу не зробив, та пішов на такий ризик. Мабуть через провину яку я відчував перед хлопцем за себе та усіх комірників універу.

Василь: Не картай себе Степане, ти людина, як і усі ми. І я вірю, що ти щиро хотів хлопцю добра.

[Авторка:] Знову марево Макса:

...

Макс: А ти мене зможеш навчити творити сни?

Скамі: Звісно! Тим паче - через них ми будемо пригадувати твоє минуле.

[Авторка:] Не давши закінчити діалогу, його будить Голобородько
Степан Андрійович.

Г.С.А.: Ну як відчуття синку? Тобі стало легше?

Макс: Ну-у, та-ак, думки мішані, але на душі - легше. Дякую вам, мені стало справді легше.

Г.С.А.: Це дуже обнадійливі новини, юний хлопче. Але перед новими сеансами, пройдеш декілька моїх тестів, щоб переконатися в безпечності гіпнозу для твоєї психіки.

Макс: Досліди?, - відчув себе лабораторною мавпочкою.

Г.С.А.: Так! Бо у вас друже, виявлені нюанси - про котрі ви змовчали, або ж і справді забули.

Макс: Я гадав - це не важливо. Вибачте.

Г.С.А.: Нічого страшного. Тільки-но скажи будь ласка, з ким ти говорив уві сні?

[Думки Макса:] Я не хочу йому говорити, не подобається мені все це - бути його пацюком. - **Макс:** Вибачте професоре, але мені важко пригадати подію сну, вони дуже туманні. Може давайте я пізніше спробую згадати, та напишу вам на пошту нові деталі. Бо щось голова паморочиться.

Г.С.А.: Хмм, не очікувано..., хоча іноді такі результати бували від гіпнозу. ...Добре, відпочивай хлопчику, а завтра вже тоді зайдеш до мене за тестами, - полишив кімнату.

Василь: Ну як ти? Хух, а то ти таку виставу одного актора під кінець нам влаштував :).

Макс: Ви прям усе чули?

Василь: Майже: тільки твої відповіді комусь; а ти все ж таки пам'ятаєш з ким та про, що говорив, вірно?

Макс: Так, але я не хочу про - це говорити, вибач.

Василь: Усе гаразд Макс, я не наседаю. Головне - що тобі стало ліпше. Хоч в цьому, ти ж не обманув професора?

Макс: Ні, мені справді краще.

...

[Оповідач Макс:] Після зустрічі з тією красоткою - в мареві гіпнозу, я відчував увесь вечір - піднесеність та легкість, бо зустрів ту - яка мене розуміє: як близька та рідна людина, очікувана мною багато років. І ні - це не романтичні почуття як до Міли, це щось інше, але що..., важко описати...

[Авторка:] Нарешті ми дійшли до зав'язки сюжету; надалі без спойлерів, мої любі.

19. Розділ: Фото (філософія)

[Авторка:] Сьогодні, неохоче збираючись до універу, після пропущеного тижня навчання, яке відзначилося на успішності Макса.

Наш герой отримав повідомлення від Міли.

[Думки Макса:] Невже?! Нарешті! Вона мене пробачила, ура-а-а-а.

[Авторка:] Але радість була недовга... Виявилося, що в повідомленні було лиш фото Міли: яка палко цілує хлопця, ...та припис: "Гуляй Максе - я знайшла значно БІЛЬШОГО хлопця, аніж ти", - вдаривши знову: в болючий комплекс багатьох чоловіків. [Думки Макса:] Як вона могла?.. Шелепа!.. Я ж її кохав! А вона так.., І ще так швидко!!!... Я не можу в - це повірити.., - це дуже підло.., вона не могла так вчинити. ...Це лише сон, і я зараз прокинуся.., та-а-ак Максе прокидайся, - хлестав свої щокі, - ти не можеш здатися.., ти її відвоюєш! ....Але чи - це варто того?.. Можливо вона знайшла своє щастя - і це щастя не я!.. І я не хочу - його рушити, тільки через своє его та бажання втратити - тару для кохання. ...Та, що ти мелеш ідіоте?! Яку ще тару?! Ти передивився в тому Тіктоці тих психологинь? То не радниці - то хльорки! А ти їх недоумок слухаєш. А за своє кохання треба боротися! ...Але я не хочу... ..Мало чого ти не хочеш, але треба! ...Не тобі вирішувати, не тобі. ...Ти реально кретин, чи придурюєшся?! Я - це ти..! Просто визначись вже - за яку сторону себе, ти хочеш воювати: самця чи буфона? Вибір - тільки за тобою, хлопче. ...Я людина, а не похитлива тварина. Тому відпускати - я не вважаю слабкістю, тим паче, мені навіть доктор вчора таку пораду давав. ...Ти не плутай грішне з праведним, друже. Якщо зараз здасися - усе життя будеш себе картати, і повір мені - вибачити ти себе не зможеш, а я то тебе знаю! ...А хто сказав, що... Хоча знаєш, може ти й правий, мабуть і справді я не зможу жити мирно та в щасті без - любові. А боротися - я не маю сил. ...Е-е-е ти що задумав? ...О бач, ти вже й так зрозумів, але ти мене не спиняй - це моє рішення.., так буде краще усім. ...Я з тобою не згоден! Ти про батьків подумав, як буде їм? ...А, що там думати, гіршого удару - ніж ця публічна хула, вже не буде, навіть мій суїцид не переб'є позор... ..Може й так, але як же твої плани - завоювати науковий світ, та стати відомим. ...Знаменитим? :) А ти справді я? :) Я ніколи не бажав визнання, хоча зробити внески в скарбницю знань людства - хотів завжди, в цьому ти

правий. ...Так живи - заради цього! Не роби дурниць! ...Але, якщо не буде коханої поруч, я не зможу... Я більше нічого не зможу!:(... , я хочу покою!!... ...Хм-м, може ти й правий.., може і справду так буде краще.., тим паче, ніхто так і не знає насправді, що краще: життя чи смерть. Бо якщо смерть - це погано, чому ніхто звідти не спішить повертатися? Може всі ці оспівування раю після смерті правда, а пекло - це наше життя? Бо якщо порівняти кількість живого (ніби - зло), та не живого (ніби - добро), то усе стає на свої місця. Вмираючи - ми позбавляємо всесвіт - лиха, у вигляді життя. Яке лиш заважає - спокійно та мирно існувати всьому стабільному та непорушному (не живій матерії та енергії). Навіть усі ми - складаємося з атомів - з неживої матерії, і щоб жити - ми постійно виробляємо неживу енергію. І щоб її виробляти - нам доводиться нищити безліч не живого: вогонь, дерева, викопні ресурси, тощо. Тому лише смерть - вносить баланс, об'єднуючи в одне ціле - не живе з живим. І перемагає не життя, а саме смерть! ...А хіба з смерті - не народжується життя? ...Так, але смерть все одно ніколи не здається. Вона чекає нас усіх, так чи інакше; тому, чого її боятися? Навіщо жити в муках - якщо можна зробити цей не важкий крок - в умиротворення. Ти згоден зі мною? ...Так, згоден...

[Авторка:] І Макс набрав вану гарячої води, увімкнув приємну класичну музику, одягнув найкрасивіше спідне (із слоником), зачесав волосся гелем, поголив усе тіло, та чистенький ліг у вану. Розрізав вени поверхово, бо крихта сумніву та страх болю, від різанини - полишався. Хоч кров проступала не швидко, але йшла впевнено та не зупиняючись, чим лише протягувала час кончини.

[Авторка:] Того часу в передсвідомості:

Пенгакау: Е-ні сестричко, ми так не домовлялися! Якого дідька - цей паяц робить?! Ти розумієш - якщо здохне - ця худоба, то видихаємо і ми разом з ним!

Джулі: Стули свою вершу! І не смій на мене наїзжати! Неоковирний альтер. Та я більше за тебе - це розумію! Я живу довше усіх вас! Бо була від самого початку! А ти лиш зламаний спогад брата - і все! Ти ніщо, ти пил!

Мухавілісші: Годі! Годі вам сваритися! Треба вигадати - рішення!

Куфсашо: А, що тут гадати, нехай Джулі вийде наружу в світ, як - це вона робила в дитинстві. Ви ж уже все робили, з тих часів: і сни творили, і з нею познайомили, все - тепер гайда в реальність.

Хьюакара: Варто спробувати.

[Оповідач Макс:] Відчуваючи вже легкий одур - побачив в верцядло Скамі з марева доктора, вона з усієї сили стукала в люстро - зі сторони задзеркалля, та намагалася щось сказати, але я її не чув; голос не проходив срібний бар'єр.

Макс: Скамі, Скамі - це ти?, - вставши різко з вани, зомлів, та ледве не впав на плитку, благо вчасно встиг опертися об стіну, - Скамі, що ти там робиш? Що ти кажеш, я тебе не чую?!, - вдивлявся та водив руками по свічадо, - стоп! Як таке може бути?! Як це?! Ні, ні ні! Я такі цікавості без відповідей не полишу! Я не піду з життя - не отримавши відповідей!, - зарядившись азартом до життя, він хитаючись - впав на ліжку, та почав викликати з останніх сил швидку - поки не знепритомнів. Благо двері були відкриті, і лікарі встигли його відкачати - після втрати крові. Звісно, що про даний інцидент вони доклали наверх, а звідти вже прилетіли багнети докорів - на виховний комітет, а вони вже повідомили батьків Макса.

...

[Авторка:] Розмова з матір'ю по телефону

Ала: Синочку, що трапилося, чому ти вирішив накласти на себе руки?

Макс: Мамо, матусю, мені сутужно про - це говорити..., за те можу доповісти - мене врятувала моя підсвідомість.

Ала: Тобто підсвідомість? Ти про що?

Макс: Після лікування когнітивним гіпнозом, ректором нашого універсу, моя підсвідомість, якимось чином змогла наладити контакт зі мною. Бабільше скажу - вона лепсько файної краси дівчина, і саме вона надихнула мене - дізнатися ще більше про неї, та мої забуті спогади.

Ала: Ко-ко-го неї?, - тремким голосом, - Ти-ти знову-у її бачив? Во-во-на поверну-у-лася?

Макс: Хто вона? Хто повернулася?

Ала: Синку, не треба, не треба її згадувати, прошу! Не треба!, - слізливо благала, - я не хочу повторення, прошу не треба.

Макс: Мамо, я не розумію, про, що ти... Вибач, Василь зайшов, я потім передзвоню, - так і поклав слухавку.

...

[Авторка:] Розмова батьків:

Ала: Степане, я хвилююся, а раптом це вона - Джулі.

Степан: Ти справді вважаєш, що вона могла повернутися зі світу мертвих, щоб помститися?

Ала: Я не знаю, бо якщо - це і справді був дух моєї померлої доньки, то я дуже злісно поступила з її душою - яка не змогла знайти собі спокій після смерті - життя, яке навіть не встигло розпочатися.

Степан: Не накручуй себе Ала, певен усе буде добре. Скоріш за все Джулі, була лише вигадкою, яка через не найкращі обставини - ледве не звела з розуму Макса. На щастя люба - ти тоді перемогла - знайшовши той дієвий спосіб.

Усе обійшлося кохана.

Ала: Гадаєш, що біди не варто чекати?

Степан: Звісно.

Ала: Вибач котику, але я не можу бути такою спокійною, коли мій син бажав власної смерті. І інформація - що його врятувала якась примарна дівчина, мене точно не заспокоїть.

Степан: Не бери усе так близько до серця.

Ала: Ні! Я буду - це сприймати так серйозно та перейматися цим, бо я любляча мати! Дивно, що ти як батько - зовсім байдужий, до того, що сталося.

Степан: Я байдужий? Я байдужий?!..., - пауза, він і хоче щось сказати на захист, але немає чим крити звинувачення, - просто я: атеїст, а не неврастенік, тому й краще розуміюсь в реальності, аніж деякі.

Ала: Що, що?! Безбожна ти гадюка! Змій! Сатана! Везельвеул! Бог усе бачить, та чує - нечестивцю!

[Авторка:] Далі, не хочу продовжувати їх сварку, одне ясно -мати хоче прояснень. Тому домовляється про відгули в театрі, щоб приїхати в гості до сина в універ: щоб віч на віч поспілкуватися з ним. Сподівається, що також: в неї вийде примирити Макса з невісткою: повернувши щастя до княжого вогнища. Але біда, найближчі відгули будуть тільки за місяць; Ала хвилюється, що не встигне вчасно. Бо розпитувати (по телефону) зайвий раз про Джулі боїться, **щоб не на роботі лиха.** Також хоче розповісти ректору минуле Макса, щоб той був певен в методиці лікування.

20. Розділ: Дослідження [наука]

[Оповідач Макс:] Не втрачаючи часу, почав на другий день стаціонару в лікарні, досліджувати на ноутбучі Василя (він приніс його - щоб мені не було сумно) залишенні запитання після Скамі.

Почав з вивчення АлтерЕго, та причин їх появи: даний феномен виникає при: *дисоціативному розладі ідентичності (феномен множинної особистості).* Супроводжується присутністю не менше двох особистостей: які регулярно та почергово контролюють поведінку, чим і сприяють втраті пам'яті. Ну на щастя, до контролю мого тіла, альтери не дійшли ще. Мабуть - це і мала на увазі Скамі, що вона їх утримує від виходу в живий світ. І поява даного синдрому також пов'язана з *травмами та тривогами в ранньому дитинстві,* і схоже на те, що мати розуміє причини. Але чому вона передумала мені говорити про це - по телефону? Чому хоче - усе розповість тільки при зустрічі?

Також *Дисоціативний розлад ідентичності тісно пов'язаний із механізмом психогенної амнезії — має суто психологічну природу, без органічних уражень головного мозку. Це психологічний захисний механізм, за допомогою якого людина витісняє зі своєї свідомості спогади, що травмують.* Це пояснює, чому психофізіологічні відхилення не знайшли лікарі в дитинстві. В індивіді *уміщуються альтернативні особистості з індивідуально різними характеристиками: різного віку, статі, якості здоров'я, рівня інтелекту, світогляду, та сприйняття подій, тощо. Найчастіше вони з'являються в ранньому дитинстві. Кількість особистостей необмежена та може рости з роками. Пояснюється - це тим, що людина неусвідомлено виробляє в собі нові особистості, які допомагають їй краще впоратися з новими стресами. Для лікування такого розладу зазвичай розглядають довгострокові види терапії.* Стало аж цікаво познайомитися мені з цими Альтерами, тим паче, якщо їх багато, але проходити тривалий курс лікування, якось не хочеться... І все знову

уходить - в дитинство..! Продовжимо: частини ідентичності можуть ділитися, так і не ділитися спогадами. У першому випадку одна частина ідентичності повністю або частково пам'ятатиме, що пам'ятає інша, у другому випадку – навпаки. Цікаво, а що пам'ятають вони, та як працює їх пам'ять? І наскільки їх пам'ять - це моя пам'ять?

Крім основних симптомів, перерахованих у DSM-IV, у пацієнтів з дисоціативним розладом ідентичності також можуть спостерігатися: депресія, спроби суїциду, різкі зміни в настрої, тривога та тривожні розлади (у тому числі фобічні), панічні атаки, розлади сну та прийому їжі, інші дисоціативні розлади, в окремих випадках галюцинації. І так: депресія в мене часто буває, фобії є, спроба суїциду була, галюцинації були, схоже - це про мене :).

Але не все так погано: деякі люди вважають, що цей стан може бути не розладом, а природною варіацією людської свідомості, яка не має нічого спільного з дисоціацією. Наприклад: Трудді Чейз, автор бестселера «When Rabbit Howls» стверджує, що її альтери відмовилися від об'єднання в цілісну особистість, і зуміли порозумітися та жити щасливим колективом. Сподіваюся, я і зі своїми так зможу, щоб уникнути тривалого лікування. А ось і підказки, як це зробити: З деяким успіхом застосовується інсайт-орієнтована психодинамічна терапія, що допомагає подолати отриману травму, розкриває конфлікти, що визначають потребу окремих осіб, і виправляє відповідні захисні механізми. УВАГА рекомендується з рівною повагою ставитися до всіх альтерЕго, уникаючи ставати на чийсь бік у внутрішньому конфлікті.

А тепер детальніше про: **Підсвідомість** (*subconscious*) -- термін , що позначає психічні процеси , що протікають без прямого відображення їх у свідомості.

Термін "підсвідомість" раніше використовувався в когнітивній психології для позначення області "швидкої пам'яті", куди мозок записує автоматичні думки.

А ось, що таке **Передсвідомість** - різновид несвідомого, що відноситься до підпорогового сприйняття. Це інформація, яка була сприйнята людиною, але не дійшла до свідомості, що викликає слабкі підпорогові відчуття. У разі підвищення уважності цю інформацію можна сприйняти усвідомлено.

Передсвідоме чи передсвідомість — у класичному психоаналізі Зигмунда Фрейда одна з трьох систем психіки людини (несвідоме — передсвідомість — свідомість), основною відмінністю є наявність інформації яка зберігається не свідомо (забуті спогади), але здатних стати свідомими (усвідомлен) при збігу певних умов. Загалом, передсвідоме істотно відрізняється від несвідомого та свідомості за змістом (у тому числі можливості та мірою усвідомленості-неусвідомленості). Це мостик який єднає свідоме, та несвідоме - про який казала Скамі: *Як система психіки, передсвідоме забезпечує взаємозв'язок та взаємодію: свідомості та несвідомого.*

А ну, що цікавенького писав Фрейд? Фрейд виділив **три основні форми прояву несвідомого: це сновидіння, помилкові дії** (забування речей, намірів, імен; описки, застереження й т.п.) **і невротичні симптоми.** Невротичні симптоми - це сліди витиснутих переживань, що травмують, які утворюють у сфері несвідомого сильно заряджене вогнище й звідти роблять руйнівну роботу. Вогнище повинно бути вилитися - і тоді невроз втратить свою причину. Тільки, яка сама дія мається на увазі - щоб звільнитися від енергії травм?

21. Розділ: Передсвідомість

[Авторка:] Після одужання: кімната Макса.

Г.С.А.: Ну, що ж, ти готовий Максе?

Макс: Так, але перед цим я хочу поділитися своїми дослідями та побаченим.

Г.С.А.: Гм, ну давай тебе вислухаємо.

[Авторка:] І Макс розповів про галюцинацію із Скамі в дзеркалі, і про досліді: несвідомого, передсвідомості, тощо.

Василь: Степане Андрійовичу - так і повинно було бути? Бо ці нові явища - мене насторожують. Як на мене, враховуючи стан хлопця - треба бути вельми обережними.

Г.С.А.: Не переймайтеся ви так через це, під час нестачі крові і не таке могло б привидітися. За пошук Максом пошуку пояснень - йому похвала, але я й так усе - це знав; тому я не вірю, що підсвідомість справді має власне его.

Довіртеся мені і усе буде добре. Бо сьогодні ми віднайдемо втрачені спогади
Макса. ...І так, ти готовий Макс?

Макс: Так професоре.

[Авторка:] Мариво сну

Бог: Що ти бачиш Максє?

Макс: Мій будинок, який точнісінько як в дитинстві.

Бог: Це дуже добре, зайти в нього, та знайди втрачене.

Макс: А, що це?

Бог: Твоє серце - тобі підкаже.

[Оповідач Макс:] Зайшовши до рідної хати,